உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பஞ்சநதமான்மியம் என்னும்

திருவையாற்றுப்புராணம்.

இஃது

தஞ்சை கரந்தையம்பதி

பிரமஸ்ரீ வெங்கட்டராமசாஸ்திரியாரவர்களால்

வடமொழியினின்று மொழிபெயர்த்துத்தர

அந்த கரந்தையம்பதி

சிவராமபிள்ளையவர்கள் குமாரர்

சிவ. சோலைமுத்துப்பிள்ளையவர்களால்

[illegible]

தஞ்சாவூர் வக்கீல் [illegible]

மோ. பொனஞ்சாமி பிள்ளையவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

தஞ்சை

ஸ்ரீ திருக்கைலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முகவுரை

பூவுலகில் சகல ஆன்மாக்களும் தெரிசித்துக் கடைத்தேறுமாறு சர்வவியாபக சச்சிதானந்த சொரூபமாய் விளங்கும் உமாவல்லபன் திருக்கோவில் கொண்டருளிய சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றுள்ளும் திருவையாறென்னும் பஞ்சநத க்ஷேத்திரமானது மோக்ஷார்த்தத் தலம் எனவும், ஆங்கு வசித்து மரணமடையும் ஜீவர்கட்கு பஞ்சநதேசப் பெருமான் அச்சமயத்தே பரமேஸ்வரியுடன் தோன்றி அச்சீவனது வலது செவி மேலாகத்தாரக மந்திரோபதேசஞ் செய்து சிவலோகங் காணியாக வாழுமாறு திருவருள் பாலித்தருளுவர் எனவும், வேதாகமாதிகள் கூறுந்திறத்தினை உலகம் அறியும். அவ்வாறாக, இப்புராணமானது வடமொழியிலுள்ளதை முற்காலத்தே தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கவிரூபமாகவும், கத்தியரூபமாகவும், அப்பாஷையை நன்குணர்ந்த நாவலர் சிலரால் செய்யப்பட்டுள்ளதெனக் கர்ணபரம்பரைக் கேள்வியாய் அவைகள் இக்காலத்து இருக்கின்றதாகக் காணப்படவில்லை. அங்ஙனமாக எனக்குத் தெலுங்கு பாஷையைக் கற்பித்த ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் வெங்கடராம சாஸ்திரியாரவர்கள் யான் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்யுங்காலத்து இப்பஞ்சநதமான்மியத்தை மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்து இதனை நீ தமிழ்ப்பாஷைக்குரிய அமைதியோடு வசனரூபமாய் எழுதி அச்சிடுவாயாகவென ஆக்ஞாபித்தருள யான் ஆசிரியர் ஆணையை சிரமேற்கொண்டு அவர்கள் முன்னிலையிலேயே எழுதி அச்சிடுதற்குப் பொருளுதவியின்மையால் திருவருளை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனமாக "அடுத்து முயன்றாலும் ஆகுநாளன்றி, எடுத்த கருமங்களாகா" என்ற அம்மையாரின் உண்மை வசனப்படி திருவருள் கூட்டிவைக்க இக்

நூல் பிரசித்தியாகுங்காலம் கைகூடவே எனக்கு நீண்டகாலமாய் ஆப்தநண்பராயும், சிவபக்தி, அடியார்பக்தி முதலியவைகளில் நிறைந்த விசுவாசமுடையாருமாகிய பொன்னுசாமிபிள்ளையவர்கள் ஓர் தினத்தில் இந்நூலை உலக உபகாரமாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் தன்னிடத்தே நீண்டகாலமாய்க் குடிகொண்டிருக்கின்றதெனவும், அதற்கோர் வழி காணப்படவில்லையேயெனவும் என்னிடத்தே தெரிவித்து எவ்விதத்தேனும் என் கோரிக்கையை முடித்து வைத்தல் வேண்டுமென்று சிவ புண்ணியத்தே நிறைந்துள்ள தன் மனவூக்கத்தை எடுத்துக் கூற, அதனைக் கேட்டவுடனே யான் பஞ்சநதேசப்பெருமான் திருவருளை வியந்து விஷயத்தைத் தெரிவிக்கப் பிள்ளையவர்கள் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி அச்சிடுவித்தற்கான பொருளுதவியைச்செய்ய, என் சிற்றறிவிற்கெட்டியவாறு முன் எழுதிவைத்துள்ளதை சீர்திருத்தி அச்சிடுவித்தேன். இந்நூல் எம்பெருமான் அடியார்க்கருள்புரிந்த திருவருள் விலாசத்தை விளக்கக்கூடியதாதலின் புலவர் பெருமான் அனைவரும் எனது சொற்களில் ஏதேனும் வழுவுள்ளதாயினும் அதனை நோக்காது செம்பொற்சோதீஸ்வரப் பெருமான் அருள்விளையாட்டினிடத்து நோக்கமுடையாராய் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி பெறும்பேற்றினைப் பெறுவாயவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இங்ஙனம்

சிவ. சோமேருத்துப்பிள்ளை.

கடவுள் துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ பஞ்சநதக்ஷேத்திரமான்மியம்

என்னும்

திருவையாற்றுப்புராணம்.

காப்பு.

சீர்பூத்தநான்மறையோடாறங்கமுதற்கலைகடெளியவோதிப்
பார்பூத்தபிரமனெனப்பூசுரர்வாழையாற்றிற்பரமன்சேயென்
றோர்பூத்தவுலகேத்தக்குடிலையுறுபொருளாகியெவர்க்குமெட்டாத்
தார்பூத்தகொன்றைமுடியாதிவிநாயகனிருதாளைமேற்கொள்வாம்.

பாயிரம்.

கடவுள்வாழ்த்து.

பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான்.

பிரமன்மால்முதலோர்பதவியும்வேண்டேன்பிஞ்ஞகா துயரகற்றென்னத்
திரமுடன்பொன்னிபடிந்துமுக்காலுஞ்சென்னிமேலிருகரங்குவித்தே
அரவொலிசெய்வோர்க்கினியதாரகத்தையளித்துயர்முத்திவீடீதவும்
பரமனும்பஞ்சநதீச்சுரனிருதாள்பணிந்துநம்வினையகற்றுதுமே.

அறம்வளர்த்த நாயகி.

உலகமோடவற்றினுறுபொருள்களையுமும்பர்போற்றிடுமொருவரையும
நலமுறவளித்துங்கன்னியென்றுயர்வாநான்மறைபுகன்றுநின்றேத்தப்
பலவிததருமமியற்றியவ்வழியிற்பயின்றஜீவர்க்கருள்பதித்தே
அலகிலாமுத்திப்பேற்றினையுதவுமறம்வளர்த்தவளடிபணிவாம்.

ஆட்கொண்டேஸ்வரர்.

மறையவர்குலத்திற்றோன்றிநால்வேதவரம்புணர்ந்தவ்வழியொழுகித்
தறைபுகழ்ந்தேத்துஞ்சுசரிதப்பெயரோன்றனக்குறுமெமபயம்போக்கி
நறைமலர்ச்சோலைசெறியுமையாற்றினான்முகன்மால்பணிந்தேத்த
உறைதருமாட்கொண்டேஸ்வரப்பெருமானுபயதாண்மலர்பணிந்துய்வாம்.

ஓலவிநாயகர்.

சிவசரணன்றிமற்றொருபொருளிற்கனவினுஞ்சிந்தைபோக்காது
பவப்பிணிதீர்த்தவடியவர்புகழைப்பாடியநாவலூர்ப்பெருமான்
குவலயமேத்துங்காவிரிகடப்பான்கோதிலாயோலமென்றுரைக்க
நலமொடுதோன்றுமோலநற்களிற்றின்னகைமலர்முடிமிசையணிவாம்.

சுப்பிரமணியர்.

நான்மறைச்சிரமாங்குடிலையின்பொருளைநன்றுறவறிகிலாய்படைப்பு
வான்பெறவெவ்வாறியற்றுவையென்றேமலரயன்றனைச்சிறையிருத்தித்
தான்படைப்பியற்றவரனஃதுணர்ந்துசாற்றுநீயப்பொருளென்ன
மேன்மையோடுரைத்துச்சாமிநாதப்பேர்மேவியவேளடிபணிவாம்.

நந்திதேவர்.

நீடுறுந்தவத்துச்சிலாதமாமுனிவன்னிறைதவப்பேற்றினல்மகவாய்ப்
பீடுறவுதித்துப்பல்பெருங்கலையும்பிஞ்ஞகன்றிருமுனமுணர்ந்தே
கோடுறுங்கைலைக்குன்றினிலமரர்குழாகழல்பணிந்துநின்றேத்தப்
பாடுறுநந்தியெம்பிரான்சரணபங்கயம்முடியுறப்பணிவாம்.

சப்தமாதர்கள்.

தஞ்சமெனச்சரண்புகுதுமடியவர்கட்கினியவரந்தந்துமேவும்
விஞ்சுபுகழ்பிராம்மிமிளிர்மகேஸ்வரியழகுமிகுகௌமாரி
மஞ்செழினாராயணிவராகியிந்திராணிமகிழ்காளியென்னும்
எஞ்சலிலாக்கருணைபொழியன்னையராமெழுவர்பதமிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

திருமகள்.

அருள்பொழியுந்தன்றுணைவனிரக்ஷிக்குந்தொழிலினிதாயாகிமேவக்
கருணையுடனெவர்க்கெனினுநல்வினைவந்துறுங்காலைக்காக்ஷிமேவும்
பொருளளித்தன்னவரொழுக்கநன்றாயினிறைவுற்றுப்போற்றிவாழுந்
திருமகடன்னிருசரணந்தொழுதேத்திநம்வறுமைதீர்ப்பாமன்றே.

திருஞானசம்மந்தமூர்த்திநாய

அய்யனின்னருளகவைமூன்றினில்
உய்யயாவருமுணர்ந்துநற்றமிழ்
செய்யவோதியசிரபுரப்பிரான்
துய்யசேவடிதொழுதுவாழ்த்துவாம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

போதவன்மால்பணிந்தீசாபுகலிடநின்சரணென்
றோதநஞ்சுண்டவர்க்காத்தோனருள்கொடுயர்ந்தசைவ
வேதத்திருமொழிகூறிடுநாவுடைமேலவன்பொற்
பாதபதுமமுடியேற்றெந்நாளும்பணிகுதுமே.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

வஞ்சிநுண்ணிடையாரிடையுறுமயக்கமாற்றினரெவரவர்தமக்கே
எஞ்சலில்முத்திவழங்குவமென்னவிருக்கினாலோதியபரனை
விஞ்சுநள்ளிரவிற்பரவைகொள்கோபம்விலக்கிடத்தூதுவிட்டவன்றன்
செஞ்சரணென்றுநந்துணையாகுந்திவினையாவுநீங்கிடவே.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

ஒருவாப்பிறவிநோய்தணிந்தியாவருமும்பர்பிரான்
அருளார்ந்தசேவடிசேர்ந்திடத்தீமையகன்றுவிட
திருவாசகமுறைவாய்மலர்ந்தோதிச்சிறந்திடுநங்
குருவாகுமாணிக்கவாசகன்றாள்சிரங்கொண்டுய்வமே.

அவையடக்கம்.

சித்தமாசகலவரனருட்டிறத்தின்சீர்நிறைகல்விகற்றுயர்ந்த
உத்தமரென்சொல்வழுவினைநோக்காதும்பர்நாயகன்றிருவடிக்கண்
பத்திசெய்துயர்ந்தோர்சரிதமீதென்னப்பண்பொடுங்காப்பொன்றெண்ணி
வித்தகமில்லேனுரைத்தனன்போற்றிமேம்படச்செய்தருளுகவே.

பாயிர முற்றிற்று.

புராணவரலாறு.

நெடிய கடல்சூழ்ந்த இப்பெரிய உலகத்தில் திருத்தமாகிய பல களிர்களும், மலர்களும் நெருங்கிச் செங்கதிரோன் வெப்புறாமல் நீழலைச்செய்து வானத்தை அளாவிய தருக்கள் நிறையப்பெற்றதும், முடங்கிய பிடரி மயிரினையுடைய சிங்கத்தோடு யானையும், முதிர்ந்த வலியையுடைய புலியோடு மானும், விரிந்த சிறகினையுடைய கருடனோடு பாம்பும், பகைநீங்கி மிகுந்த நட்புற்றிருக்கின்ற சிறப்பினையுடையதும், மண்ணுலகத்தவரேயன்றி, விண்ணுலகத்தவருங்கண்டு புகழத்தக்கதுமான நைமிசாரண்ணியத்தில், இடையில் மரவுரியோடு தெய்வத்தன்மையுள்ள விபூதி, ருத்திராக்ஷந் தரித்தமேனியும், மறைமுதலான கலை உணர்ச்சியுடன், ஜெனனமரணாதி துக்கத்தைப்போக்கியென்றுங்கெடாத பேரின்பவீட்டைத் தரத்தக்கதுமான ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமமைந்த உள்ளத்தையும் உடையோர்களான அத்திரி, ததீசி, காத்தியாயனர், சுனப்புச்சர், அகத்தியர், சுகர், மாதேவர், கண்ணுவர், கருக்கர், பிருங்கி, சதாநந்தர், மார்க்கண்டர், பிருகு, போதாயனர், ஆபத்தம்பர், இலகிதர், சுதீக்கணர், சாண்டில்யர், பாரத்துவாசர், புலகர், சந்திரசூடர், புச்சகர், புலத்தியர், ஜாபாலி, கௌதமர், சனற்குமாரர், நாரதர், ஜம்புமாணி, மாண்டவ்யர், அரபத்தர், காசிபர், விஸ்வாமித்திரர், கலைச்சிருங்கர், கர்க்கி, கூஷ்மாண்டர், குசுகு, பார்க்கவர், சனந்தர், ஆஸ்வலாயனர், தால்ப்பியர், கிருதர், சங்கரர், அகமருடணர், பராசர், ஜருதர், திருதர், ஜனகர், வசிட்டர், பிரசண்டர், துர்வாசர், பருப்பதர், சிலாதர், தத்தாத்திரேயர், சத்தி, தவுமியர், சுமந்து, பப்புரு, வாமதேவர், சரபங்கர், வச்சர், உபமன்னியர், மிருகண்டூபர், அரிதகர், சவுனகர், ஏவலர், சுனர், அசிதர், விந்து, பாணினி, விபாண்டகர், காலவர், ஆங்கீரசர், சதாதபர், சுனச்சேபர், சருச்சரர், இரைப்பியர், வசு, திரணவிந்து, முற்கலர், கபிலர், அட்டவக்கி

சர், காணர், சுனகர், உரோமசர், பகவர், கவுண்டின்யர், பயிலவர், உக்கிரவிரியர், தூமபாணர், திரணதூமாக்கினி, ஜமதக்கினி முதலிய மகரிஷிகள் யாவரும் ஒருங்குகூடி ஓர் யாகஞ்செய்து சம்பூரணஞ்செய்வித்து ஆனந்தமாய் சிவநாமத் தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், சத்துவகுணம்போர்த்தென்ன, விபூதி அணிந்த அழகிய மேனியும், செம்பவளக் காட்டையொத்துத் திரண்டு நீண்ட ஜடையையும், திரு அக்கமாலையணிந்த அங்கங்களையும், பரிசுத்தமாகிய ஐந்தெழுத்தைத் தியானிக்கின்ற சிந்தையையும் அவற்றை இடைவிடாது ஜெபிக்கின்ற திருநாவினையும் உடையரான சூதமாமுனிவர் எழுந்தருளினர். அன்னவர் வரவைக்கண்ட மேற்கூறிய மகரிஷிகள் யாவர்களும் தாயின்வரவைக்கண்டு அதிகமகிட்சியுடன் எதிர் நோக்கிச் செல்லும் இளங்கன்றுபோல அளவிறந்த சந்தோஷத்துடன் எதிர்சென்று வந்தனைசெய்தோராய் முகமலர்ச்சியுடன் தங்களிருப்பிடத்திற்கு அழைத்துவந்து அன்புடன் அருக்கிய பாத்திய முதலான செய் கடன்களை முறைப்படி புரிந்து இனிய ஆசனத்திருத்தி பூரணச்சந்திரனைத் தாரகைக் கணஞ்சூழ்ந்தாற்போலச் சூழ இருந்துகொண்டு, எங்கள் ஐயனே! தங்களெழுந்தருளுகையால் இத்தினமும், இவ்விடமும், நன்மை ஆயதோடுகூட எங்கள் ஜென்மமும் புனிதம் ஆயது, மறை முழுதுணர்ந்த வியாத முனிவரிடத்துச் சகல கலைகளையும் மயக்கம் அறவுணர்ந்த அறிவுடையாய்! ரோமவரிடன் காதலனே! இறையவனே! யாங்களுய்யும் வண்ணம், பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றான பிரம்ம கைவர்த்தத்திலுள்ள ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்கள். அம்மொழியினைக் கேட்ட, சூதபுராணிகர், அன்னவர்களை நோக்கிப் புன்னகை நிறைந்த முகமலர்ச்சியுடன் சடைமுடி துளக்கி ரிஷிசிரேஷ்டர்காள்! நன்று வினவினீர், உள்ளன்போடு கேட்டவர் மலங்களை வாட்டிக் கொடிய பிறவித்துன்பத்தைப் போக்கி முத்தி வீட்டைக் கொடுக்குந் தன்மையுடைய ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தை ஆதிகாலத்தில் சூரியவம்சத்திற் பிறந்த தேவவர்மனென்னும் அரசனானவன், பிராமணோத்தமரும் சிவபக்த சிரேஷ்டருமான சுமந்து மகரிஷியை நோக்கி, சுவாமின்! அறுபத்தாறு கோடி தீர்த்த மகாத்மியத்துடன் காவேரி நதியின் பெருமையையும், விருத்தாசலேஷ்வரர், மாயூரநாதர் பெருமையையும் தாங்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளக் கேட்டுப் பேரானந்தமடைந்தயான், பின்னரும் ஸ்ரீபஞ்சநதமான்மியத்தைக் கேட்க மிக்க விருப்புற்றிருக்கின்றேன். ஆகையால் கிருபை கூர்ந்து அவற்

றையும் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, மகரிஷியானவர் அவ்வரசனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கினவராய் அரசனை நோக்கிப் பூபாலனே! உலகில் அரசர்களாயுள்ளவர்கள் மிகுதியும் லௌகீக விவகாரங்களிலும், பெண்கள் மயக்கத்திலும், வஸ்திராபரண அலங்காரத்திலும், அறுசுவையுடைய ஆகார விருப்பத்திலும், இன்னும் இவை போன்ற சுகம்போற்காணப்பட்டு மறையத்தக்க விஷயங்களிலேயே மனதைச் செலுத்தி வாழ்வார்கள், அவையாவும் பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்துள்ள மிகுந்த தபோபலத்தினால் கிடைத்த மானிட ஜென்மத்துக்கு உரியனஆகா. அரசனே! மனித சரீரத்தைப் பெற்றோர் தாங்கவெடுத்த ஜென்மத்தாலடையத்தக்கதான முத்தி இன்பத்திற்கு ஆகும் காரியங்களில் முயல்வதோடு மற்றுமுள்ள ஜீவகோடிகளும் தங்களைப்போலப் பேரானந்தப் பேற்றினையடைதல் வேண்டுமென்று முயலுதல்வேண்டும். அதுவே மானிட ஜென்மத்திற்கு உரியனவாகும். ஆகையால் நீ அரசனாயிருந்தும் அஞ்ஞானமாகிய விஷய விருப்பத்தில் மனதைச் செலுத்தாது இம்மையிற் சுகத்தையும் மறுமையிற் சிவபிரானது பாதபத்துமங்களைத் தரத்தக்கதும் ஆன ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தைக் கேட்க விருப்புற்றமையால் உன்னைப் பார்க்கிலும் உத்தம குணமுடையார் ஒருவருமில்லை. சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய். ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தை நிறைந்த பக்தி விசுவாசத்துடன் வாசித்தல், கேட்டல், சிந்தித்தல் முதலியவைகளை எவர்கள் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் மேலான முத்தி வீட்டையடைவார்கள். அந்தத் தலத்தின் பெருமையை பூர்வ புண்ணியமில்லாதவர்கள் அறியமாட்டார்கள். குணசீலனே! சந்திரசடாதரராகிய சிவ பரஞ்சுடர் எக்காலத்தும் பிரிவின்றி அந்தத் தலத்தில் வசிக்கின்றாரென்றும் அன்பும் அதன் பெருமையை ஆதிகாலத்தில் பார்வதி தேவியார் பரமசிவனை நோக்கித் தேவ தேவோத்தமா, மகாதேவா, பிராணநாயகா, அன்பர்கட்கெளியோனே, ஸ்ரீபஞ்சநத மான்மியத்தைக்கேட்கவிருப்பம் உறுகின்றேன், கிருபையுடன் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ள, எம்பெருமான் எம்மன்னையை நோக்கி மலையரையன்காதலி! அன்புடையாய்! பூர்வத்தில் அக்காவிரி தீரத்தில் வாசம் செய்தவரும், பிராமணோத்தமரும், வருணாச்சிரம தருமத்தின் விடாதவரும், வேத வேதாங்கபுராண இதிகாசாதி பாரங்கதரும், திரிகால சிவபூஜாதுரந்தரரும், திரிபுண்டரந்தரித்த திருமேனியுடையாரும், ருத்திராக்ஷமாலிகாபரணரும், இடைவிடாது பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை

ஜெபிக்கின்ற நாவையுடையாரும் ஆன நாதசன்மாவென்ற புண்ணிய புருஷனை அவர் மனையாளாகிய அனவத்தியாதேவி நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று, பிராணநாயகா! உலகத்தில் தெரிசித்த அளவில் முத்தியையும், ஸ்நானம் செய்த அளவில் பாபத்தையும் போக்கத்தக்க, க்ஷேத்திரத்தையும், தீர்த்தத்தையும் தங்கள் கிருபைக்கிடமாகிய அடியேனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, நாதசன்மாவானவர் அன்னவளை நோக்கிப் பெண்கள் நாயகமே! 'காசியான் மரணன்முக்தி' :—என்ற அருமை வாக்கியத்தின்படி மரணத்தால் முத்தியைக் கொடுக்கின்ற காசித் தலத்தோடு மேற்கடலோரத்திலுள்ள திருக்கோகரணம், சோமநாதம், விருபாக்ஷம், திருக்கேதாரம், மல்லிகார்ச்சுனம், திருக்காஞ்சி, திருக்காளத்தி, விருத்தாசலம், அருணாசலம், ரிஷபாசலம், சீர்காழி, திருவிரிஞ்சை, வைத்தீஸ்வரன் கோவில், திருவெண்காடு, திருவாரூர், வேதாரண்ணியம், கௌரிமாயூரம், திருவிடைமருதூர், கும்பகோணம், சுவாமிமலை, திருவானைக்கா, திரிசிராமலை, மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருநெல்வேலி, இராமேச்சுரம், நாகைக்காரோணம், முதலிய திவ்விய தலங்களைத் தெரிசித்ததினாலும், கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, துங்கபத்திரை, நர்மதா, கண்ணவேணி, தீம்பாலி, தாம்பிரபரணி முதலிய சர்வோத்கிருஷ்ட தீர்த்தங்களில் படிந்ததினாலும் அடையத்தக்க பேற்றைப் பார்க்கிலும், நற்குண நிறைந்தவளே! திருப்பழனம், திருச்சோற்றுத்துறை, திருவேதிகுடி, திருக்கண்டியூர், திருப்பூந்துருத்தி, திருநெய்த்தானம், ஆகிய ஆறு திவ்ய க்ஷேத்திரங்களையும் தனக்கு அங்கங்களாகக்கொண்டு விளங்கும் திருவையாறென்னும் திருநாமத்தையுடைய ஸ்ரீ பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தைக் காவிரிநதியிற் படிந்து தெரிசிப்பார்களேயானால் ஒப்புவமையில்லாத முத்திப் பேற்றினை அடைந்து உய்வார்கள். அந்தத் தலத்தின் பெருமையை உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாயென்று நாதசன்மாவானவர் அனவத்தியா தேவிக்குக் கூறியவாறு உனக்குக் கூறுகின்றேன், பார்வதி! கேட்கக் கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வண்ணமே உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாயென்று சுமந்து ரிஷியானவர் தேவவர்ம ராஜனுக்கு உரைத்தருளினார். அதனை மும்மலத்தைவென்ற மகரிஷிகாள்! இப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன் சிரத்தா பக்தியுடன் கேட்கக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் ஆசிரியர் பாதங்களைத் தியானித்துக்கொண்டு கூறுவாராயினர்

புராண வரலாறு முற்றிற்று.

க—துஷ்ப்பிரவர்த்தி.

முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

மக்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினைத் தரத்தக்கது வேதாகமங்கள் கூறும் வருணாச்சிரம தருமமேயாம். அது கொண்டே தமிழ்மறையும் 'ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால், ஒழுக்க முயிரினுமோம்பப்படும்.' என்று கூறிற்று. அங்ஙனமாக, பிர்மகுலத்திற் பிறந்து அக்குலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தை விட்டவனும் எவர்க்குங் கெடுதியே விளைவிக்கும் துர்க்குணத்தைநிரம்ப உடையவனும்ஆகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தி என்னும் ஓர் பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் ஓர் நாள் அதிரூபலாவண்யமுள்ள தன் தாயைத் தன் பிதா இல்லாத சமயம் அறிந்து அதிமோகத்தால் புணர்ந்தவனாய்காமவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திக்கிடக்க வெளியே சென்றிருந்த பிதாவானவர் வந்து தன் புத்திரனும் பத்தினியும் தங்களை மறந்து அற்ப இன்பத்தில் மயக்கமுற்றிருப்பதை நோக்கி, உண்மை நெறிகண்டோராதலின் அவர்களிருக்கும் தன்மைக்குக் கோபம் அடையாது மகாபாபிகளாய் எரிவாய்நரகத்துக்கு ஆளாய்விட்டார்களேயென்ற துக்கமுடையவராய் மௌனஞ் சாதித்திருக்க, துஷ்ப்பிரவர்த்தியானவன், தன் தந்தைவந்ததும் தங்கள் கெட்டசெய்கையை அறிந்ததுமாகியவிஷயத்தை உணர்ந்து அன்னவரைக் கொன்றுவிட்டு உபத்திரவமின்றி நிர்ப்பயமாய் இன்பமனுபவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய்க் கோடரியால் வெட்டி அவருயிரைப் போக்கி நிற்கவே, உபநயன சமஸ்காரம் செய்துவைத்ததால் குருவும், அன்னதானம், அபயதானம், வித்தியாதானம், ஜெனனம் முதலியவைகட்குக் காரணமாயிருத்தலால், பிதாவும், தவசீலம், ஒழுக்கம் அதிதிபூஜை, சிவபூஜை, க்ஷேத்திரதரிசனம், தீர்த்தஸ்நானம் வேதமோதல் முதலிய உத்தமத் தன்மையால் பிராமணோத்தமருமான பிதாவைக் கொன்றமையால் பிரம்மகத்தியும், தாயின் கற்பையழித்துப் புணர்ந்தமையால் மகா பாபமும் அவனைப்பிடித்துக்கொண்டது. ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! 'இன்பமோ சிறிதாகும், இதில் வருந்துன்பமோ கரையில்லாத் தோடு கடல்' என்றபடி அற்ப இன்பத்தில் மனதை வியாபிக்கச் செய்து அதனால் செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்யவே. பரமசண்டாளனாகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தியை பிரமகத்தியும் மகா பாபமும் பந்தித்துக்கொள்ள சித்தசுவாதீனமற்றவனாய்த் தன் தேசம், கிரகம், இவைகளைவிட்டு பந்துமித்திரர்.

நகரவாசிகளால் அடித்துத் துறத்த நீங்கி, மலை, காடு, முதலானதுகளில் திரிந்தும், உடுக்க உடையும் உண்ண உணவும் இன்றியும் பசி, தாகம் குளிர் முதலியவற்றால் மிக வருந்தியும், துன்பமனைத்துக்கும் ஓர் இருப்பிடமாய்க் கருநிறம் அடைந்து, "காமமே நரகபூமி காணியாக் கொடுப்பதாகும்" என்றபடி இச்சரீரம் இப்பொழுது செய்த பாபத்துக்குத் தக்கபடி மறுமையில் அனுபவிக்கும் நரகவேதனையிலும் பதின்மடங்கான கஷ்டங்களை அனுபவித்து அநேககாலஞ்சென்றபின் ஸ்ரீபஞ்சநதக்ஷேத்திரத்திற்கு சமீபமான ஓர் ஆரண்யத்தில் வந்து தங்கி வழிச்செல்வோரை அடித்துப் பறித்துப் பாபம் இன்னும் மேலிடும்படியான துஷ்கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனன். பக்தியுடையீர்! அவ்வாறு அன்னவன் வசிக்கும் காலத்தில் ஓர் நாள் அளவிறந்த ஜனங்கள் கூட்டமாக அன்று மாமகமாகிய புண்ணியதினமாகையால் காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்வதற்காகச் செல்ல, இவனும் அவர்களைத் துறத்திக்கொண்டு பின் தொடர்ந்து சென்று காவிரி நதியை அணுகவே, அங்கு ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்த ஓர் பிராமணோத்தமர் ஜீவகாருண்ணியமுடையோராதலின் இவன் நிலைமையை நோக்கி இவனைப் பிடித்து வருத்துகின்ற, பிரமகத்தி நீங்கும் வண்ணம், "ஸ்பரிசம்பாபநாசனம்" என்றபடி சரீரத்திற்பட்ட அளவிறப்பாபத்தைப் போக்கத்தக்க காவிரி நதியின் தீர்த்தத்தை மந்திர பூர்வமாகத் திருக்கரத்தால் அள்ளி இவன் சரீரத்திற்படும் வண்ணம் வீச அவ்வுத்தம தீர்த்தஞ்செய்யொணாப் பாபத்தைச் செய்தானாகிய துஷ்டப்பிரவர்த்தியின் சரீரத்திற்படவே அவனைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த பிரமகத்தியானது நீங்கப்பெற்று உடனே திவ்விய சரீரத்தையும் கலக்கமில்லாத அறிவையுமுடையவனாகி இங்கு நாம் வரவேண்டிய காரணம் யாது, நமக்கு நல்லறிவுண்டாவதற்குக் காரணம் யாது, சண்டாள சரீரம் நீங்கப்பெற்று திவ்விய சரீரம் வந்ததற்குக் காரணம் யாது, என்று ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்தனன். அவ்வாறு செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், ஆகாயவாணி அவன் அறியும் வண்ணம், ஏ துஷ்ப்பிரவர்த்தி! நீ மகா பாபியாயிருந்தும் பூர்வஞ்செய்த புண்ணியவிசேடத்தால் இப்போது காவிரி தீரத்தை அணுகவும், அவ்வுத்தம தீர்த்தம், உத்தமோத்தமத்தன்மையையுடைய பிராமணசிரேஷ்டன் கையால் புரோக்ஷிக்க, அது உன்மேற்படவும், அங்ஙனம் பட்ட இத்தின விசேடத்தாலும் உன்னைப்பற்றியிருந்த பிரமகத்தி நீங்கி உனக்கு நல்லறிவுஉண்டாயது, ஏ கொடிய பாவி! பின்னும் உன்னால் செய்துள்ள மாதுர்கமனத்தால் ஏற்பட்ட பாபத்திற்கு கும்பி

பாகமுதலிய அசக்கிய நரகங்களில் அனேக கற்பகாலங்கிடந்து வருந்தவேண்டியதாகையால் அதனை அடையாதிருக்க இன்றுமுதல் உன் மரணபரியந்தம் இப்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து காவிரி தீர்த்தத்தில் திரிகால ஸ்நானஞ்செய்தும், வருணாச்சிரம தருமத்திற்கு உரிய கிரிகைகளை வழுவாதியற்றியும், சற்குருவின் உபதேசத்தால் பஞ்சாக்ஷரஜெபம் தினம் ஒன்றுக்குப் பதினாயிரம் ஜெபித்தும், ஏகாதசருத்திரஜெபமும், ஏகவாரபோஜனம் ஈஸ்வர தரிசனம் நூறு பிரதக்ஷணம் முதலிய சத்கிரிகைகளில் கொஞ்சமும் தவறுதலடையாது மிக்க உறுதியோடு செய்துகொண்டுவருவாயேல் அக்கொடிய பாபத்தினின்றும் நீங்கப்பெறுவாயென்று கூறிற்று. ஏ மகரிஷிகாள்! காவிரி தீர்த்தத்தின் மகிமை எம்மால் கூறும் திறத்தினையுடையதன்று. மகா பாபியாகி துஷ்ப்பிரவர்த்தியைப் பிடித்திருந்த பிரம்மகத்தி ஸ்பரிசமாத்திரத்தால் நீங்கிப் புனிததேகத்தையும் தெளிந்த அறிவினையும் அளித்த இச்சரித்திரத்தாலேயே நீங்கள் நன்கு உணர்வீர்கள்.'' அங்ஙனமாக அவ்வசரீரியைக்கேட்ட அன்னவன், தன் ஜீவகாலபரியந்தம்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து மேற்கூறியுள்ள செய்கைகளை விடாது செய்தவனாய் மரணமடைந்து சுவர்க்கலோக பதவியைப் பெற்று ஆங்குள்ள போகங்களைச்சிறிதுகாலம் அனுபவித்து, "போகபூமியினிற் போகதனுவினாற்பொருந்தலாகா, தேகமாமின் பசித்தியியம்புரிற் கருமபூமி, யாகமானது கொண்டன்றியாதலால் ஞாலத்தேய்தி, யோகமாநெறியினின்றேருண்மை சாதித்துக்கோள்வர்.'' என்றதனால் இவ்வுலகிற் செய்த புண்ணியத்திற்குத் தக்கவாறு கிடைத்த போக சரீரத்தால் சுவர்க்கலோக போகத்தை அனுபவிக்கலாமேயன்றி அச்சரீரத்தால் நித்தியானந்தப் பேரின்ப வீட்டையடைதற்கு கூடாதாதலின், அப்புண்ணிய சரீரத்தையும் விடுத்து பின்னர் பூவுலகில் நூறுஜெனனம் பிராமணனாகப்பிறந்தும் ஒருக்கால் காவிரிதீர்த்தம் சரீரத்தில்பட்ட விசேடத்தால்ஜென்மங்கள்தோறும் வருணாச்சிரமதருமம்வழுவாது நடந்துகடைசியில் சந்நியாசி ஆச்சிரமத்தையடைந்து இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து "உரைசெயிற் பரமஞானமொன்றுமே முத்திக்கேது''என்றபடி பரமஞானத்தை அடைந்தவனாய்ப் பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமானது திவ்விய சரணாரவிந்த நீழலையடைந்து வாழ்ந்தனன். ஒழுக்கமுடையீர்! இத் துஷ்ப்பிரவர்த்தி மாதுர்கமனமாகிய கொடிதினுங் கொடிய மகா பாபத்தைச் செய்தமையால் நூறு ஜெனனமெடுத்து முத்தி அடையவேண்டியதாயிற்று. புண்ணிய புருஷர்களாகில்,ஒரே ஜென்மத்தில் முத்திப்பேற்றினை அடைந்து உய்வர். இதுசத்தியமாகுமென்று கூறி

வியாச மாணாக்கரானவர் துஷ்பிரவர்த்தியின் சரித்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்து சிவப்பிரியர் சாரூபமடைந்த சரித்திரத்தை திருவாய் மலர்ந் தருள ஆரம்பித்தனர்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ. சிவப்பிரியர் சாரூபம் அடைந்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள். காவிரி நதி தீரத்தில் மறையவர்குலத்திற்றோன்றி நான்மறை, ஆறங்கம், வாதுளமுதற் காமிகம் ஈறாயுள்ள இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள். மீமாம்சம், பதினெண்புராணம் முதலிய சகல கலைகளையும் ஐயம் திரிபு அறியாமையென்னும் முக்குற்றங்களும் அகல உணர்ந்து, காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியமென்ற அறுவகைக் குற்றங்களையு நீக்கிய சிவப்பிரியர், சுதர்மாவென்ற இரண்டு பிராமணோத்தமர்களிருந்தார்கள். அவர்களில் சிவப்பிரியர், அக்காவிரியில் இடையே விடாது ஐந்து வருஷம் ஸ்நானம் செய்து வந்து ஐந்தாவதாண்டின் மாசி மாதத்தின் முதல் தினமாகிய சூரியோதயகாலத்தில் விசேட ஸ்நானமும் செய்து தானம், ஜெபம் ஹோமம், தர்ப்பணம் முதலியவைகளை இயற்றி ஸ்நான பூர்த்தி செய்தவராய்த் தவ ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டு கங்கையும் இளம்பிறையும், விளங்குகின்ற சடாமகுடமும், பிரம்ம விஷ்ணுவாதி தேவர்களைக் காத்தற்பொருட்டு உண்டருளிய விஷந்தங்கி விளங்கும் திருநீலகண்டமும், சகல உலகங்களையும் பெறாது பெற்று வளர்ப்பாளாகிய உமையம்மை கலந்த வாமபாகத்தையும் உடையரான சிவபெருமானது திவ்விய சரணாரவிந்த சேவை அர்ச்சனை, ஆலயத் திருப்பணி, ஏகாதச ருத்திர ஜெபத்துடன் நூறு பிரதக்ஷணம், தாரகமந்திரமாகிய பிரணவத்துடன் முப்பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷர ஜெபம் முதலியவைகளைத் தினந்தோறும் விடாது பக்த சம்ரக்ஷணக்கிருபாளுவாகிய பஞ்சநதீஸ்வராற் பணமாகச் செய்துகொண்டு வந்தனர். ஞானவிருப்பமுடையீர்! சிவப்பிரியரானவர் இவ்வாறொழுகிக்கொண்டுவர, சுதர்மாவானவர் வேதத்தில் கூறிய விதிப்படி சோமபானம் முதலிய யாகங்களையும் அந்தந்த யாகங்களின் முடிவில் பிராமணர்களுக்கு சொர்ணதானம், அன்னதானம் முதலியவைகளையும் செய்து வந்து பின்னும் யாகங்களைச் செய்வதிலும், தானங்கள் செய்வதிலுமே அதிவிருப்பமுடையவராயிருந்து கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனமாக இவ்விருவர்களும் நெடுங்காலம் நடத்திக்கொண்டு வந்து ஏக

காலத்தில் மரணமடையவே அதை உணர்ந்த தேவேந்திரனானவன் தன் தூதர்களை நோக்கித் தூதர்காள்! பூவுலகில் அளவிறந்த புண்ணியங்களைச் செய்து மரணமடைந்த சிவப்பிரியர், சுதர்மாவென்ற இரண்டு பிராமணோத்தமர்களையும் அன்னவர்கள் மண்ணுலகிற் செய்த புண்ணியத்துக்கு தக்க போகங்களை நம் பொன்னுலகில் அனுபவிக்க நீங்கள் சென்று அழைத்துவாருங்களென்று ஆக்ஞாபித்தனன். அவ்வாக்ஞையைப் பெற்ற தூதர்களானவர்கள் உடனே நவரத்தின கசிதமாகிய விமானம், ரம்பை ஊர்வசி, மேனகை முதலிய அப்சரஸ்திரீகள், தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி, முதலிய வாத்தியங்களின் முழக்கம் முதலிய விமரிசைகளுடன் வந்து மேற்கூறிய இருவர்களையும் விமானத்தின் மீது ஆரோகணிக்கச் செய்து அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர். தேவ தூதர்கள் அவ்வாறு சென்றுகொண்டிருக்க அந்த தருணத்தில் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமான் நந்தி எம்பெருமானை நோக்கி நந்திகேஸ்வரா! நீ இப்பொழுது சிவகணங்களுடன் சென்று இந்திரன் உலகத்திற்குச் செல்கின்ற சிவப்பிரியர், சுதர்மா என்ற இருவரில் சிவப்பிரியரை மாத்திரம் நம்முன்கொண்டு அழைத்துவரக் கடவாயென்று கட்டளையிட்டருள அவ்வாக்ஞையை சிரோதாரணஞ்செய்த நந்திபிரானனவர் சந்திரசூடாதரராகிய சிவபரஞ்சுடரினது உபய சரணங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்தெழுந்தவராய் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அளவிறந்த பூதகணங்களுடன் சுவர்க்கலோகம் செல்கின்ற அவ்விருவர் முன்சென்று சிவப்பிரியரை மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்று பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிரும்பொற்சோதிவாணப்பெருமான் திருச்சந்நிதானத்தின் முன்புவிட்டுப்பணிந்து நின்றுகொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் நின்ற சிவப்பிரியரானவர் ஈஸ்வரன் பாதாரவிந்தங்களில் நமஸ்கரித்தெழுந்து அஞ்சலிபந்தராய் சரீரமும் மயிர்க்கூச்சலுற இருகண்களிலும் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோட கருணாகரப்பெருமானை நோக்கி பரமபக்தானுகூலச் சச்சிதானந்தப் பெருமானே! அடியேனை ஓர் பொருட்டாக்கி அடிமை கொண்டருளின திருவுள்ளம் இருந்தவாறு என்னேயோ யெனப்பலவாறுந் தோத்திரம் செய்து ஞானப்பித்துடையராய் உடல் பொருளாவி மூன்றையும் சிவார்ப்பணஞ்செய்து நிற்கவே சிவபெருமான் அன்னவரது பக்தியின் 'வலிமையை நோக்கி ஏ சிவப்பிரியா! அன்புடையாய்! உனக்கு இப்போது நம்முடைய சாரூபபதவியைத் தந்தருளினோம் அதனைப்பெற்று நம்முலகில் நித்திய

னோந்தசுகத்துடன் சிறிதுநாள் வசித்துப்பின்னர் முறையே சாமீப சாயுச்சிய பதவிகளைப் பெற்று வாழக்கடவாயென்னத் திருவாய் மலர்ந்தருள சிவப்பிரியரானவர் சிவாக்ஞையின் படிக்கி அங்ஙனமே பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இங்கு இவ்வாறாகத் தேவ தூதர்கள் சுதர்மா ஒருவரை மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்று தேவேந்திரன் முன்பு விடுத்தவர்களாய், இந்திரனை நோக்கி எங்கள் அரசே! தங்கள் உத்திரவின்படி சென்று நாங்கள் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் நந்திகேஸ்வரர் சிவகணங்களுடன் வந்து சிவப்பிரியரைமாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர் என்று விண்ணப்பித்து நிற்க அதனைக் கேட்ட சசியாளனானவன் உடனே ஐராவதத்தின்மீதாரோகணித்து வச்சிராயுததரனாய் திருவையாற்றை அடைந்து சிவகணங்களின் மத்தியில் வேத்திரபாணியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நந்திகேஸ்வரரைப் பணிந்தெழுந்து பயபக்தி விசுவாசத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் நின்ற மகபதியை நந்திபிரானானவர் நோக்கி அருளி ஏ சுரர்குலாதிபா! மங்களகரமாய் வாழ்ந்து உன்னரசைச் சரிவர நடத்திக்கொண்டு வருகின்றனையாவென்று க்ஷேமம் வினவிப் பின்னர் இப்பொழுது நீ இங்கு வந்த காரணம் என்ன அதனைத் தெரிவிக்கக்கடவாயென்று ஆக்ஞாபிக்கத், தேவேந்திரன் அவ்வாக்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு பின்னரும் வணங்கி அஞ்சலிபந்தனாய் விண்ணப்பஞ் செய்வானாயினன். சுவாமின்! பரம பக்தானுகூலனாகிய உமாநாயகனது திருவருட் பெருக்கத்தால் சகல நன்மையுமுடையனாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றேன், இப்போது அடியேன் இங்கு வந்த காரணம் திருவுள்ளம் அறிந்ததாயினும் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது முறைமையாதலின் தெரிவிக்கின்றேன் கேட்டருளக்கடவீர்கள். அஃதென்னையெனின் சுவர்க்கலோகாதிபத்தியத்தை நம் பெருமானது ஆக்ஞையின்படி ஆண்டுகொண்டு வருகின்ற யான் பூவுலகில் புண்ணியஞ்செய்த ஜீவர்களை அவர்கள் மரணம் அடைந்தவுடன் அழைத்துவந்து எமதுலக போகங்களைச் செய்த புண்ணியத்துக்குத் தக்கவாறு அனுபவிக்கச் செய்ய வேண்டிய கடமையுடையன் ஆதலின் அதன்படிக்கிச்செய்விக்க யான் சிவப்பிரியர், சுதர்மா என்ற இருவரையும் என் தூதர்களால் அழைத்து வரும்படி செய்யவே அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் அவ்விருவரில் சிவப்பிரியரை மாத்திரம் தாங்கள் சிவகணங்கள் சமேதமாய் எழுந்தருளி அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டதாய் தூதர்கள் தெரிவிக்க அதனைக் கேட்ட யான் சந்தேகமுடையனாய்

சந்நிதானத்தில் வினவி அச்சந்தேகத்தை நிவிர்த்தி செய்து கொள்ளற்பொருட்டே இங்கு வந்தேன். ஆகையால், எம்பெருமானே அதனை நிவிர்த்தித்தருளல் வேண்டுமென்று குறையிரந்து நின்றனன் யோகசீலர்காள்! கவனிக்கக் கடவீர்கள். அங்ஙனம் நின்ற சசிமணாளனை நந்திகேஸ்வரர் நோக்கி ஏ தேவேந்திரா! நன்று வினவினாய், அப்பிராமணோத்தமர்களிருவரில் சுதர்மா என்பவர் யாகங்களையும் அவைகளின் முடிவில் தானங்களையும் செய்து வந்தனர். அவைகள் ஜீவப்பிரீதியும் தேவப்பிரீதியும் ஆகும் தன்மையுடையதாதலின் பசு புண்ணியமாகி அதன் பிரயோஜனத்தை அநுபவிக்க உன்னுலங்கிடைக்கத்தக்கதாயிற்று. சிவப்பிரியர் அவைகளேயன்றி அதனினும் மேலாம் சிவப்பிரீதியாகிய ஆலயத்திருத்தொண்டு, திருப்பணி, ஈஸ்வர தெரிசனம், ருத்திரஜமகம், பிரணவசம்பந்தமான பஞ்சாக்ஷரஜெபம், பிரதக்ஷணம், முதலியவைகளைச்செய்துவந்தமையால் அவைகள் பதி புண்ணியமாகி ஒரு காலத்தில் கெடுந்தன்மையையுடைய உன்னுலக போகம், சத்தியலோகபதவி, வைகுண்டபதவி முதலியவைகளைக் கடந்து என்றும் அழிவுறாசிவலோகபதவியைத்தரத்தக்கதாக ஆய்விட்டது, அதுபற்றித்தான் அன்னவரை மாத்திரம் நாம் அழைத்துவந்துவிட்டோம். ஆகையால் இனிமேல் இந்த பாகுபாடுகளை உணர்ந்து அரசு புரியக்கடவாய் உன்னிருப்பிடம்செல்லென்று ஆக்ஞாபிக்க, அவ்வாக்ஞையைப்பெற்றவனாய் வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னுலகம் சேர்ந்து சுதர்மாவென்னும் பிராமணோத்தமருடன் ஆதனத்தில் வீற்றிருந்து அரசு புரிவானாயினன். தவ சிரேஷ்டர்காள்! பூவுலகில் பிறந்த மக்கள் யாவரும் பசு புண்ணியமாகிய பிராமண போஜனம் முதலிய தானங்களையும் யாகாதிகளையுமே மிகுதியாய்ச் செய்து போக உலகத்தையும் கர்ம உலகத்தையும் அடைந்து சுகதுக்காதிகளை அநுபவித்துக்கொண்டு பிறந்து இறந்து உழலுவர். அவர்களுள் (உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே) என்றபடி நல்லறிவுடையோர் என்றும் அழியாநிரதிசயானந்தப்பேற்றினைத் தரத்தக்க பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான் திருவருட்கிடமாய மேற்கூறிய பதி புண்ணியங்களைச் செய்து பெருமான் திருவடி நீழலைப்பெற்று உய்வர். இது சத்தியமாகுமென்று கூறி சூதபுராணிகரானவர் சிவப்பிரியர் சுதர்மாவென்ற இருவர் சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்தவராய், சுரத மகாராஜன் புத்திரனைப்பெற்று உய்ந்த சரித்திரத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௩. சுரதமகாராஜன் புத்திரன் அடைந்த அத்தியாயம்.

பலவளங்களும் நிறைந்த அஸ்தினாபுரியை சந்திர வம்மிசத்தில் பிறந்து அரசுரிமைக்கு உரிய இலக்கணங்கள் அமையப்பெற்றவனும் நான்கு வருணாச்சிரம தருமத்தை ரக்ஷிக்கும் தன்மையுடையவனும், சத்தியம், சாந்தம், ஒழுக்கம், தருமசிந்தை முதலிய நற்குணங்களும் நிறைந்துள்ளவனுமாகிய சுரதமகாராஜன் மனு முறை கோடாது அரசாக்ஷி செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில், தான் நீண்டகாலமாய் அரசுபுரிந்து வருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியை உடையவனாயினும் தனக்குப் பின் அரசுரிமையை வகிக்கப் புத்திரனில்லாததினால் மிகுந்த துக்கமுடையவனாய் புத்திரப் பேற்றினை அடையவேண்டி அஸ்வமேதம், புத்திரகாமேஷ்டி முதலிய யாகங்களைச் செய்தும், புத்திரன் உண்டாகாத குறையை நினைந்து நினைந்து மிக வருந்திப் பின் வருமாறு சிந்திப்பானாயினன். "மகப்பெறு மானிடர்கள் வானவர்தம் மூர்க்குப் புகப்பெறுர் மானிடராய்ப்போந்து" "கல்லாமழலைக்கனியூறல் கலந்து கொஞ்சுஞ், சொல்லாலுருக்கி அழுதோடித் தொடர்ந்துபற்றி, மல்லார்புயத்தில் விளையாடும் மகிழ்ச்சி மைந்தர், இல்லாதவர்க்குப் பெருவாழ்வினினிமையென்னும்." மக்களாய்ப்பிறந்து புத்திரப்பேற்றினை அடையாதார் இவ்வுலக இன்பத்தை இழந்ததலோடு மறுமை இன்பத்தையும் இழக்கவேண்டியவர்களாகின்றார்கள் என மறை முதலியவைகள் முறையிடுகின்றமையால் நாம் அத்தன்மையுடைய மகா பாபியாக ஆய்விட்டோமே இதற்கு என் செய்வது என்று பன்முறை வருந்தி முடிவில் நமக்கிருக்கும் குறையை மகரிஷிகள் பாலடைந்து தீர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவனாய் கங்காதீரத்தையடைந்து ஆங்கு காயக்கிலேசஞ்செய்து மனோலயத்தோடு தபசு செய்துகொண்டிருக்கும் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக விழ்ந்து பணிந்து எழுந்து சுவாமிகாள்! அடியேன் அஸ்தினாபுரத்தை ஆளும் சுரதமகாராஜன் என்னும் நாமத்தை உடைய அரசன். எனக்கு புத்திரப்பேறு இன்மையால் அதனை நிவிர்த்தித்துப் புத்திரனை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தங்கள் திருச்சந்நிதானத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டி இங்கு வந்தனன். ஆகையால் தாங்கள் கிருபை பாலித்து புத்திரப்பேற்றினை யான் அடையுமாறு திருவருள் செய்தல்வேண்டுமென விண்ணப்பித்து நின்றனன். அவ்விண்ணப்பத்தைக்கேட்ட மகரிஷிகள் யாவரும் இவனோ அரசன், சற்குணசம்பன்னனாகவும் காணப்படுகின்றான்,

அநேக யாக எக்ஞாதிக்கருமங்களையும் செய்திருக்கின்றான், அங்ஙனமாகவும் புத்திரன் இல்லாததற்கு காரணம் யாதோ எனக் கியான திருஷ்டியால் ஆராய்ந்து பார்த்து காரணம் தெரிந்துகொண்டவர்களாய் அரசன் முகத்தை நோக்கிக் கூறுவாராயினர். ஏ ராஜன்! நீ பூர்வ ஜென்மத்தில் இளங்கன்றையும் அதனை ஈன்ற பசுவையும் பிரித்து விட்ட மகா பாபத்தால் இச்ஜென்மத்தில் புத்திரன் இல்லாதவனாக ஆய்விட்டாய். ஆகையால் அப்பாபம் நீங்கும்வண்ணம் இப்பொழுது கைலாய தரிசனம் செய்வாயாகில் அத்தோஷத்தினின்று நிவிர்த்தியாய் நல்ல புத்திரப்பேற்றினை அடைவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்கள். அதனைக் கேட்ட அரசன் அப்பொழுதே புத்திரனை அடைந்தவன்போன்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்து மகரிஷிகள்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் தன் நகரம் வந்து சேர்ந்து உடனே மந்திரிகளிடத்தில் ராச்சியத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு, அவ்வாறே கைலாய தெரிசனம் செய்யச் சென்றனன். அப்படிச் செல்லவே சத்துருக்களாகிய அரசர்கள் இவன் அரசைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் அதற்கு அரசன் இல்லாத இது தருணமே தகுதி என்று சதுரங்க சைன்னியத்துடன் வந்து வளைந்துகொள்ள அதை மந்திரிகளால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் வந்து தெரிவித்துக்கொள்ள உணர்ந்துப் பின்னரும் நகரத்தை நோக்கிச்சென்று சத்துருக்களை யுத்தத்தால் புறமுதுகாட்டி ஓடும்படி செய்ததுடன் இனிமேலும் தன் நகரத்தை நோக்கி அவர்கள் வராதிருக்கும்படியான ஏதுக்களையும் செய்துவிட்டு புத்திரனில்லாத குறையை நிவிர்த்திக்குக்கொள்வதிலேயே மிகுந்த ஊக்கமுடையனாகலால் திக்குவிஜயம் செய்யப் போகின்றவன்போல் புறப்பட்டு அனேக தீர்த்த க்ஷேத்திராதிகளைக் கண்டு தெரிசித்தவனாய் கடைசியாக ஜீவன்முக்தி க்ஷேத்திரமாகிய திருவையாற்றை அடைந்தனன். நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கவனிக்கக்கடவீர்கள். அங்ஙனம் அடைந்த அரசனானவன், ஆங்கு காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து செல்கின்றவர்கள் "திருவெண்ணீற்றை அள்ளியிட்டாற் புள்ளியிட்ட கணக்கு மாற்றி, அமருலகிற் கணக்கனெழுத் தழிக்கலாமே." சர்வகாருண்ணிய மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் திருவுருவாகிய விபூதியினை பஞ்சாக்ஷரத்தியானத்துடன் எடுத்தணியில் பிரமன் வினைக்குத்தக்கவாறு எழுதிய எழுத்தையும் அழித்துவிடலாம் எனக் கூறுமறைமொழியின்படி விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்தோராய் ஸ்ரீ பஞ்சநதப்பெருமான் திருநாமத்தைக் காகோஷத்துடன் தோத்திரம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற காக்ஷியையும், பிராய

னோத்தமர்கள் வேதாத்தியயனம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற அற்புதத்தையும், அகப்பற்றுப் புறப்பற்றாகிய இரண்டினையும் ஒழித்து எம்பெருமானது திருவடி நிழலையே அடையவேண்டும் என்ற விருப்பமுடைய சந்நியாசிகள் எவ்விடத்தும் தேவார திருவாசாதிகளையும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் தங்களையடுத்த சிஷ்யர்களுக்கு அவரவர்களுடைய பக்குவத்துக்குத் தக்கவாறு ஐயம், திரிபு, அறியாமை என்னும் முக்குற்றமுமகலப் போதித்து விளங்குகின்ற மேன்மையையும், கண்டு மிக்க பேரானந்தம் அடைந்து, அங்கு சிறிது காலம் வசிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் காவிரியில் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்நானம் செய்து தானம், தருமம், க்ஷேத்திர சிராத்தம் முதலியவைகளையும் செய்து முடித்துக்கொண்டு ஆலயத்தினுட் சென்று ஆங்கு பரமப்பிரகாசரூபமாய் விளங்கும் பஞ்சநதீஸ்வரப் பெருமானையும் அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசனை செய்துகொண்டு பிரதக்ஷணமாய் வெளியே வரும் சமயத்தில் ஜடாபஸ்ம ருத்திராக்ஷதாரியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் துர்வாச மகரிஷியைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து பணிந்தெழுந்து நின்றனன். அங்ஙனம் நின்ற அரசனை மகரிஷியானவர் நோக்கி ஏ பூபாலா! நீயும் உன் நகரத்தவர்களும் க்ஷேமமா இப்பொழுது யாது காரணம் பொருட்டு இங்கு வந்தாய் என்று குசலப்பிரஸ்னம் செய்யவே அரசனானவன் பின்னரும் வணங்கி சுவாமின்! தங்களது ஆசீர்வாத பலத்தால், யாவும் க்ஷேமமே, அடியேன் இப்போது இங்கு வந்த காரணம் திருவுள்ளம் அறிந்ததாகும், ஆதலால் என் கோரிக்கை பூர்த்தியாகும் வண்ணம் ஆசீர்வதித்தருளல் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள மகரிஷியானவர் விஷயத்தை அறிந்துகொண்டவராய் ஏ சுரதமகாராஜனே! நீ நினைத்த காரியம் முடிந்துவிட்டதாக மகிழ்வடையக் கடவாய். நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளின் ஆக்ஞையின்படி கைலாய தெரிசனத்தால் உன் பூர்வ கர்மம் நிவர்த்தியாதற்பொருட்டு அதனை இந்த பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வரவழைத்துத் தருகின்றேன் அதுவரையில் சித்த சமாதானத்தோடு இத்தலத்தைவிட்டு நீங்காது வசிக்கக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்துத்தான் பரமபதியாகிய சிவபெருமானை நினைந்து தினம் ஒன்றுக்கு முப்பதினாயிரம் வீதமாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை நாற்பது நாள் ஜெபித்துக்கொண்டுவந்து முடிவில் உமைபாகனை, ருத்திரனை, பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனை, அடியார்கள் அடையும் பாதபங்கஜனை, பரம ஞானிகள் அடையும் ஆத்ம சொரூபனை, சுவானுபூதிப் பிரசித்தனை, அகண்ட

பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிரம சொரூபனே, பஞ்சநதீசனே எனப் பலவாறாக ஸ்தோத்திரம் செய்து நிற்க சிவபரஞ்சுடர் அத்தோத்திரத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய், பார்வதிதேவியார், விநாயகப்பெருமான் குமாரக்கடவுள் சமேதமாக ரிஷபாரூடராய் நந்தியாதி சிவகணநாதர்கள் புடைசூழக் காக்ஷி தந்தருளி ஓ தூர்வாசா! நம்மை ஸ்மரித்த காரணத்தை விண்ணப்பித்துக்கொள்ளக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள மகரிஷியானவர் சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடவும் சரீராத்யந்தம் மயிர்க்கூச்சலிடவும், இரு கரங்களையும் சிரத்தின்மேல் குவித்து நாவாரத் தோத்திரம் செய்தவராய் நின்றுகொண்டு எம்பெருமானே! மகா ஞான யோகியருள்ளத்தமர்ந்த நித்தியமங்கள மூர்த்தியே! தேவரீருடைய திருக்கோலக் காக்ஷியால் கிருதார்த்தன் ஆயினேன். அடியேனுடைய எண்ணம் இன்னதென்பது திருவுள்ளம் அறிந்ததாயினும், அடியார்கள் தங்கள் எண்ணத்தை திருச்சந்நிதானத்தில் முறையிட்டுக் குறையிரந்து நிற்றல்வேண்டுமென்ற முறைமையினாலும், உன் எண்ணத்தைத் தெரிவிக்கக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்தபடியாலும் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளுகின்றேன், அதனைத் திருச்செவி சாத்தியருளி அடியேனுடைய கோரிக்கை பூர்த்தியடையக் கிருபைபாலித்தருளல்வேண்டுமென்று பின்னரும் நமஸ்கரித்து எழுந்தவராய்த் தெரிவித்துக்கொள்வாராயினர். கருணாநிதே! அஸ்தினாபுரத்தை ஆளும் சுரதமகாராஜனென்பவன் புத்திரப் பேறின்மையால் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளை அடைந்து தன் குறையைத் தெரிவித்துக்கொள்ள அன்னவர்கள் அவனுடைய பூர்வ ஜென்ம கர்மத்தையும் கைலாய தெரிசனத்தால் அது நிவிர்த்தியாய்ப் புத்திரன் உண்டாகும் திறத்தையும் கூறி விடுக்க அவன் இங்கு வந்து அடியேனைச் சரணடைந்து சங்கதியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளவே யான் அவனுக்கு கைலாய தெரிசனம் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் உனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்விக்கின்றேன் என உறுதிகூறி இங்கு வசிக்கும்படி செய்திருக்கின்றபடியால் என்னை அடிமைகொண்டு ஆளும் தயாநிதியே! கைலாய பர்வதத்தை இங்கு வரவழைத்து அவனுக்குத் தெரிசனை தந்தருளி கர்ம நிவிர்த்தி செய்வதோடு உத்தமகுண மேருவாகிய புத்திரனையும் அடைந்துய்யுமாறு கிருபை செய்தருளல் வேண்டுமென பிரார்த்தித்து நின்றனர். அவ்வாறு நிற்கவே, அவர் பிரார்த்தனை முழுவதையும் திருச்செவி சாத்தியருளிய சிவபெருமான் மகரிஷியை நோக்கி ஓ ரிஷிபுங்கவ! உன் எண்ணத்தை இப்

பொழுதே பூர்த்தி செய்விக்கின்றோம் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி நந்திகேசுவரரைப் பார்த்து ஏ பக்தோத்தமனாகிய நந்தி! நீ இப்பொழுதே நம் உலகம் சென்று அங்கு இருக்கும் கைலேயங்கிரியை அதிசீக்கிரத்தில் இங்கு கொண்டுவரக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்தருள நந்தியிரான் அவ்வாக்ஞையை சிரமேல் வகித்தவராய்ப் பணிந்தெழுந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்று கைலாய பர்வதத்தை யெடுத்துவந்து ஆலயத்துக்கு இருமருங்கிலும் நிறுவிப் பரமசிவனுக்கு விண்ணாப்பித்து நிற்க, உடனே பரமபதியானவர் மகரிஷியை நோக்கி துர்வாச! நம்முடைய ஆலயத்தின் இருமருங்கிலும் கைலாயம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால் அவைகளில் நாம் சிவலிங்க சொரூபமாக எழுந்தருளி இருக்கின்றோம், புத்திரன் இல்லாதவர்கள் பக்தி சிரத்தையோடு நம்மை அவ்விரண்டு இடத்திலும் தெரிசிப்பார்களேயானால் சகலகுண சம்பன்னனான புத்திரனை அடைந்து வாழ்வது நிச்சயமாகும். அன்றியும் இன்றுமுதல் இந்த க்ஷேத்திரமானது கைலாயமாகவும் இதில் வசிக்கும் சிவகோடிகள் யாவும் கைலாய வாசிகளாகவும் விளங்கக்கடவது. உன் எண்ணம் பூர்த்தியாகும்படி சுரதமகாராஜனுக்குத் தெரிசனம் செய்துவைக்கக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள் மறைந்தருளினர். உடனே துர்வாச மகரிஷியானவர் சுரதமகாராஜனை அழைத்து தெரிசனம் செய்துவைக்க அன்னவன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியை அடைந்தவனாய்த் தென் கைலாயம், வட கைலாயம் என்ற இரண்டு இடத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பன்முறை பணிந்தெழுந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்றுகொண்டு சர்வ ஜீவ தயாபர மூர்த்தியே! விஷ்ணுவின் திருக்கண்ணிலங்கிய பாதபங்கஜனே! பிரமன் சிரமிலங்கிய திருக்கையனே, சிவ சொரூபனே, ஆலகாலவிஷ போஜனனே, வேதவேதாந்த ஆகமாதிகளால் அறியப்படாதவனே, உள்ளன்போடு பூஜிக்கும் அடியவர்கட்கு எளிதில் அகப்படத்தக்கவனே, நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நித்தியோதய சச்சிதானந்த சொரூபனே, ஜப்பியேசனே, பஞ்சநதீசனே, எனப் பலவாறாக ஸ்தோத்திரம் செய்து நிற்க எம்பெருமான் அத்தோத்திரத்திற்கு மனமுருகிச் சிவலிங்கத்தினின்றும் சோமாஸ்கந்த முகூர்த்தமாய் எழுந்தருளிச் சுரதமகாராஜனை நோக்கி ஏ ராஜசிரேஷ்டா! உனது ஸ்தோத்திரத்தால் பேரானந்தமடைந்தோம். நமது அனுக்கிரகத்தால் நிறைந்த ஆயுளுடையானும் சிவகைங்கரியப் பிரியனும், வேதவேதாங்கபாரங்கதனும் நவமன்மதா கிருதியாகிய ரூபத்தை

உடையவனுமான ஓர் புத்திரனை அடைந்து உலக இன்பத்தை அனுபவித்துப் பின்னர் நம்பத நீழலை அடையக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளிப் பின்னும் சிவலிங்கத்தின் உள்ளே மறைந்தருளினார். அங்ஙனமாகச் சிவபெருமானது திருமொழியைக் கேட்ட சூரதமகாராஜனென்பவன் தன்னுள் அடங்கா ஆனந்தத்தோடு சிவலிங்கப் பெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் தூர்வாச மகரிஷியை வணங்கி என் ஐயனே! தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் கைலாய தெரிசனத்தோடு புத்திரப்பேற்றினை அடைந்ததுமன்றி சிவபெருமானது திருக்கோல காட்சியைக் கண்டு தெரிசித்ததால் அரும் பெரும் பாக்கியத்தினையும் பெற்று ஜென்ம சாபல்யம் உடையவனாயினேன். இனி என்னகரம் செல்ல விடை கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டவனாய் அவ்திருபுரியை அடைந்து அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் நிகழும் காலத்தில் அன்னவன் மனைவியானவள் கர்ப்பவதியாக மிகுந்த மகிழ்ச்சி மேற்கொண்டு பும்சவனம், சீமந்தம் முதலிய சடங்குகளை முறையே செய்துகொண்டு வர பத்தாவது மாதம் நிறைந்தவுடன் இலக்கின பலன், சந்திர பலன், முதலிய கிரகாதிகள் நன்மையோடு விளங்கும் சுபதினத்தில் இளஞாயிறு போன்ற குழந்தையைப் பெற்று எடுத்தனள். அங்ஙனமாகக் குழந்தை பிறந்த சுப வார்த்தையை அரசன் தோழிமார்களால் அறிந்து உடனே விரைதான முதலிய தானதருமாதிகளைச் செய்து சிவப்பிரசாதத்தால் கிடைத்த புத்திரன் ஆதலின் குழந்தைக்கு சிவதத்தன் என்ற பெயரிட்டு சாதகர்மம் அன்னப்பிராசனம், கர்ணவேதை, ஆண்டுநிறைவு, சௌளம், உபநயனம் முதலிய கிரிகைகளைக் குறைவற நடத்தியும் நல்ல ஆசிரியரிடத்தில் கற்றுணரத்தக்க வேதாதி முதலிய அறுபத்திநான்கு கலைகளிலும் மிக்க வல்லவன் இவன் எனக் கற்றுணரச் செய்தும் அரசாளுதற்குரிய தனுர்வேத முதலியவைகளில் வல்லவனாக்கியும் “தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்” தந்தையானவன் புத்திரனுக்குச் செய்யும் நன்மை சபையினிடத்து எவர்களாலும் மேலாய அறிவுடையான் இவனென மதிக்குமாறு செய்வித்தல் என்றே எனக் கூறு மறைமொழியின்படி செய்வித்து அத்யந்த சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக் குழந்தையானவன் “மகன்றந்தைக் காற்று முதவி இவன்றந்தை என்னோற்றான் கொல்லென்னும் சொல்” புத்திரனானவன் தன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியாவது கண்டோர் யாவரும் இவனைப் பெறுதற்கு இவன் தகப்பன் என்ன தபம் செய்

தாமேறு எனப் புகழ்ந்து கொண்டாடுதல் ஒன்றேற எனக் கூறும் திரு வாக்கியத்துக் கிணங்க சகல குண சம்பன்னனாய் இள அரசாகும் தகுதியைப் பெற்று விளங்க அரசனானவன் அன்னவனுக்கு யுவராச்சிய பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து மிக மகிழ்ச்சியுடன் ராச்சியாதிகாரஞ் செய்துகொண்டு வந்தனன். அங்ஙனம் சிலநாள் செல்லவே ராஜனானவன் புத்திரன் செய்கை அனைத்தையும் நன்குணர்ந்தறிந்து இனி அரசைத் தாங்குவானென மதித்து ராச்சியத்தை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்தவனாய் சில சைன்னியங்களுடன் திருவையாற்றை அடைந்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து பஞ்சநதீசப் பெருமானையும் அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும், தென் கைலாயம் வடகைலாயம் என்ற இரண்டிடத்திலும் வரதாயக மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமானையும் தெரிசனை செய்துகொண்டு அளவிறந்த திரவியத்தையும் நூறு கிராமங்களையும் சிலா சாசன பூர்வமாக சிவார்ப்பணம் செய்துகொடுத்து வைகாசிமாதப் பூர்வ பக்ஷத்தில் துஜாரோகணம் செய்து ரதோத்சவம் முதலிய உத்சவாதிகளைப் பத்து தினம் வரையில் குறைவர நடத்தி தன்னகரம் சென்று சில காலம் வாழ்ந்திருந்து பரம கருணாநிதியாகிய பஞ்சநதீசப்பெருமான் திருவடி நீழலை அடைந்தனன். அதன் பின்னர் சிவதத்த மகாராஜன் ராச்சியத்தைப் பரிபாலித்து வந்தவனாய் தன் குல குருவாகிய தௌமிய மகரிஷியால் பஞ்சநதீஸ்வரப் பெருமான் திருவருளால் தான் பிறந்த வர்த்தமானத்தை அறிந்துகொண்டு திருவையாற்றை அடைந்து பஞ்சநதீசப்பெருமானை வணங்கி பங்குனிமாதம் சுக்கில பக்ஷத்தில் துஜாரோகணம் செய்து உத்சவம் கொண்டாடி சிவார்ப்பணமாக சில கிராமங்களை விடுத்துத் தன் நகரம் சேர்ந்தவனாய் தன் குமாரனாகிய சங்கர மகாராஜனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து சிவலோகத்தை அடைந்தனன். அதன் பின் சங்கர மகாராஜன் ராச்சியாதிகாரம் செய்துவந்து தன் முதாதைகள் கொண்டாடிய பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து சித்திரை மாதத்தில் உத்சவ ஆரம்பம் செய்து நடத்தி அளவிறந்த கிராமங்களை சிவார்ப்பணமாக பஞ்சநதீசப்பெருமானுக்கு என விடுத்து தன்னகரம் சார்ந்து புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் நித்திய மங்களகரமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். ரிஷிபுங்கவர்காள்! பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் தென் கைலாயம் வட கைலாயம் என்ற இரண்டிடத்திலும் சுரதமகாராஜனுக்கு புத்திரப் பேற்றினை கொடுத்து எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானை காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து உள்ளன்

போடு பூசிக்கப்பட்டவர்கள் குணமேருவாகிய புத்திரர்களை அடைவதோடு இஷ்டகாம்யார்த்த சித்திகளையும் பெற்று சிவபெருமானது திருவருட்குப் பாத்திரர்களாக வாழ்வார்கள். இது சத்தியமாகும் நற்குணரக் கடவீர்கள் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி சூதபுராணிகரானவர் சூரத மகாராஜன் சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சுசரிதன் எமபயம் நீங்கி முத்திப் பேற்றினைப் பெற்றுய்ந்த சரித்திரத்தைக் கூறலான் தொடங்கினர்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

௪ சுசரிதன் எமபயம் நீங்கி முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கௌதமி தீரதேசத்தில் சுதமை என்னும் திருநாமத்தையுடைய ஓர் பிராமணோத்தமர், இருந்தனர். அன்னவர், கற்பிற்சிறந்த சுசீலை என்னும் தன் மனைவியோடு ஒழுக்கம் ஆசாரம் முதலியவைகளில் குறைபாடின்றி இல்லற தருமத்தை நடாத்திக்கொண்டு வரும் காலத்தில் அவர் செய்த நற்றவப்பேறே ஒரு திருவுருவெடுத்தாற்போன்று மனைவியானவள் ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றனள். அக்குழந்தைக்கு மறையவர் குலத்துக்குரிய கிரிகைகளை வழுவின்றி நடத்தி சுசரிதனென்று நாமமிட்டு மிக்க அருமை பெருமையோடு வளர்த்துக் கொண்டு வரும் காலத்தில் அத்தேசத்தில் மிகுந்த பஞ்சம் நேரிடப் பிராமணோத்தமர் பரமவைதிகரானதால் அப்பஞ்ச காலத்தைக்கழிக்க தனக்கு வரும் ஊதியம் போதாததினால் மிக்க வருத்தமடைந்து வேறு தேசம் சென்றாவது பிழைப்போமென்ற எண்ணங்கொண்டவராய் அவ்வூரை விட்டு மனைவியோடும் புத்திரனோடும் வழிக்கொண்டு அநேக தேசங்களை எல்லாம் கடந்து வரும்போது மார்க்கமத்தியில் மரணத்தை அடைய அவர் மனைவியாகிய சுசீலை என்பவளும் நாயகனோடு அநுமரணத்தை அடைந்துவிட்டனள். அவ்வாறு இருவரும் ஏககாலத்தில் மரணமடையவே சுசரிதனாகிய குழந்தையானவன் அநாதரவாய் மிக்க துக்கத்தை அடைந்து சகிக்கமுடியாது வருந்தி கடைசியாய் "ஆண்டாண்டுதோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தில்" அநேக வருஷகாலம் கண்ணீர் விட்டு பூமியில் புரண்டு புரண்டு அழுதாலும் இறந்தவர் ஒருபோதும் வாரார் என்ற நீதி வாக்கியத்தை உணர்ந்து ஒருவாறு தேறினவனாய்த் தாய் தந்தையர் இருவருக்கும் செய்யவேண்டிய கிரிகைகளை முடித்து

விட்டு அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு சிவாலயங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இரு கரையையுமுடைய காவிரிநதியை அடைந்து ஸ்நானம் செய்து ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களை எல்லாம் தெரிசித்துக் கொண்டு கடைசியாய் திருப்பழனம் வந்து சேர்ந்து ஸ்நானம் முதலிய நித்திய கருமங்களை முடித்து அங்குள்ள பிராமணரில்லந்தோறும் பிச்சையேற்றுண்டு வழிநடைச் சிரமத்தினாலும் தாய் தந்தையர்களை இழந்து இவ்வாறு அனாதியாய் விட்டோமே என்ற துக்கம் மிகுதியினாலும் ஓர் விருக்ஷத்தின் அடியில் படுத்து நித்திரை செய்தனன். அங்ஙனம் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் கருத்த மேனியும், சிவந்த குஞ்சியும், வக்கிர தந்தங்களுமாகிய கோர ரூபத்துடன் ஓர் புருஷன் கனவினிடமாகத் தோன்றி ஏ பிராமணா! நீ இதற்கு ஐந்தாநாள் மரணத்தை அடைவாயென்று தெரிவிக்க அதைக் கேட்டவுடன் மிகுந்த பயமுடையவனாய் நித்திரைவிட்டு எழுந்து நம் தாய் தந்தையர்க்கு வந்த மரணம் நமக்கும் வந்து விட்டதுபோலும் "ஹரேணாபி ஹரிணாபி பிரம்மணாபி சுராபிலலாடலிகிதாரேகா பரிமாஷ்டும் நசக்யதே" பிரமன், விஷ்ணு, சிவபிரான் முதலிய மற்றுந் தேவர்களாலும் எழுதிய எழுத்தை அழிக்கமுடியாதெனக் கூறும் நீதிவாக்கியத்தின்படி நடக்கும். அதற்கு நாம் என்ன செய்வது என்று ஒருவாறு தேறிப் பிறகு மரண பயத்தைப் போக்கக்கூடியது பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் எனவும் "வினையை வெல்பவன் அங்கெய்தி வதிவதே வேண்டுமாதோ" தீய வினையைப் போக்கும் கருத்துடையவன் அங்கு சென்று வசிக்கவேண்டும் எனவும் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் மரணம் அடைவோர் பஞ்சநதீசப்பெருமான் திருவடி நீழலைச் சேர்வர் எனவும், வேதாகமங்கள் கூறுகின்றபடியால் அங்ஙனமாவது செய்வோமென்று ஆலோசனை செய்தவனாய் அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு திருவையாற்றை அடைந்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு சிவதெரிசனார்த்தம் ஆலயத்தினுட் போகும்பொழுது ஆங்கு தெற்குவாயிலில் சிவானுக்கிரக சிரேஷ்டராய் எழுந்தருளியிருக்கும் வசிஷ்ட மகரிஷியைக் கண்டு பணிந்தெழுந்து மனதில் மரண பயமாகிய கிலேசத்தை உடையவனாதலின் ஓ என வாய்விட்டுக் கதறி சுவாமின்! அடியேனை ரக்ஷித்தருளவேண்டும் எனக் குறையிரந்து நின்றனன். அங்ஙனம் நிற்க மகரிஷியானவர் அவனை நோக்கி ஏ பிராமணா! நீ யாவன், எதனால் பயமடைந்து காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனை, விஷயத்தைத் தெரிவிக்கக்

கடவாய் என்று ஆக்ஞாபிக்க, சுசரிதன் பின்னும் வணங்கி நின்று தன் வரலாறு யாவற்றையும் தெரிவித்தவனாய் தனக்கு ஏற்படும் மரண பயத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ள அதைக் கேட்ட மகரிஷியானவர் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற எண்ணங்கொண்டவராய் ஞானதிருஷ்டியால் அவன் கருமத்தை அறிந்துகொண்டு ஏ சுசரிதா! நீ பூர்வ ஜென்மத்தில் ஆசாரியன் முன்னிலையாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய மறை ஆகமம் உபநிஷத் முதலிய தெய்வீக நூற்களைக் கற்ற கல்வியின் திறங்கொண்டு தெரிந்துகொண்ட தோஷத்தினால் ரௌரவம் கும்பீபாகமுதலிய கொடிய நரகங்களில் நூறு வருஷங்கள் கிடந்து வருந்திப் பின் கழுதையாகப் பத்து ஜென்மமும், நாயாகப் பத்து ஜென்மமும், கழுகு, காகம், நீசன், சங்கரஜாதி, சூத்திரன், வைசியன், க்ஷத்திரியன் இவைகளில் ஒவ்வொரு ஜென்மமும் எடுத்துக்கடைசியாய் பிராமணனாகப் பிறந்து இதனோடு பனிரெண்டு பிறவியாக அற்பாயுளைப்பெற்றே வந்தனை, இன்னும் அங்ஙனமாகவே அற்பாயுளையே பெறுவாயானாலும் அத்தோஷத்துக்குத் தக்கவாறு மேற்கூறியுள்ள ஜென்மங்கள் முறையே வந்தும் உண்மை ஞானத்தை அளிக்கத்தக்க கல்வியைக் கற்றிருந்த சுபபலத்தால் ஜென்மங்கள் ஒன்றுக்கொன்று உயர்வாகி வந்ததோடு ஜென்மங்கடோறும் நன்மார்க்கத்திலேயே சென்றுகொண்டிருந்த விசேஷத்தால் அத்தோஷம் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்துவந்து முற்றும் நீங்கவேண்டிய காலம் வந்துவிடவே “பொன்னியாற்றிடைப்படிபவர் புன்கணேயுறுமே” காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்வோர் துன்பத்தினின்றும் நீங்குவர் என்ற திருமொழிப்படி காவிரி நதியிற்படிந்து நம்மைச் சரணாக வந்து அடைந்தனை அங்ஙனமாக இப்போது நாம் உபதேசிக்கப்போகின்ற எம பயம் போக்கி சிவசரணாரவிந்தத்தைத் தரும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு உதயத்தில் காவிரி ஸ்நானம் செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்தவனாய் பஞ்சநதீசப்பெருமான் அறம் வளர்த்த நாயகியாரோடு அடியவர்கள் உய்யும் வண்ணம் திருக்கோயில் கொண்டருளிய சிவாலயத்தை மௌனமாக நூறு பிரதக்ஷணமும், அஸ்தமான முதல் உதய பரியந்தம் பஞ்சாக்ஷர ஜெபமும் ருத்திரஜபமக பாராயணமும் சிவதரிசனமும் செய்துகொண்டு வருவாயேல் காலன் உன்னிடத்தில் வரமாட்டான் ஆதலால் அங்ஙனம் செய்யக்கடவாய் என்பதாகத் தெரிவித்து பஞ்சாக்ஷரத்தை பிரண பீஜாக்ஷரத்தோடு உபதேசம் செய்தருளினார். செய்யவே சுசரிதன் அதனை வணக்கத்

கீகாரம் பெற்றுக்கொண்டு சென்று ஆசிரியர் ஆக்ஞையில் கொஞ்சமும் வழுவாதவனாய் சொல்லியவாறு நடத்தி வந்து ஐந்தாம் நாள் ஸ்நானம் செய்து ஆலயத்துக்கு வர உத்தேசித்து புறப்படும் சமயத்தில் காவேரியின் தென்கரையில் எமன் மகிஷாரூடனாய் கிங்கரர்களோடு கோர ரூபத்துடன் நின்றுகொண்டிருப்பதை நோக்கி மிகப் பயந்து நடுங்கி வசிஷ்ட மகரிஷியானவர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆச்ரமத்தை நோக்கிக் கதறிக்கொண்டு ஓட மகரிஷியானவர் சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் எமன் வந்துவிட்டானென்றும் அதனால்தான் சுசரிதன் கதறிக்கொண்டு வருகின்றானென்று தீர்மானித்து எதிராக வந்து அலறிக்கொண்டு வருகின்ற அன்னவனைத் தனது திருக்கரத்தால் தடவிக் கொடுத்து சுசரிதா! பயப்படாதே வா என்பதாக அழைத்துக்கொண்டு ஆலயத்தின் தெற்கு வாயலில் வந்து பஞ்சாக்ஷரத்தியானம் செய்யச் சொல்லிவிட்டுத் தானும் சிவத்தியானத்துடன் பஞ்சாக்ஷர ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தனர். இங்கு இவ்வாறாக எமதருமனானவன் சுசரிதனைப்பிடிக்கும்பொருட்டு ஆங்கு வந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்த காலத்தை நோக்கிக்கொண்டு நிற்க அதைக் கண்ட வசிஷ்ட ரிஷியானவர் தண்டதரன் நிலைமையை நோக்கி இவன் நம்மை லக்ஷியம் செய்யாது சுசரிதனைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவான் ஆதலால் அதனைத் தடுக்கும் பொருட்டு ஈஸ்வரனை அழைத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவராய் பஞ்சாபகேசப்பெருமானைத் தியானித்து ஸ்தோத்திரம் செய்ய அடியார்க்கு எளியனாகிய பரஞ்சுடர் அதனைத் திருவுள்ளம்கொண்டு நந்திகேஸ்வரரை நோக்கி ஏ நந்தி! நமது அன்பனாகிய வசிஷ்ட ரிஷியால் பாதுகாக்கப்படுகின்ற சுசரிதனுக்கு எமதருமனால் ஓர் இடையூறும் நேராவண்ணம் ரக்ஷித்துவரக் கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்தருள அவ்வாக்ஞையை நந்திபிரானானவர் சிரோதாரணம் செய்து பெருமானது சரண பங்கயங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து விடைபெற்றுக்கொண்டவராய் திரிசூலத்துடன் சுசரிதனும் வசிஷ்ட மகரிஷியும் காணும்படி அவ்விடம் வந்து சூலாயுதத்தை நிலத்தில் ஊன்றி அதன்மேல் திருக்கரத்தை வைத்துக்கொண்டு நின்றனர். அங்ஙனம் நிற்க எமதருமனானவன் வசிஷ்ட மகரிஷியையன்றி நந்திபிரானையும் லக்ஷியம் செய்யாதவனாய் சுசரிதனை பாசத்தால் வீக்கித் தண்டாயுதத்தால் புடைத்திழுத்து தன் உலகம் கொண்டுபோவதற்கான எத்தனத்துடன் ஆரவாரம் செய்யவே அதைக் கண்ட நந்திகேஸ்வரரானவர் தென்றிசைத் தலைவனை நோக்கி ஏ எமதருமா!

நாம் சிவாக்ஞையின்படிக்கு இச்சுசரிதனைக் காக்கும் பொருட்டு வந்திருப்பதை யோசிக்காமலும் நம்மை லக்ஷியம் செய்யாமலும் துஷ்கிருத்தியம் செய்ய ஆரம்பித்துச் சுசரிதனைக் கொண்டுபோக பலாத்காரம் செய்கின்றனை. அது தகுதியல்ல ஆதலால் அவனை விட்டுவிட்டு உன் உலகம் செல்லக்கடவாயென்று ஆக்ஞாபிக்கவே அவ்வாக்கியத்தை எமதருமனானவன் கொஞ்சம் லக்ஷியம் செய்யாது பின்னும் பலாத்காரம் செய்யவே நந்திபிரானனவர் அதை நோக்கி ஊழித்தீயையொத்த கோபாவேசராய் சூலாயுதத்தால் அவன் மார்பை குத்திப் பூமியில் விழும்படி சாய்த்தனர். அவ்வாறு செய்ய எமனானவன் "பெரியவரிடைப் பகைத்தோர் பிரங்கல் கெல்லிய கோலொப்பார்" பெரியோர்களிடத்தே பகையைக் கொண்டவர்கள் மலையைக் கெல்லி நுகச்சிக்கிச்சமானமாய்க் கெடுவர் என்ற மொழிக்கு இலக்கணமாகப் பூமியில் விழுந்து மரணத்தை அடைந்தனன். அமனமாகச் சுசரிதன் மரண பயத்தினின்று நீங்கி உய்ந்தவனாய் வசிஷ்ட மகரிஷியை வணங்கி என் ஐயனே! "இழிந்த மாந்தரும் இகபரத்தாசை நீத்துயர்ந்தோர், மொழிந்த நன்னெறிக்கைக்கொளில் முத்தி வீடடைவர்" இயவினையின் பந்தத்தால் தாழ்மையுடைய மக்களானவர்கள் அழியத் தக்க இம்மை மறுமையின் ஆசையை நீக்கி மேம்பட்ட மகாத்மாக்கள் கூறியுள்ள நல்வழிச் செல்வாராயின் முத்தி இன்பத்தைப் பெற்றுய்வர் என்ற திருவாசகப்படி தங்கள் திருவாக்கின் வழிச் சென்றபடியால் நாயினும் கடையனாகிய யான் எமபயத்தினின்றும் நீங்கிப் பிழைத்துக் கடைத்தேறினேன், அடியேன் இனிச் செய்யத்தக்கது என்னென வினவி வணங்கி நிற்க வசிஷ்ட மகரிஷியானவர் அவன் கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு அத்யந்த சந்தோஷம் உடையவராய் அவனை நோக்கி பக்தியுடையாய்! குரு பக்தியுடைய மேன்மையாளரில் நீ ஒருவனாவை, ஆதலால் இதன்மேல் சிவகிருபையைப் பெற்று மோக்ஷ ஆனந்தத்தை அடையுமாறு எமபெருமானைக் குறித்துத் துதி செய்யக் கடவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருள அவ்வாக்ஞையைக் கைக்கொண்டவனாய் பஞ்சநதீசப் பெருமானை மனதின்மேல் நினைத்து ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு நின்றனன். அவ்வாறு நிற்க சிவபெருமான் அவன் ஸ்துதிக்கு மகிழ்ந்தவராய் ஆலயத்தின் தெற்கு வாயிலின் மேற்குப்பாகத்தில் எழுந்தருளிச் சுசரிதனைப்பார்த்து ஏ அன்புடையாய்! உன்னுடைய ஸ்தோத்திரத்திற்கு மிக மகிழ்ந்து காக்ஷி தந்தருளினோம். நீ இன்று முதல் உனக்குப் பிராணதானம் செய்த வசிஷ்ட மகரிஷியைப்

பிதாவாகவும், ஞானாசாரியனாகவும் எப்போதும் இடைவிடாது தியானிக்கக் கடவை. ஒருவன் நம்மால் கோபிக்கப்படில் அதனை ஆசாரியன் நிவர்த்திக்கக்கூடும், ஆசாரியனால் கோபிக்கப்படில் அதனை நம்மாலும் தீர்த்தலரிது. இதை நன்குணர்ந்து நடந்துகொள்வதோடு நல்ல குலத்திற்பிறந்த கன்னிகையை மணம்புரிந்து கிரகாச்சிரமத்தை கைக்கொண்டவனாய் உத்தம குணமுள்ள புத்திரனைப் பெற்று "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல்தானென்றாங் கைம்புலத்தாறோம்பல் தலை" பிதிர், தேவர், விருந்தினர், பந்துக்கள் தான் என்ற ஐவருக்கும் பிரீதியான காரியங்களை வழுவாது நடத்தி வந்து பின்னர் மோக்ஷத்தில் மனதைச் செலுத்தி எதார்த்தமான நமது சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்சியாதி பதவிகளை முறையே பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி விசிஷ்ட மகரிஷியைப் பார்த்து ஓ ரிஷிபுங்கவ! இச்சுசரிதனை உமது புத்திரனைப் பாவித்து சகல காரியங்களையும் நடத்திவைக்கக் கடவாயென ஆக்ஞாபித்து மரணமடைந்து கிடக்கும் எமனை மீது கிருபாவீக்ஷணஞ் செய்தருளினவராய் அவனைச் சீவிக்கும்படி செய்து விக்க உடனே எமதருமனானவன் நித்திரையினின்றும் எழுபவன் போல் எழுந்து பலவாறாய்த் தோத்திரஞ் செய்து எமபெருமானே; அடியேன் செய்த பிழையினைப் பொறுத்து ரக்ஷித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்கவனைப் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து நிற்க அன்னவனை நோக்கி ஓ அந்தகா! நீ செய்த பிழையினைப் பொறுத்தருளினோம். இன்று முதல் இப்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கப்பட்டவர்களை கைலாசவாசிகளாகவும் நமது திருவருட்கு பாத்திரர்களாகவுமெண்ணி அவர்களிடத்து அணுகாதிருக்கக்கடவாய். அன்றியும் இத்தலத்தில் மார்கழிமாதம் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலும், மகரசங்கராந்தியிலும் மாசிமக நக்ஷத்திரத்திலும், பங்குனி உத்திரத்திலும், சித்திரை சித்திரநக்ஷத்திரத்திலும், வைகாசி விசாக நக்ஷத்திரத்திலும், சூரிய கிரஹணம், சந்திர கிரஹணம், அமாவாசை, பௌர்ணமி, வியதிபாதம், அர்த்தோதயம மகோதயம், மாதப்பிறப்பு, ஏகாதசி முதலிய மற்றுமுள்ள புண்ணிய தினங்களிலும் காவிரியில் ஸ்நானஞ் செய்து தானதருமங்களை இயற்றி சிவலிங்க சொரூபமாயுள்ள நம்மைத் தெரிசிப்பவர்கள் எவர்களோ அவர்கட்கு பிறவித்துன்பங்கிடையாது. இங்கு மேற்கூறிய சத்கருமங்களைச் செய்பவர்களுக்குப் புண்ணியம் எப்படி விருத்தியாகின்றதோ அதுபோலவே எமது ஆலயத்தின் அருகிலும், காவிரியிலும்

மல, ஜல விசர்ஜனஞ் செய்பவர்கட்கு பாபம் விருத்தியாகும், ஏ, யமதருமா! இன்னுங்கேட்கக்கடவாய் ரதோத்ஸவத்தில் நம்மைத் தரிசிப்பவர்களும், துலாமாதத்தில் முப்பது தினத்திலும் சூரியோதயத்துக்கு முன் காவேரி ஸ்நானஞ் செய்பவர்களும் பௌர்ணமியிலும் கார்த்திகை மாதத்திலும் தீபதானஞ் செய்பவர்களும் மாதா பிதாக்களின் சிராத்தஞ் செய்பவர்களும், நரகவாதனையையும் உன்னுலகத்தையும் அடையமாட்டார்கள் ஆதலால் இவைகளைக் கவனித்து நடந்துகொள்ளக்கடவாய். உன்னுலகஞ் செல்லென ஆக்ஞாபித்தருளி சிவலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார் அங்ஙனமாக யமதருமனானவன் உடனே தன்னுலகஞ் சேர்ந்து சிவாக்ஞையின்படி நடந்துகொண்டு வந்தனன். வசிஷ்ட மகரிஷியானவர் சுசாரிதனை அழைத்துக்கொண்டு தன்னாச்சிரமஞ் சேர்ந்து சில காலஞ் சென்றபின் ஈச்வர ஆக்ஞையின்படி நற்குலத்திற் பிறந்த பெண்ணை சுசரிதனுக்கு விவாகஞ் செய்துவைக்க, அன்னவன் விவாகஞ் செய்துகொண்டு பத்தினியோடு மகரிஷியை வணங்கி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டவனைத் தனது கௌதமீதீர தேசஞ்சேர்ந்து இல்லறம் வழுவாது நடாத்தி ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அவனுக்குச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து வைத்துவிட்டுத் திருவையாற்றை அடைந்து சிலகாலம வசித்துப் பின் விதேக முத்தியையடைந்து உய்ந்தனன். நைமிசாரண்ணியவாசிகாள்! எமபயத்தையும் போக்கத்தக்க பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தின் மகிமை இரண்டாயிரம் நாவினையுடைய ஆதிசேஷனாலுங்கூற முடியாதென்றால் என் ஒரு நாவினாற்கூறுந்திறத்ததோ நன்கு உணரக்கடவீர்களெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சூதரிஷி தன் சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்தோராய் இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் ஆரம்பித்தனர்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ரு. இலக்குமி தேவிவரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள்! கேட்கக் கடவீர்கள் அனவக்தியா தேவியானவள் தன் நாயகனாகிய நாதசன்மாவைப் பணிந்தெழுந்து பிராண நாயகா! பஞ்சநத க்ஷேத்திர சிவாலயத்தில் பரம்பொருள் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்துக்கு வடபாகத்தில் லக்ஷ்மிதேவியினது சந்நி

தானம் இருக்கின்றதே அது அங்ஙனம் இருப்பதற்கு காரணம் யாது அதைத் தெரிவித்தருளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள தாத சன்மாவானவர் அன்னவளை நோக்கி பெண்கள் நாயகமே! கேட்கக் கடவாய். முன் ஒரு காலத்தில் அளவிறந்த ரிஷிகளும், சந்நியாசி களும், கிரகஸ்தர்களும் பிரமச்சாரிகளும், முத்தியை விரும்பி பஞ்ச நத க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ் வாறு இருக்குங்காலத்தில் பஞ்ச முண்டாகிச் சனங்கள் அன்னபா னாதி முதலியவைகட்கு மிக்கதாரித்திரத்தையடைய அதை அறிந்த கௌதமரிஷியானவர் பஞ்சம் நிவிர்த்தியாய் உலகம் செழிப்படை ந்து வாழ்வதற்கான காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டவராய் நித்தியமங்களமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை மன தில் தியானித்துக்கொண்டு நாமஸ்தோத்திரஞ் செய்து நிற்க பஞ் சநதீசப்பெருமான் மகாரிஷியின் தோத்திரத்திற்கு மிக மகிழ்ந்தவ ராய் இலக்குமி தேவியை நோக்கி இலக்குமி நீ நாம் இருக்கும் இட த்திற்கு உத்திர பாகத்தில் அமர்ந்து இந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசிப்ப வர்கட்கு அன்னபானாதி வஸ்துக்களைக் குறைவின்றிக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்தருளி கௌதமரிஷி முன் பிரத் தியக்ஷமாய் ரிஷிசிரேஷ்டா! உனதுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி நமது ஆலயத்திற்கு உத்திரபாகத்தில் இலக்குமியை ஸ்தாபனஞ் செய்து நம் அடியவர் யாவர்க்கும் வறுமை நீங்கப் பொருள் அளிக் கக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்திருக்கின்றோம் ஆகையால் நீயும் மற்ற ரிஷிகளும் அன்னவளை ஆராதனை செய்து உலக வறுமையை நிவர்த் தித்து ரக்ஷிக்கக் கடவீர்கள் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங் கத்தின் உள்ளே பிரவேசித்தருளினார். அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட கௌதம ரிஷியானவர் மற்ற ரிஷிகளுடன் இலக்குமிதேவியின் ஆல யம் சேர்ந்து வஸ்திராபரண கந்தபுஷ்ப தூபதீப நைவேத்தியத் துடன் தினந்தோறும் வரதாயகியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் கமலா சனியைத் துதித்து அஷ்ட ஐசுவரியங்களையும் பெற்றவராய் உலகி லுள்ள ஜீவகோடிகளது வறுமை நீங்கக் கொடுத்து ரக்ஷித்துக் கொண்டு வந்தனர். இவை நிற்க ஏ அனவத்தியாதேவி! இன்னும் அந்த இலக்குமிதேவியைப் பூசித்து தேவேந்திரன் தன் இஷ்ட சித்திபெற்ற சரித்திரத்தையும் கூறுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய், முன் ஒரு காலத்தில் அமராவதிக்கு இறைவனாகிய தேவேந்திரன் அசுரர்களுடைய உபத்திரவத்தை சகிக்கமுடியாது தன் குல குரு வாகிய வியாழ பகவானை வணங்கி சுவாமின்! கொடிய பாவிகளாகி

யும் எனக்கு வழி வழிச் சத்துருக்களாகவும் இருக்கின்ற அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் நீங்கி அடியேன் சௌகிரியமாய் இருப்பதற்கான ஓர் உபாயத்தைத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள அதைக் கேட்ட குருபகவானனவர் தேவேந்திரா! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய் நீ பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம் செய்து செம்பொற் சோதீஸ்வரரையும், அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசித்துப் பின்னர் ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இலக்குமிதேவியைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பூசிப்பாய் ஆனால் அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் நீங்கி சௌகிரியத்தை அடைவாய் இது சத்தியமாகுமென்று தெரிவித்தனர். அதைக் கேட்ட தேவேந்திரனனவன் உடனே தன் உலகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு திருவையாற்றை அடைந்தவனாய் காவிரிநதியில் ஸ்நானம் செய்து பஞ்சநதீசப்பெருமானையும் தருமாம்பிகையையும் வணங்கிப் பலவாறு தோத்திரம் செய்து தன் குறையைத் தெரிவித்து அஞ்சலி அஸ்தனாய் நின்றுகொண்டிருக்க உடனே சிவபரஞ்சுடர் அன்னவன் முன் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ மகபதி! நமது அனுக்கிரகத்தால் உன் பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் நாசம அடைவார்கள். அஃதன்றியும் இந்த ஆலயத்திற்கு உத்தரபாகத்தில் நமது சக்தி சொரூபமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இலக்குமியை பூசிப்பாயானால் ஜெயப்பிராப்தியையும், ஐசுவரியப் பெருக்கத்தையும் அடைவாய், உலகத்தில் பராக்கிரமத்தை விரும்பினவர்கள் விஷ்ணுவையும், தத்துவ ஞானத்தை விரும்பினவர்கள் எம்மையும், திட சரீரத்தை விரும்பினவர்கள் சூரியனையும், அழகை விரும்பினவர்கள் மன்மதனையும், பொருளை விரும்பினவர்கள் இலக்குமியையும் பூஜிக்கவேண்டியது அவசியம் ஆதலால் நீ செல்வத்தினிடத்தில் விருப்பமுடையவன் ஆதலின் இலக்குமியை பூஜித்து ஐசுவரியத்தை அடைவதுடன், இங்கு சப்தமாதர்களையும் பிரதிட்டை செய்து பூஜிப்பாயேயானால் சகல சித்தியையும் பெற்று நீ மங்களகரமாய் வாழ்வதுடன் மற்றவர்களும் பூஜித்து வியாதியாலும், தரித்திரத்தாலும், சத்துருக்களாலும், துஷ்டகிரகங்களாலும், அரசர்களாலும், திருடர்களாலும், உபத்திரவமடையாது எல்லாநன்மையும் பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். இவை நிச்சயமாகும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். மறைந்தருளவே தேவேந்திரன் உடனே அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு இலக்ஷ்மிதேவி ஆலயத்தை அடைந்து தேவியின் அபிஷேகத்துக்காக விசுவகர்மாவினால் ஓர்

தடாகம் நிர்மிக்கச்செய்து அந்த ஜலத்தில் தேவாமிர்தத்தைக் கலந்து அபிஷேகஞ் செய்தும், ஆடை ஆபரணம், குங்குமம், சந்தனம், இவைகளால் அலங்கரித்தும், மதுரமுள்ள அன்னம், இனியகனிவர்க்கங்கள், முதலிய நைவேத்தியங்களால் நிவேதித்தும், தாம்பூல முதலிய முகவாசனைத்திரவியங்கள் ஈந்தும் தூபதீப முதலிய ஷோடச உபசாரங்களாலுஞ் செய்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்து சகலலோகஜனனி, க்ஷீரசாகரி, விஷ்ணுமார்பை இடமாகக்கொண்ட நளினாக்ஷி, சமஸ்த கலாவித்தியா சொரூபிணி, என்று பலவாறாய்த் துதிசெய்து நான் அம்மணி நீ என்றும் நீங்காது அடியேனுடைய பொக்கிஷத்தில் வீற்றிருந்து கிருபைசெய்தருளவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டு நின்றனன். அங்ஙனம் நிற்க இலக்ஷுமி தேவியானவள் தன்னைத்துதி செய்து நிற்கும் தேவேந்திரன் முன் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ சுராதிபா! உன் வேண்டுகோளின்படி சகல சம்பத்தும் உன் பொக்கிஷத்தில் நிறைந்து விளங்குமாறு அனுக்கிரகஞ் செய்தோம் நாம் உன்னிடத்தில் என்றும் நிரந்தரம் வாழ்வதற்கு பரமேஸ்வரனிடத்தில் தாங்கள் வைத்திருக்கும் பக்தியே காரணமாகையால் நீ அதனை எக்காலத்தும் விடாது செய்துகொண்டு அஷ்டைசுவரிய சம்பன்னனாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக்கடவாய் யெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினாள். அவ்வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் சிவாலயத்திற்கு நிருதிமூலையில் அபிராமி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, காளி, என்னும் சப்தமாதாக்களை சில்பிகளால் பிரதிட்டையும் குருபகவானால் சுபமுகூர்த்தத்தில் ஆவாகனாதி காரியங்களையும் செய்வித்து அபிஷேக அலங்கார ஆதிய நைவேத்தியங்களால் பூஜித்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்து குறையிரந்து நின்றுகொண்டிருக்க, அன்னையர் எழுவரும் பிரசன்னமாகி ஏ அமராவதிக்கிறைவா! நீ உன் பகைஞர்களாகிய அசுரர்களை ஜெயித்து வெற்றிப்பிரதாபத்தையடைவதுடன் எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்றபடி சகல நன்மைக்கும் ஈசனென்னும் சர்வாதாரியாகிய பரமேஸ்வரனது திருவருளே காரணமென நினைத்து அரசுபுரிந்து வரக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். தேவேந்திரன் அன்னவர்களது அருள் வாக்கியத்தையும் பெற்றுக்கொண்டவனாய் உடனே தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்து தன் சத்துருக்களாகிய அசுரர்களை யுத்தத்தில் ஜெயித்து அளவிறந்த சந்தோஷத்துடன் ராச்சியாதிகாரஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். ஏ அனவத்தியா தேவி லெக்ஷ்மிதேவி எழுந்தருளி இருப்

பதிவ் காரணம் இதுவேயாகும். பெண்கள் பெருமாட்டி உலகத்தில் எவர்கள் தேவேந்திரன் விஸ்வகர்மாவினால் நிர்மித்துத் தேவாமிர்தங் கலந்து விளங்கச் செய்துள்ள தடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கமலாசனியைப் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்கள் இம்மையில் நிறைந்த பொருளுடையவர்களாய் நல்ல புத்திரர்களையும் பெற்றுவாழ்வார்கள் சப்தமாதர்களைப் பூஜித்தவர்கள் சத்துருபயமின்றி கீர்த்தியோடு விளங்குவர். இது உண்மையாகுமென நாதசன்மாவானவர் அனைத்தியாதேவிக்குக் கூறியமையாறு மா தவசிலர்காள்! உங்கட்குக் கூறினேன் எவையும் அவனன்றியோரணுவு மசையாது. ஆதியந்தமற்றதாகிய பஞ்சநதீசப்பெருமானது திருவருள் இன்றி ஒன்றும் நடவா; என்ற திருமொழிப்படி எந்தத் தேவர்களது வரத்தைப்பெற விரும்பினாலும் அவைகளுக்கு பரம சிவப்பிரசாதமே முக்கியமாகும் ஆதலால் அதனை திடசித்தத்தோடும் உறுதியாய் நம்பக்கடவீர்கள். இது உண்மை ஆகுமெனக் கூறி சூதபுராணிகரானவர் இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து கௌதமர் வரமடைந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லுவான் ஆரம்பித்தனர்.

இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

௬. கௌதமர் வரம் அடைந்த அத்தியாயம்.

முன் ஒரு காலத்தில் கௌதம ரிஷியானவர் பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்து காவிரியில் திரிகால ஸ்நானம் செய்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை விதிவழுவாது செய்து வந்ததோடு தினந்தோறும் பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷரஜெபம், ருத்திரஜெபம், வேதபாராயணம் சிவார்ச்சனை, சிவாலயப்பிரதக்ஷணம், சோமவாரவிரதம், ஆகாரமின்றி வாயுபக்ஷணமும் பண்ணிக்கொண்டு ஜிதேந்திரியராய் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து ஒரு வருஷகாலம் வரையில் பஞ்சநதீசப் பெருமானை மனதில் உன்னித் தவஞ் செய்துகொண்டு வந்தனர். அங்ஙனம் செய்துகொண்டு வரவே சிவபரஞ்சுடர் அவர் தவத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய் விநாயகப்பெருமான், கந்தவேள், உமையம்மையார் சமேதமாய் கைலையங்கிரியை யொத்த தருமவிடையின் மீது ஆரோகணித்து நந்தி பிருங்கி முதலிய கணநாதர் புடைசூழ்ந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய எழுந்தருளி அன்னவர்க்குத் திருக்கோலக்காக்ஷி

தருது ஏ தவசீலனாகிய கௌதமரிஷி! உன் தவத்திற்கு உவந்து பிரத்தியக்ஷமாயினேம் வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள கௌதமரானவர் எம்பெருமானது சரணாரவிந்தத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து அஞ்சலி அஸ்தராய் கருணையங்கடலே! உனது திருக்கோலக்காக்ஷி ஆகிய பெரும் பேற்றினையடைந்த அடியேற்கு "புழுவாய்ப்பிறக்கினும் புண்ணியா நின்னடி யென்மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும்". மிக இழிந்த பிறவியாகிய புழுவின் ஜென்மம் வரினும் புண்ணிய சொரூபியாகிய உனது பாதகமலங்கள் எனது உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காது இருக்கும்படியான வரத்தைத் தந்தருள வேண்டுமெனக் கூறும் அருள்வாக்கியத்தின்படி, உனது திவ்ய சேவடியில் ஒருபோதும் நீங்காதிருக்கும் பக்தியையும், சமஸ்த விஷயங்களிலும் பற்றுதல் வைத்து அதனால் சஞ்சலம் அடையாது "வைராக்கியமே வாபயம்" வைராக்கியம் ஒன்றே நிற்பயமானதெனக்கூறும் உண்மைமொழியின்படி கலங்காத திடச்சித்தத்தையும், என் ஆச்சிரமத்தில் நடைபெற்று வரும் அதிதி பூஜை எக்காலத்திலும் குறைவும், வருத்தமும் இன்றி இனிது நடைபெறுமாறும், வயலில் விளையும் நெல் எல்லாம் அரிசியாகவே விளையவும், இப்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் உள்ள நுண்மணல் முதலிய எவையும் சிவலிங்கரூபமாய் விளங்குகின்றபடியால் மல, ஜல, விசர்ச்சனம் செய்யில் பாபம் ஆகும் என எண்ணும் அடியேன் திருச்சோற்றுத்துறை வசித்து நாள்தோறும் இங்குவந்து தெரிசித்துப் போகும்படியாகவும் வரம் தந்து ஆட்கொண்டருளல் வேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமான் அதனைக் கேட்டு ஆனந்தம் உடையராய் மகரிஷியை நோக்கி ஏ ரிஷிபுங்கவ "மனயேவமனுஷியாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:"; மக்கட்பிறப்பினைப் பெற்றோர் யாவர்க்கும் அவரவர்கள் மனமே நன்மை தீமை இரண்டையும் தருதற்குக் காரணம் என்றபடி நல்ல வழியிற் செல்வோர் நன்மையையும் தீயவழியிற் செல்வோர் தீமையையும் அடைவர். ஆதலின் நல்ல வழியிலேயே சென்றுகொண்டிருக்கின்ற உனக்குயாவும் அங்ஙனமே கைகூடுமாறு அனுக்கிரகம் செய்தருளினேம், பெற்று உய்யக்கடவாய் என வரம் தந்தருளி மகாலிங்கத்தின் உள்ளே மறைந்தருள கௌதமரானவர் வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருச்சோற்றுத்துறைக்கு வந்து சேர்ந்து சிவாக்ஞையின்படி ஆங்கு வயலில் விளையும் அரிசியைக்கொண்டு நான்கு வருணத்தவர் முதலியவர்களுக்கும் உயர்வு

தாழ்வு யென்ற ஆகாங் பேதம் இன்றி அன்னதானஞ் செய்து வந்திருடன் அவர் அவர் சுபா சுபங்கட்குவேண்டும் சொர்ணதானமும் கொடுத்து பஞ்சநதீசப்பெருமானைத் தினந்தோறு சென்று நமஸ்கரித்து வந்து ஆனந்தமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க சில நாட்சென்றபின் அன்னவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்த பிராமேணாத்தமர்களிற் சிலர் அவர் ஈஸ்வரப்பிரசாதத்தால் அடைந்துள்ள வரவிசேஷத்திற்கு பொறாமையுடையாராய் கௌதமர் பசுவைக்கொன்று கோகத்தி தோஷத்திற்கு ஆளாயினர் எனப் பொய்யான நிந்தைவசனங் கூறித் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குச்செல்ல ஆரம்பிக்கவே அதை அறிந்த கௌதமர் மிகுந்த கோபம்கொண்டு அன்னவர்களை நோக்கி நீங்கள் பொய்யான நிந்தைகூறி நம்மைத் தூஷித்தபடியால் "சர்வசண்டாள தூஷக!"; பிறரைத் தூஷிப்பவன் நீ சனுவாளென்றபடி, குலம் வேதாத்தியானம் முதலிய நன்மைகளை இழந்து சூத்திரசம்பிரதாயத்துடன் மகாபாபிகளாகக்கடவீர்கள் எனச் சபித்து புறத்தேபோகவிட்டு மற்றுமுள்ள சாதுக்களோடு வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். நைமிசாரண்யவாசிகாள்! பிராமணர்களாய்ப் பிறந்தும் கௌதம ரிஷியால் செய்த நன்மையை மறந்து தூஷித்தபடியால் அவர்கள்யாவரும் "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய் உண்டாமுய்வில்லை செய்நன்றி கொன்றமகற்கு" எவ்வித நன்மையை மறந்தார்க்கு நீக்கிக்கொள்வதற்கு ஓர் வழியுண்டு ஒருவர் செய்த நன்றியை மறக்கில் அவர்கள் கடைத்தேருதற்கு ஓர்வழியும் இல்லையெனக் கூறும் மறைமொழியின்படி குலம் ஒழுக்கம் முதலியவைகளை இழந்து தாழ்மையை யடைந்தனர். இது பற்றித்தான் "நன்றி மறப்பது நன்றன்று" ஒருவர் செய்த நன்மையை மறப்பது நன்று அல்ல எனக் கூறியதும். நன்கு கவனிக்கக்கடவீர்கள் எனத் திருவாய் மலர்ந்து சூத புராணிகரானவர் கௌதமர் வரம் அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சதாநந்தர் தவசித்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூற ஆரம்பித்தனர்.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எ. சதாநந்தர் தபசித்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கௌதமரிஷியின் புத்திரராகிய சதாநந்த மகரிஷியானவர் ஓர் சமயத்தில் தன் தந்தையை வணங்கித் தந்தையீர்! உலகின் கண் சிவக்ஷேத்திரங்கள் அநேகம் இருக்கின்றமை அவைகளுள் 'எாந்த

க்ஷேத்திரம் காலகாமதும் இன்றி புண்ணிய மிருதியைக் கருவதோடு பஞ்சாக்ஷர ஜெப சித்தியையும் தரத்தக்கது அதனை அடியேன் தெரிந்துகொள்ளத் திருவாய்மலர்ந்து அருளல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டனர். அவ்விண்ணப்பத்தைக் கேட்ட கௌதமரானவர் சதாநந்தரை நோக்கி குழந்தாய்! அருமைக்காதலனே!! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய். க்ஷேத்திரங்கள் பலவற்றுள்ளும் பஞ்சநதீசப் பெருமான் ஜீவர்களது மரணகாலத்தில் எழுந்தருளி வந்து தாரகமந்திரமாகிய பிரணவத்துடன் பஞ்சாக்ஷ மந்திர உபதேசஞ்செய்து முத்திப் பேற்றினைத் தந்து அருளும் பஞ்சநத க்ஷேத்திரமே மிக்க மேன்மையை உடையது ஆகும். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் "சாற்று பொன்னியை மனத்திடை நினைக்கினுந், தனிப்பேர் போற்றி நின்றழிப்பராயினுங் காணினும் பொருந்தும், ஏற்றமாயவன்னீரிடை மூழ்கினும் இவையும், பேற்றையார் குணிப்பாரவர் முத்தியே பெறுவர்" வேதங்களால் புகழ்ந்து கூறும் காவிரிநதியை மனதினால் நினைத்தாலும், ஒப்பற்ற அதன் திருநாமத்தை நாவாரத் தோத்திரம் செய்தாலும், கண்ணாரக் கண்டு தெரிசித்தாலும், மிக மேலாய அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தாலும், அங்ஙனம் செய்யப் பெறுபவர் முத்தி இன்பத்தையே பெற்று வாழ்வர் எனக்கூறும் காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்து ஈஸ்வர தெரிசனம் செய்துகொண்டு ஜெபம் தபம் முதலியவைகளைச் செய்யில் அவைகள் ஒன்று அனந்தமாய்ப் பெருகி ஓங்கும். ஆதலால் நீ அவ்விடம் சென்று உன் இஷ்ட பூர்த்தி செய்துகொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைப் பக்தி சிரத்தையோடு கேட்ட சதாநந்தரானவர் உடனே தந்தையை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டவராய் திருவையாற்றை அடைந்து காவிரிஸ்நானம், அனுஷ்டானம், சிவதெரிசனம் முதலியவைகள் செய்யும் காலம் தவிர மற்றக் காலமெல்லாம், காவிரி நதியின் வடகரையில் ஓர் பன்னசாலை ஏற்படுத்தி அதிலிருந்து இட்டு காலைக் கீழே ஊன்றி நாவினால் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டு தபசு செய்து வந்தனர். அங்ஙனம் சிறிது காலம் செய்துவரவே பஞ்சநதீசப்பெருமான் அவர் தபசுக்கு மகிழ்ந்து சிந்தித்து அவர் மனோதிடத்தை ஆராயவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவராய்த் தேவேந்திரனாக வெள்ளை யானைமீது ஆரோகணித்து எழுந்தருளிவந்து காக்ஷி தந்து ஏ கௌதமநந்தனரே! நீர் இச்சித்தவரங்களைக் கேட்கக் கடவீர் என ஆக்ஞாபிக்க, சதாநந்தர் அவ்வசனத்தைக் கேட்டு அடங்காப் புன்னகை கொண்டு ஏ

மகரிஷி! யான் தேவர்களிலுத்தமனை பஞ்சநதப்பெருமானுடைய திருவருட்பேற்றினைக் கருதி இத்தவம் செய்கின்றேனேயன்றி அநித்தியமாகி மறையத்தக்க உன்பதவிமுதல் பிரம, விஷ்ணுவாதி பதவிகளை விரும்பி இத்தவஞ் செய்தேன் இல்லை நீ எதற்காக வந்தாய் உன் இருப்பிடம் செல்லக் கடவாய் எனக் கூறிப் பின்னரும் தபத்தில் மனதை வியாபிக்கச் செய்துகொண்டு நின்றுவிட்டனர். அங்ஙனமாக, தேவேந்திரன் ஆகி வந்த பரஞ்சுடர் சதாநந்தரது உள்ளக் கருத்தை அறிந்து மிக ஆனந்தம் கொண்டவராய் வெளிக்குக் கோபம் உடையவர்போன்று பின்னரும் அன்னவரை நோக்கி ஏ மகரிஷி! சகலபோக போக்கியாதி இன்பத்தையும், அமிர்தபானத்தையும் தரத்தக்க என் உலகத்தையும் அதற்கு மேலாய பதத்தை தரத்தக்க பிரமன், விஷ்ணுவினுடைய உலகங்களையும் இழிவெனக் கொண்டு, பூதப்பிரேத பைசாசாதிகள் புடை சூழ மயானத்தில் வசிப்பவனும், பித்தனுமாகிய சிவபெருமான் அளிக்கும் பதவியாகிய உலகமே மேலெனக் கொண்ட அறிவில்லாதவர்கள் உன்னைப்போல இவ்வுலகத்தில் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்களென இன்னும் சில கொடுஞ் சொற்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அவ்வசனங்களைக் கேட்ட உடனே மகரிஷியானவர் அளவில்லாத கோபத்தை அடைந்து தேவர்களில் அதமனாகிய ஏ இந்திரா! சிவநிந்தை செய்த உன் நாவு என்படும், நினைத்த மனம் என்படும், அறிவில்லாதவனே! வண்டுழறுந் தண்டுழாய் மாயோனிருமாப்பும், புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தேளிருமாப்பும், அண்டர்தொழ வாழுன்னிருமாப்பு மாலாலம், உண்டவனை பூஜித்த பேறென்றுணர்ந்திலையால், பிரமரங்கள் சப்திக்கின்றதும் குளிர்ச்சியை உடையதுமான துழாய்மாலை அணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தி வைகுண்ட பதவியைப்பெற்று செருக்குற்றிருப்பதும், தாமரையை ஆதனமாக வீற்றிருக்கும் பிரமன் சத்யலோக பதவியைப் பெற்று செருக்குற்றிருப்பதும், தேவர் யாவரும் வணங்கி வாழும் உன்னுடைய செருக்கும் ஆலகால விஷத்தை உண்டவனைப் பூஜித்ததால் ஆகிய பேறு எனக்கூறும் அருமை மொழியின்படி பாற்கடலில் பிறந்த ஆலகால விஷத்தால் மரணபயம் அடைந்து எங்களைக் காத்து ரக்ஷித்து அருளவேண்டும் என்று நீங்கள் முறையிட்டலற அது சமயம் எம்பெருமான் கிருபை கூர்ந்து சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை அவ்விஷத்தின் பராக்கிரமத்தை அடக்கிக்கொண்டு வரும்படி ஆக்ஞை இட்டு அன்னவரால் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்ட விஷத்தை உண்டருளாவிடில் அகம்பாவம் படைத்தோய்!

பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் என்ற நீங்கள் இறந்த இடம்புல் முளைத்துத் தோன்றுமே, ஏ பாவி! நூறுகோடி பிரமர்கள் நுங்கினார், ஆறுகோடி நாராயணரங்ஙனே, ஏறு கங்கை மணலெண்ணி இந்திரன், ஈறிலாதவனீசனொருவனே நூறுகோடி பிரமாக்கள், ஆறுகோடி விஷ்ணுக்கள் மேன்மையுடைய கங்காநதியிலுள்ள மணல்போல அளவில்லாத இந்திரர்கள் அழிந்துபோயினர், முடிவில்லாதவன் அநாதி மலமுத்தனாகிய சிவபெருமான் ஒருவனே எனக்கூறும், மறைமொழியின்படி தோன்றி அழியும் உங்கள் பதவியின் இழிவை நீ உணர்ந்திலாய்போலும், ஏ புத்தியில்லாதவனே! செல்வச் செருக்குடையார்க்கு நல்ல அறிவு இராதென்பது உன்னிடத்திற் கண்டாம். ஏ துரோகி சிவ நிந்தை செய்த உன் முகத்தை நோக்க நோக்க உன்மீது எனக்கு உண்டாகும் கோபமும் அதனைக் கேட்ட பாபியாகிய என் உடல் நீங்காதிருப்பதினால் உண்டாகும் துக்கமும் சொல்லும் தரத்தனவல்ல, ஏ மதியீனா! இனி நீ என் முன்னிற்பையாகில் எம்பெருமான் உடைய அருட் பிரசாதத்தால் உன்னைச் சபித்து நீறாக்குவதோடு சிவ நிந்தை கேட்ட என் உயிரையுந் துறப்பேன். மூர்க்கனே! இங்கு நில்லாது அகலுதி எனக்கூறிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தவத்தில் நின்றுவிட்டனர். அங்ஙனம் நிற்க தேவேந்திரன் ஆகி வந்த பரம்பொருள் சதாநந்தருடைய திடச்சித்தத்தையும், சிவ நிந்தையைக் கேட்கப் பொறாத மனவலிமையையும், பிரமவிஷ்ணு தேவேந்திராதி பதவிகளைத் துச்சம் எனக் கொண்டிருக்கும் உறுதியையும், தனது சரணத்தில் வைத்திருக்கும் பக்தியின் ஊக்கத்தையுங் கண்டு அன்னவர்மீது நிறம்பிய கிருபை உடையவராய் உடனே மகபதியாகிய உருவத்தை நீக்கிக் காளகாண்டம், திரிநேத்திரம், சடாமகுடம், சதுர்ப்புஜம், நாகாபரணம் மான், மழு, முதலிய தன் திருக்கோலத்தோடு உமையம்மை வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்க ரிஷபாரூடராய்ப் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ ரிஷி சிரேஷ்டா! பக்தியின் வலிமை உடையாய்! உன் தவத்திற்கு மிக மகிழ்ந்தோம் வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள அம்மொழியினை கேட்டவுடனே சதாநந்தர் கண்ணைவிழித்து நித்தியமங்கள மூர்த்தியின் திருக்கோலத்தை நோக்கித் தன்னை மறந்தவராய் இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேற் வைத்துக்கொண்டு என்னப்பனே! கைலாசபதே! அஞ்ஞானிகளால் அறியப்படாதவனே! ஞானியருள்ளத்தமர்ந்தவனே! வேத வேதாங்க ஆகமாதிகளால் முறையிடப்பட்டவனே! உள்ளன்போடு பூஜிப்பவர் அவித்தையை நாசஞ்செய்யப்பட்டவனே,

சாஸ்திரத்தின் பொருளாயுள்ளவனே எனப் பலவாறாய்த் தோத்
திரஞ் செய்து, கருணாநிதே! சம்சாரமாகிய பெருங்கடலினின்றும்
அடியேனைக் கரையேற்றி ஜனன மரணாதி துக்கத்தை யான்
இனி அடையாவண்ணம் கிருபை பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று
அடியற்ற மரம்போல் பூமியில் விழுந்துத் தியானஞ் செய்து கொண்
டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க சிவபெருமான் அத்யந்த சந்தோஷ
முடையராய்த் தனது இரண்டு திருக்கரங்களாலும் தூக்கி எடுத்து
கண்மணி! சதாநந்தா! இன்னும் வேண்டுவதையும் கேட்டுக்கொள்
ளக்கடவாய் எனத்திருவாய் மலர்ந்தருள சதாநந்தர் பின்னும் சாஷ்
டாங்கமாய் விழுந்து பணிந்து சுவாமின்! எப்பொழுதும் உனது
சரணகமலங்களில் நீங்காத பக்தியும், தேவரீரது சொரூபதியானத்
தன்றி வேறொன்றிற் செல்லாத மனதையும், சிவநாம சங்கீர்த்தனத்
தில் விசுவாசமும், உன் திருவுருவத்தை இடைவிடாது கண்டு தெரி
சிக்கும், பெரும்பேற்றையும் துர்ச்சனருடைய சவகாசமின்மை
யும், இந்திரிய நிக்கிரகவைராக்யமும் நல்லொழுக்கமும், நல்லவர்
களுடைய உறவும் நான் செய்யும் ஜெபதபாதி சித்தியுங் கைகூடு
மாறு கிருபை பாலித்து ஆண்டருளவேண்டுமென்று வேண்டிக்
கொண்டனர் பஞ்சநதீசப் பெருமான் அவர் வேண்டுகோளின்படி
அனைத்தை ஈந்தருளி ஏ சதாநந்தா! நீ இப்பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தை
விட்டு நீங்காது வசிக்கக்கடவாய். கொடிய பிரமஹத்தியாதி பாபங்
களைப் போக்கத்தக்க இவ்விடத்தில் வசிக்கும் ஜீவர்களது யோக
க்ஷேமங்களை நாம் வகித்து நடத்துகின்றோம். புண்ணிய காலங்
களில் காவேரிஸ்நானஞ் செய்து எம்மை தெரிசிப்பவர்கட்கு சிவ
லோகங்கிடைப்பது சத்தியமாகும், இங்கு வசிக்கும் எவையும் நமது
சொரூபமேயாம். அவைநிற்க சிவராத்திரியாகிய புண்ணியதினத்
தில் எவராயினும் காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து தங்கள் தங்கட்கு
உரிய நித்திய கருமங்களை முடித்து அன்று முழுவதும் ஆகார நித்
திரையின்றி புராணசிரவணம், நம்முடைய தெரிசனம், நமது ஆல
யப்பிரதக்ஷணம், பஞ்சாக்ஷரஜெபம், ருத்திரஜெபம், முதலியவை
களைச் செய்து மறுநாள் உதயத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தான தரு
மாதிகளைச் செய்து பாரணம் செய்வார்களாகில், அவர்கள் ஜெ
னன மரண துக்கத்தினின்றும் நீங்கி நம்முலகில் வாழ்வர். அன்
றியும் நமது ஆராதனைக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகைகளை சேகரித்துக்
கொடுப்போர் நம் சாரூபத்தைப் பெற்று உய்வர். எனத்திருவாய்
மலர்ந்த கௌதமநந்தனே! இதற்கு சாக்ஷியாக ஓர் கதை சொல்லு

கின்றோம் கேட்கக்கடவாயென கூறுவான் புகுந்தனர். முன் ஒரு காலத்தில் காஞ்சிமா நகரத்தில் பிரமகுலத்தில் பிறந்த துற்போதனென்னும் ஓர் பிராமணன் இருந்தான் அன்னவன் தனக்குள்ள பொருள் யாவற்றையும் வேசிகளுக்கு அளித்துமேதாடு ஆங்குள்ளவர் மீது பொய் வழக்கிட்டும், பொய்சாக்ஷிகளைக் கற்பித்தும் அதனாற் கிடைத்த பொருளையும் (நட்புடையார் போன்று அகப்பட்டவரையில் பறித்துக்கொண்டு அநுதியாய் விடும்) அவ்வேசையர் கட்டேசு கொடுத்து அயோக்கியர்களுக்கு ஆச்சாரியனாய் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தனன். அவன் அவ்வாறிருக்க அதை அறிந்த அரசனானவன் இத்துஷ்டனை இங்குவைப்போமாகில் நம் அரசுரிமைக்கே கேடுவிளை விப்பான். ஆதலால் நகரத்தை விட்டு அகற்றுவதே தகுதியென விரட்டிவிட துற்ப்போதன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டவனாய் அனேக தேசசஞ்சாரம் செய்து ஆங்காங்கு திருடியும், அதைக்கண்டவர்களால் உதை பட்டும் அன்னபானாதிகளுக்கு வழியின்றி மிகக்கஷ்டமடைந்து கடைசியாய் பஞ்சநதக்ஷேத்திரம்வந்து சேர்ந்து பகல் முழுவதும் ஆகாரமின்றி இரவு ஆகார விருப்பத்தால் சிவாலயத்தை சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் அவன் சுற்றிக்கொண்டிருக்க அன்று தினம் சிவராத்திரி ஆதலாலும் ஆகாரமின்றி சிவாலயத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த புண்ணிய விசேடத்தாலும் தூர்வாசமகரிஷியானவர் அவனைக் கண்டு ஞானதிருஷ்டியால், பாபிஷ்டன் என்பதாக அறிந்துகொண்டு அவனை நோக்கி ஏ பிராமணா! நீ அனேக பாதகங்களைச் செய்து மகா பாபியாய் இருக்கின்றபடியால் இப்போது உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போக எமபடாள் வந்து உன் அருகில் நிற்கின்றார்கள் அவர்களைப்பாருஎன்று அவன் கண்ணுக்கு அவர்கள் புலப்படுமாறு அனுக்கிரகம் செய்தனர். அவ்வனுக்கிரகத்தைப் பெற்று துர்ப்போதன் திரும்பிப் பார்க்க எமபடாள் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டு மிகப் பயந்தவனாய் மகரிஷியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து சுவாமின்! அடியேன் இவர்கள் கையில் அகப்படாவண்ணம் காப்பாத்தி அருள வேண்டுமென பிரார்த்தித்து நின்றனன். அங்ஙனம் நிற்கவே தூர்வாச மகரிஷியானவர் அன்னவனை பயப்படாதே என தைரியம் உண்டாகும்படி ஆதரித்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்யச்சொல்லி சகல பாபத்தையும் நாசஞ்செய்யும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்துத் தன் அருகிலிருந்து ஜெபிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்க அன்னவனும் அவ்வாக்ஞையின்படி அவர் பக்கத்தில் இருந்து ஜெபம் செய்து

கொண்டிருந்தனன். அவ்வாறிருக்க இரவும் நீங்கியது. எமபடாளும் மறைந்துபோயினர். அவர்கள் போகவே துற்போதன் மகரிஷியை என் ஐயனே! தங்களுடைய அநுக்கிரகத்தால் எமபாதையினின்று நீங்கினேன் என் கர்ம வரலாற்றைத் தெரிவித்துக் காப்பாற்றியருளவேண்டுமெனக் குறையிரந்து நிற்க மகரிஷியானவர் ஏ துற்போதா! உனக்கு இந்த ஜென்மத்தில் வயது நாலு எனக் கற்பிதமாயிருந்தும் அது நீ செய்த பாபமிகுதியால் நசித்துப்போனது அரனெழுத்தைக் குருமுகமாயறிந்துரைக்கில், அமருலகில் கணக்கனெழுத்தழிக்கலாமே. அரனப்தவை சசியனாகிய சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை உள்ளன்போடு உச்சரித்தால் பிரம்மதேவனால வரைந்துள்ள தலையெழுத்தையும் அழித்துவிடலாமெனக் கூறும் உண்மை மொழியின்படி இப்போது" நாம் உபதேசித்த பஞ்சாக்ஷர ஜெப மகிமையினாலும், காவேரி ஸ்நானம் செய்த புண்ணியத்தாலும் எம்மைத் தெரிசித்த மேன்மையினாலும், சிவராத்திரியாகிய இந்நின விசேடத்தாலும் அது நீங்கி பூரண ஆயுள் உண்டாகவே அபமிருத்துரூபமாய் வந்த எமபடாள் மறைந்துபோயினர். இனியும் நாம் சொல்லுகின்றபடி நடந்துகொள்வாயாகில் மேலான பதவியையும் அடைவாய் என்னுடன் வரக்கடவாயென அழைத்துக்கொண்டு சென்று காவிரி ஸ்நானமும் சிவதரிசனமும் செய்துவைத்து தனது உச்சிஷ்டத்தைக் கொடுத்து போஜனம் செய்துகொள்ளச்சொல்லிப் பின்னர் இந்த க்ஷேத்திரத்திலே வசித்துக்கொண்டு இருக்கக்கடவாயென அநுக்கிரகித்தருளினர். துற்போதனும் அவ்வாக்ஞையின்படி பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தை விட்டு நீங்காது வசித்து மரணம் அடைந்தனன். மரணம் அடையவே அவனை நந்திகேஸ்வரரால் சிவலோகத்துக்கு அழைத்து நமது சாரூபத்தை அளித்ததோடு சிவகணங்களுக்கு அதிபதியாக்கி பிருங்கிரிஷிகணநாதன் என்னும் பெயரையும் தந்தனம். ஆகையால் சதாநந்தா! நீ இங்குதானே வசித்து சகல சித்தியையும் பெற்று உய்யக்கடவாய் எனத் திருவாய்மலர்ந்து மகாலிங்கத்தின் உள்ளே மறைந்தருளினா. மகரிஷிகாள்! உண்மைஞானம்பெற்று உய்வதற்கும் மகத்துக்களின் தெரிசனமே முக்கிய காரணமாதலால் அவ்வழியில் நிற்போர் சிவசாயுச்சியத்தைப்பெற்று வாழ்வர் இது உண்மையாகும் தெரிந்துகொள்ளக்கடவீர்களென சதாநந்தர் ஜெப சித்தி அடைந்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து சூதபுராணிகரானவர் ஜப்பியேச்சுரமெனப் பெயர் வந்த சரித்திரத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனர்.

௮. ஜெப்பியேச்சுரப்பெயர் வந்த காரணம் உரைத்த அத்தியாயம்.

ஏ நைமிசாரண்ணியவாசிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள். அனவத்தியாதேவியானவள் நாதசன்மாவாகிய தன் உயிர்க்காதலனை நமஸ்கரித்து பிராணநாயகா! பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்திற்கு ஜெப்பியேச்சுரம் என்றநாமம் ஒன்று கூறப்படுகின்றதே அப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் அடியேன் தெரிந்துகொள்ளும்படி தெரிவித்தருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள அதனைக் கேட்ட பிராமணோத்தமரானவர் அன்னவளை நோக்கி என் பூசைக்கு உரியாய்! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய். முன் ஒரு காலத்தில் இமயமலைச்சாரலில் தவம் செய்துகொண்டிருந்த கோரதபசியானவர் நாள்தோறும் சிவதரிசனம் செய்வதுடன் பஞ்சாக்ஷரஜெபம் பதினாயிரமும் ஜெபித்துக்கொண்டு வந்தனர். அங்ஙனமாக நீண்டகாலம் ஜெபித்துக்கொண்டு வந்தும் தனக்கு அச்செபம் சித்தியாகாது போக அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி ஒவ்வொரு சிவக்ஷேத்திரத்தையும் அடைந்து ஆங்காங்கே நூறு நூறு வருஷம் இருந்து ஜெபம் செய்து வந்தனர். அங்ஙனமாகவும் சித்தியாகாது போக மிகுந்த துக்கம் உடையவராய்க் கடைசியாய் மந்தரபருவதத்தை அடைந்து அவ்விடத்திலும் நூறு வருஷம் இருந்து ஜெபம் செய்ய ஆங்கும் சித்தியாகாதாகவே கோரதபசியானவர் அளவுகடந்த சோகமுடையவராய் சிவபெருமானைத் தோத்திரம் செய்து எம்பெருமானே! என் மனோரதம் பூர்த்தியாகும் வண்ணம் கிருபை பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று குறையிரந்து நின்றுகொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் நிற்கவே, அன்னவர் செவிக்கு புலப்படுமாறு அசரீரியானது ஏ தபசிரேஷ்டா! கிலேசத்தை ஒழிக்கக் கடவாய். நீ இப்பொழுதே காவிரிநதிக்கு வடபாகத்தில் விளங்கும் திருவையாறு என்னும் பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தை அடைந்து காவிரிஸ்நானம் செய்து சிவாலயத்தின் உள்ளே மூலஸ்தானத்துக்கு மேல்பாகத்தில் ஆதிவிநாயகமூர்த்தி, சப்தமாதர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவிலுக்கு மத்தியிலிருந்து ஜெபம் செய்வாயாகில் அது சித்தியாகி உனக்கு நல்ல பலனை அளிக்கும். ஆகையால் ஆங்கு செல்லக்கடவாய் என்று கூறிற்று. அவ்வசனத்தைக் கேட்ட உடனே கோரதபசியானவர் அப்பொழுதே ஜெபசித்தி அடைந்தவர் போன்ற மகிழ்வுடன் திருவை

யாற்றை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம் செய்து ஆலயத்தின் உட் சென்று சிவதெரிசனம் செய்துகொண்டு அசரீரிகூறிய ஸ்தானத்தை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது மார்க்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கௌதமர் முதலிய மகரிஷிகளைத் தெரிசித்த பின்னர் துர்வாச மகரிஷியைக் கண்டு வணங்கி பக்தி விசுவாசத்துடன் சுவாமின்! திரிகால வர்த்தமானம் அனைத்தையும் நன்கு உணர வல்ல தாங்கள் என்னுடைய நிலைமையையும் அறிவீர்கள். ஆகையால் அடியேன் பிறவியைப் போக்கத்தக்க சிவப்பிரசாதத்தை அடையும் வழியினை அனுக்கிரகம் செய்து அருளல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க, மகரிஷியானவர் அங்ஙனம் வினவிய கோர தபசியைப் பார்த்து ஏ தபசிசிரேஷ்டா! நீ கற்பொடிகளை ஆகாரமாகக்கொண்டு அசரீரி கூறியவண்ணம் அவ்விடத்தில் இருந்து தபம் புரிவையாகில் அதிசீக்கிரத்தில் மந்திர சித்தியை அடைவாய் இது நமது பூரண ஆசீர்வாதம் செல்லக் கடவாய் என்று ஆக்ஞாபிக்க, உடனே தபசியானவர் மேற்கூறி இடத்தைச் சார்ந்து கற்பொடிகளை ஆகாரமாகக் கொண்டு ஆறுமாத காலம் தபம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான் அவர் தபசுக்கு இரங்கினவராய் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ கோரதபசி! உனது அரியதபத்திற்கு மகிழ்ந்து காட்சி தந்து அருளினோம் வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக் கடவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளத் தபசியானவர் அம்மொழியினைக் கேட்டு ஆனந்த சாகரத்தில் அமிழ்ந்திப் பரவசமாய் கருணைக் கடலின் சரண கமலங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து எழுந்து இரண்டு கரங்களும் சிரசின் மேற்குவிய கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக சரீரத்யந்தம் மயிர்க் கூச்சலுறத் தன்னை மறந்தவராய் எம்பெருமானே! நினது திருவடியில் என்றும் நீங்காத பக்தி ஒன்றே வேண்டுமாதலால் அதனைத் தந்தருளல் வேண்டுமெனப் பின்னரும் வணங்கி நிற்க பஞ்சநதீசப்பெருமான் பக்தசிரேஷ்டா! அங்ஙனமே தந்தருளினோம் எப்போதும் நமது அம்சமாகிய துர்வாச முனிவனிடத்தில் என்று நீங்காத குருபக்தியை வைத்து வாழக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார். கோரதபசியும் ஜெபசித்தி அடைந்து மகிழ்ந்தனர். ஏ அனவத்தியா! இது காரணம்பற்றித்தான் திருவையாற்றுக்கு ஜெப்பியேச்சுரமென்ற பெயர் வந்தது அறிந்துகொள்ளக்கடவாயெனக் கூறினர். ரிஷிசிரேஷ்டர்காள்! நன்கு உணரக்கடவீர்களெனச் சூத புராணிகர் ஜெப்பியேச்சுரமென்ற பெயர் வந்த சரித்

நாதனை பூர்த்தி செய்து பஞ்சநத என்ற பெயர் வந்த காரணம் கூறுவான் புகுந்தனர்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௯-வது பஞ்சனதப் பெயர் வந்த காரணமுரைத்த அத்தியாயம்.

ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! அனவத்தியா தேவி பின்னரும் நாதசன்மாவை வணங்கி சுவாமின்! திருவையாற்றுக்குப் பஞ்சநதமெனப் பெயர் வந்தகாரணத்தைக் கூறியருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள நாதசன்மாவானவர் அதனைக்கேட்டு பெண்மணி! நன்குவிளைவினைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாயென்றுகூறி ஆரம்பித்தனர். கோரதபசியானவர் சிவாக்ஞையின்படி துர்வாச மகரிஷி எழுந்தருளி இருக்கும் இடஞ்சேர்ந்து சிவபெருமானால் தான் அடைந்த அனுக்கிரக விசேஷத்தைக் கூறி நிற்க அதனைக் கேட்ட ரிஷி புங்கவர் அத்யந்த சந்தோஷமுடையவராய் கோர தபசியை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு ஏ தப சிரேஷ்டா! இந்தக்ஷேத்திரத்தை சாமான்யமாக நினைத்துவிடாதே, ஜீவர்களடைந்த பாபத்தைப்போக்கி அஸ்வமேத முதலிய யாகாதிகளைச் செய்ததினாலாகும் பயனையும், கங்கை முதலிய அறுபத்தாறுகோடி தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்ததினாலாகும் பயனையும் ஒருங்குசேர அளிக்குந்தன்மையையுடையது “உலகின்மேலாவைத்த தலமிது வென்றுலியாவரே யிதன் பெருமைவழுத்தற்பாலார்” பூவுலகில் மேலான தலமிதுவே என வேதாகமாதிகள் கூறுமாயின் நான் சொல்வது என். எவர்களேனும் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசித்து சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு இருப்பாராயின் அன்னவர்க்கு பஞ்சநதீஸப்பெருமான் நித்தியானந்தப் பேரின்ப வீட்டையளித்தருளுவர். ஆதலால் நீ இந்த க்ஷேத்திரத்திற்றானே வசிக்கக்கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைக்கேட்ட கோரதபசி பின்னுந்துர்வாசரிஷியை நோக்கி என் ஐயனே பாபத்தைப் போக்கி முத்தியையளிக்குமென் றீர்களே அப்பாபம் என்பது எத்தன்மையையுடையன அதனைத் திருவாயமலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள மகரிஷியானவர் அதனைக்கூறுவான் துடங்கி கோரதபசியே! பாபத்தின் விரிவைக் கேட்கக் கடவாய். உலகத்தில் பிரம்மகத்திசெய்தல்

கட்குடித்தல், பிறர்திரவியங்கவர்தல், தாயைப்புணர்பவனோடு சேர்தல், * தாயையொத்த மாதர்களைப் புணர்தல், தன்புத்திரி, உடன்பிறந்தவள், புத்திரன்மனைவி, இவர்களைப் புணர்தல், எவ்வித ஜீவர்களுக்குந் துன்பம் விளைத்தல், பாதகர்களுக்குக் கெடுப செய்தல், வீட்டுக்குப்புறம்பான மாதரையும், சொப்பமுடைய பெண்களையும், புணர்தல், தேவதாப்பிரமுடைய விக்கிரகங்களை உடைத்தல், ஜீவனத்தை அபகரித்தல், பிறர்மனைவியரை அவள் நாயகனைப்போல வேஷம் பூண்டு கலத்தல், நெற்றி முதலிய அங்கங்களில் § விபூதியில்லாதிருத்தல், விபூதியில்லாத நெற்றியைத் தரிசிக்க ஏவுதல், சங்கு சக்கரத்தாற் சூடுபடுதல், எக்ருபாகாதிகளைக் கற்றுணர்ந்தோர் வேத பாராயணஞ் செய்வோர், வேதாகமாதிபுராணங்களை அசிரத்தையோடு கேட்போர், இவர்கள் மனைவியரைப் புணர்தல், தன் மனைவியாளோடு சேராதிருத்தல், துர்க்காதிதேவதைகளின் விக்கிரகங்களைப் பேர்த்தல், தன் பத்தினியின் பாங்கிகள், தன் கோத்திரத்திற் பிறந்த பெண், பிராமணப்பெண், சந்நியாசி ஆச்சிரமம் பெற்றபெண், தன்னை அடைக்கலமடைந்த பெண், இவர்களைப் புணர்தல், யாவரையும் நிந்தித்தல், கிராமத்தில் தீயிடுதல், பொய் சொல்லுதல், கோட் சொல்லுதல், ஆச்சாரியர்க்குத் துன்பம்விளைத்தல், வேதாகமாதிகளைப் படித்துணர்ந்து மறந்துவிடுதல், ஆச்சாரியன் முன் வணக்கமில்லாதிருத்தல் பரான்னம்புசித்தல், தாய் தந்தை உடன்பிறந்தார் மனைவி இவர்களை விலக்குதல், உண்ணக்கூடாத பதார்த்தங்களை உண்ணல், குலகோத்திரவினைக்கு யாகாதிகருமங்களைப் பொருளாசையால் செய்துவைத்தல், பொருளிடத்து ஆசையிருந்துகொண்டு அது முன்னிலையாக வேறொருவர்க்கு வித்தை கற்பித்தல், வேதத்தில் சொல்லிய சத்கருமங்களை விடுதல், தங்கம் வருணாச்சிரம ஒழுக்கத்தை விட்டிருத்தல், யாவராலும் நிந்திக்கப்பட்டவனுக்குக் கருமங்களைச் செய்துவைத்தல், விருக்ஷங்களை வெட்டிவிற்றுச் சீவனம் செய்தல், பிறரிடத்தே உண்டான கோபத்தால் அவர்க்குத் தீங்குண்டாகும் வண்ணம் ஏவல் முதலிய தீய காரியங்களைச் செய்வித்தல், தனக்கு மாத்திரம் அன்னம் சமைக்கச்செய்தல் புத்திரோற்பத்திக்கான காரியங்களைச் செய்யாதிருத்தல், நாஸ்திகசாஸ்திரங்களைக் கற்றல், அது கற்றவர்களோடு

---

* தாயையொத்தமாதர்கள்—பெற்றவள், வளர்த்தவள், தமயன்மனைவி, ஆச்சாரியின்மனைவி, இராசன்மனைவி, இவர்களாம்.

§ நீறில்லா நெற்றிபாழ் என்றார் ஔவையாரும்.

பழுத்தல், சுராபானம் செய்யும் மாதரைப் புணர்தல், எவர்க்கேனும் ரோகம் உண்டாகும்படி செய்தல், கஞ்சா கள் முதலிய மயக்க வஸ்துக்களை நுகர்தல், உலகத்தார்க்கு மாறுபட நடத்தல், மிருகங்களைப் புணர்தல், பூமியில் இந்திரியத்தை விடுதல், ஏகாதசி, பௌர்ணமி, அமாவாசை, வியதீபாதம், ஞாயிற்றுக்கிழமை, சிரார்த்ததினம், மாசப்பிறப்பு, இவைகளில் புணர்தல், கிராமத்தில் கலகம் செய்தல், ஆரண்ணியத்தை அழித்தல், மிருகங்களுக்கு உபத்திரவம் செய்தல், தர்ம திரவியங்களை அபகரித்தல் ஒழுக்கமில்லாதவர்களுடைய அன்னம் உண்ணுதல், யாவரும் சிரிக்கும்படியான ஜீவனம் செய்தல், வியாபாரம் அதன் முறையைக் கடந்து செய்தல், பக்ஷி, மிருகம், இவைகளைக் கண்ணி வைத்துப் பிடித்தல், சூதாடுதல், கள்ளுடன் அன்னத்தை கலந்து உண்ணல், சந்தியாவந்தனத்தைக் குறித்த காலத்தில் செய்யாது விடுத்தல், அகாலத்தில் செய்தல், * ஔபாசனம், வைசுவதேவம், பிரமஎக்ஞம், அதிதிபூஜை, தேவார்ச்சனை ஆகிய பஞ்சமகாஎக்ஞங்களை விடுத்தல், சிவ, விஷ்ணு நாம சங்கீர்த்தனம் செய்யாதிருத்தல், தெண்டனைக் குரியவரை விடுத்தல் உரியரல்லாதவரைத் தெண்டித்தல், இறை மிகுதியாக வாங்குதல், யுத்தத்தில் பயந்தோடல், குறைந்த படிக்கல்லால் விற்றல், மாம்சம், கள் இவைகளை விற்றல், § காராம்பசுவின் பாலை உண்ணல், நீசனைச் சேர்தல், பணிவிடைக்காரனைப் புணர்தல், கெர்ப்பத்தைச் சேதித்தல், நாயகனுக்குக் கெடுதி விளைத்தல், மருமகன் குலகுரு இவர்களைப் புணர்தல், மாமன் மாமியை நிந்தித்து எதிர்த்துப் பேசுதல், கொழுந்தன்மார்களை அலக்ஷியம் செய்தல், இவை போன்ற இன்னும் அளவிறந்த செய்கைகளெல்லாம் பாபரூபமாகும். மேற்கூறியவைகள் யாவர்க்கும் பொதுவாயினும் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்ற வகுப்பினர்க்கும் பெண் பாலார்க்கும் பிரித்துக்கொள்ளக்கூடியவைகளும் உண்டு அவைகளைப் பிரித்து நீ உணரக்கடவாய். இப்பாவங்களைச் செய்தோர் அனுபவிக்கவேண்டிய நகரங்கள் எண்ணிறந்தன. அதன் விரிவைக் கூறப்புகில் மிக விரியும் ஆதலின் கெருடபுராணத்தால் உணர்க, பின்னர் மனிதர்கள் செய்த பாபத்துக்குத்

---

* ஔபாசனம்—சமைத்த அக்கினியை எடுத்து அதில் தேவப்பிரீதியாகச் செய்யும் அவிர்ப்பாகம், வைசுவதேவம்—சமைத்த அன்னத்தால் பூதங்கட்கு பலியிடல், பிரமஎக்ஞம்—வேதமோதுதல்.

§ காராம்பசுவின் பால் சிவலிங்கப்பெருமான் அபிஷேகத்துக்குரியன ஆதலின், உண்ணல் பாவமென்றார்.

தக்கவாறு ஏற்பட்டுள்ள நரக வாதனையை அடைந்து அதன் முடிவில் பூமியினிடத்து கொடி, செடி, மரம், பக்ஷி, மிருகம், சண்டாளன், சங்கரஜாதி, குண்டன், கோளகன், சூத்திரன், வைசியன், க்ஷத்திரியன், பிராமணன் என்ற சர அசராதி மனிஷிய ஜென்மங்களில் தோன்றிப் பின் பகுத்தறிவினையுடைய அம்மனிஷிய ஜென்மங்களில் "மன ஏவமனிஷியாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:" என்ற உண்மை வசனப்படி இது தீது இது நன்மை என்பதை உணர்ந்து சத்கருமங்களிலே சென்று சிவபெருமான் திருவருட்கு பாத்திரனாக விளங்கில் சகல பாபத்தினின்றும் பரிசுத்தனாய் நிரதிசய ஆனந்தப் பேரின்பத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்திருப்பன் என்று முடிக்கவே கோர தபசி பின்னும் தூர்வாச மகரிஷியை நோக்கி சுவாமின்! மேற்கூறிய பாபங்களைச் செய்தோர் நரக வாதனையை அனுபவியாதிருக்க அது அதுகளுக்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் சாஸ்திரங்களில் கூறியிருக்குமே அதனையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர். அதனைக்கேட்ட மகரிஷியானவர் ஏ கோரதபசி! பிராயச்சித்தம் அளவிறந்தன உண்டு அதுவும் அபுத்தி பூர்வமாய் தெரியாது பாபங்களைச் செய்தார்க்கு அப்பாபங்களைப் போக்கு விக்குமேயன்றி பாபமேது, புண்ணியமேது, சாஸ்திரமேது, சம்பிரதாயமேது, ஜாதிபேதமேது, வருணாச்சிரமேது, இன்ன இன்ன வருணத்தார் இன்ன இன்ன ஒழுக்கங்களை உடைத்தாயிருத்தல் வேண்டு என்பது ஏது இவைபோன்ற இன்னுஞ் சில விஷயங்கள் சில வைத்தியகாரர்கள் கூடிக்கட்டி வைத்த கட்டாகும் எனப் பலவாறாய் வேதாகமாதிபுராணங்களையும் அவைகளை உலக நன்மையின் பொருட்டு உண்டாக்கிவைத்த மகா மூர்த்திகளையும் நிந்தித்து "ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்" என்ற மறைமொழிக்கு மாறாய் கண்டதே காக்ஷி, கொண்டதே கோலம் என மனதுக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் நடந்து மாபதிதர்களாய் விளங்குவோர் செய்த பாபத்தை எட்டுணையும் போக்கவேமாட்டாது. அவர்கட்கு செய்த பாபத்துக்குத்தக்க நரக வேதனையை அனுபவித்தலே பிராயச்சித்தமாகும். இது சத்தியமென்றுணரக் கடவாய் அது நிற்க அப்பிராயச்சித்தமும் சிவக்ஷேத்திரங்களில் பனிரெண்டு வருஷம் வசித்திருந்து செய்தால் பாபவிமோசனமென்றும், அதிலும் இந்த பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் ஆறு வருஷம் வசித்திருந்து செய்யில் மிக விசேஷமென்றும் மறை முதலியவை கூறுகின்றபடியால், இதற்கு இணையானஸ்தலம் இம்மூவுல

கத்திலுமில்லையாம். பிராயச்சித்தமென்பது என்னை எனின். கேட்கக்கடவாய். காலை, மத்தியானம், சாயங்காலம், என்ற முக்காலத்திலும் காவேரிஸ்நானஞ் செய்தல், நூற்றெட்டுதரம் விதி பிரதக்ஷிணம் செய்தல், சிவ சன்னிதானத்தில் நூற்றெட்டு நமஸ்காரஞ்செய்தல், பிச்சையேற்று ஒரு வேளை உண்ணல், இராப்பகல் சோம்பல் நித்திரையின்றி தினமொன்றுக்கு பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷர மந்திரஞ் செபித்தல், இவை செய்ய சக்தியில்லாதவர்கள் தன் மரணபரியந்தம இந்தக்ஷேத்திரத்தில் வசித்திருத்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் செய்வது நன். அறிந்துகொள்ளக்கடவாயெனக் கூறியருளப் பின்னும் கோர தபசி சுவாமின்! நரகங்களுள் புன்னகமென்பது மிகக்கொடுமையுடையதெனவும், புத்திரப்பேறில்லாதாரை மிகவருத்தத் தக்கதெனவுங் கூறுகின்றபடியால் அவைகளின் விரிவைக்கொஞ்சந் திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள மகரிஷியானவர் ஏ தப சிரேஷ்டா! புன்னக நரகமென்பது உருக்கிய தாம்பிர ஜலத்தால் தப்தகாரமாய் கீழுமேலும் சுவாலித்துக்கொண்டு இம்மையிற் புத்திரப் பேறில்லா மாந்தர் தேவவருஷத்தில் நூறு வருஷம் கிடந்து வருந்தும்படியாக வாட்டுந்தன்மையையுடையது. தெரிந்துகொள்ளக் கடவாயென்ன அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அந்தக்ஷணமே கோர தபசியானவர் மிகுந்த நடுக்கத்தையும் கிலேசத்தையும் அடைந்து என்னை அடிமையாய்க்கொண்டருளிய குருசுவாமின்! அடியேன் எவ்வித நரகத்தையும் அடையத்தக்க எவ்வித பாபத்தையுஞ் செய்யாதவனாயினும் இப்புன்னக நரகத்தைப் போக்கற்கு ஏதுவான புத்திரப்பேற்றினை மாத்திரம் யடையாதிருக்கின்றேன் ஆகையால் அதற்கோர்வழி கூறி நிவர்த்தித்தருளல்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள தூர்வாச மகரிஷியானவர் அதனைக்கேட்டருளி, கண்மணி! பயப்படாதே அது மிக எளிதிலாகக் கூடியதாகும் என்னை எனின் நீ இதுவரையில் அனுஷ்டித்துவந்த பிரமச்சாரி ஆச்சிரமத்தை விடுத்துகிரகாச்சிரமத்தை அடைந்து இல்லற தருமத்தை வழுவின்றி நடத்தி புத்திரப் பேற்றினையடையக்கடவாய். உனக்கு நற்குலத்திற் பிறந்த பெண்ணை விவாகஞ்செய்து வைக்கின்றேன் புறப்படுளென அழைத்துக்கொண்டு வசிஷ்டராச்சிரமத்தை அடைந்து அன்னவரை நோக்கி ஏ வசிஷ்ட மகரிஷி!, உமது தங்கையாகிய சாருலக்ஷணையை நம் மாணாக்கனாகிய சிலாத முனிவருக்கு விவாகஞ் செய்து தரல்வேண்டும் என்று கேட்டு அவரனுமதியின்பேரில் உடனே கன்னிகாதான விதிப்படி

விவாகத்தைச் செய்து, முடித்து சதிபுருஷாளிருவரையும் ஆசீர்வதித்து இல்லறம் நடத்தும்படி அனுப்பிவிட்டுத்தான் ஆச்சிரமத்தை அடைந்து ஆனந்தமாயிருந்து கொண்டிருந்தனர். அநனமாகப் பத்தினி சமேதமாய்ச் சென்ற கோரதபசியானவர் இல்லறம் நடாத்திக்கொண்டு வரும்நாளில் அவர் பத்தினியாகிய சாருலக்ஷணையானவள் குணமேருவாகிய ஓர் புத்திரனைப்பெற அக்குழந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய சடங்குகளை எல்லாம் முறையே செய்து சைலாதி என்ற நாமகரணஞ்சூட்டி சகல சாஸ்திர பாண்டித்திய முடையவனாகச்செய்து வைக்க உடனே அப்புத்திரனானவர் பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் வந்து ஓர் காலைப் பூமியில் ஊன்றி இரு கரங்களையும் ஆகாயத்தில் தூக்கி சூரியனை இமையாது நோக்கின வண்ணமாய் பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய சிவபெருமானைக் குறித்துத் தபம் செய்வாராயினர் அங்ஙனம் செய்யவே பஞ்சநதீசப்பெருமான் அவர் தபத்திற்கு மகிழ்ந்து பிரத்தியக்ஷமாய் ஏ சிலாதமுனிவன் வர புத்திர சிரேஷ்டா! என்று விளித்தருள, உடனே சைலாதியானவர் எம்பெருமானது திருக்கோலக் காக்ஷியைக் கண்டு சரீர வசமில்லாதவராய் கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்து, எழுந்து உண்மை அன்பருள்ளத்தமர்ந்த இன்பத்திருவுருவே! நாயினும் கடையனாகிய அடியேனை ரக்ஷிக்கருள எழுந்த பரமகாருண்ய மூர்த்தியே! எனப் பலவாறாய்த் தோத்திரம் செய்து இரு கரங்களையும் சிரசின் மேல் குவித்து நின்றுகொண்டிருக்க சிவபெருமான் மிகக் கருணையோடு நோக்கியருளி ஏ சைலாதி! உனது பக்தியின் வலிமைக்கு மிகச் சந்தோஷமடைந்தோம். வேண்டு வரங்களைக் கேட்கக்கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளச் சைலாதியானவர் என்னை ஆண்டருளிய நித்தியமங்கள மூர்த்தியே! அடியேன் தேவரீருடைய சந்நிதானத்தை விட்டு எப்போதும் நீங்காதிருக்கும்படியான வரம் ஒன்றே தந்தருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்து நிற்க பரம்பொருள் அங்ஙனமே தந்தருளினோம் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவாயென்று உடனே சூரியபுஷ்கரணீ, கங்காநதி, சந்திரகிரகணத்தினின்று முண்டாகிய அமிர்தநதி, கௌரியினிடத்தினின்றும் தோன்றிய பாலாறு, நந்திவாய் நுரைத்தீர்த்தமாகிய ரிஷபநதி, ஆகிய ஐந்தையும் நிர்மித்து அபிஷேகம் செய்வித்து பூதகணங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாய் விளங்கும் தன்மையையும், தனது சாரூபத்தையும், தன்னையும் அன்னவரையும்

உமையம்மையார் வேறுபாடாகிய * ரிஷபத்தின் முகத்தையும், நந்திகேஸ்வரரென்னும் திருநாமத்தையும் ரத்தினவேத்திரத்தையுங் கொடுத்தருளி உடன்கொண்டு சிவபரஞ்சுடர் அந்தர்த்தானமாயினர். ஏ மகரிஷிகாள்! சைலாதிக்கு நந்திகேஸ்வரத்திருவுருவம் எம்பெருமான் அளித்தகாலத்து உண்டான நதி ஐந்தாகையால் இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு பஞ்சநத மென்ற பெயர் வந்தது. அவைகள் எங்குள்ளதென்னில் பின் சொல்லப்போகிற காவேரிநதியில் மறைந்து விட்டனவாகும். தெரிந்துகொள்ளக்கடவீர்களெனச் சூதபுராணிகர் பஞ்சநதப் பெயர் வந்தகாரணமுரைத்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து காவேரியின் வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தைக்கூறுவான துடங்கினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰. காவேரியின் வரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னொருகாலத்தில் அகஸ்திய மகரிஷியானவர் தன் மாணாக்கர்களோடு திருவெண்காட்டில் திருக்கோவில் கொண்டருளிய சிவபரஞ்சுடரைத் தெரிசிக்கவேண்டி அவ்விடம் வந்துசேர்ந்து சிவதெரிசனஞ்செய்துகொண்டு சிலகாலம் வசித்திருந்தனர். அன்னவர் அங்கு எழுந்தருளியிருப்பதை சமுத்திரராஜன் கேள்வியுற்றுவந்து சேர்ந்து மகரிஷியை சாஷ்டாங்கமாய்வணங்கி சுவாமின்! தங்களுடை தெரிசனையைப்பெறவேண்டுமென்று பலகாலமாய் நினைத்துக் கொண்டிருந்த அடியேன் இன்று கிடைக்கப்பெற்று கிருதார்த்தனாயினேன். தங்களால் எனக்கு ஆகவேண்டியகாரியம் ஒன்றுள்ளது அது என்னென்னில், யான் உலகத்திலுள்ள கங்கைமுதலாகிய நதிகளுக்கெல்லாம் நாயகனாயிருந்தும், சிவப்பிரசாதத்தால் கவேர ராஜரிஷிக்கி புத்திரியாய்ப்பிறந்து சையபருவதத்தில் வசிக்கும் காவேரியை மனைவியாகப்பெறாத குறையொன்றை அடைந்தவனாயிருக்கின்றேன் அக்குறை தங்கள்கிருபையால் நீங்கத்தக்கதாகவின் கருணைசெய்தருளல்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனன். அவ்வசனத்தைக் கேட்ட கும்போத்பவரானவர் சமுத்திரராஜனே! உன்னுடைய கோரிக்கையை பூர்த்திசெய்துவைப்போம் கவலையுறாதே என ஆக்ஞாபித்துத் தான் பிரயாணமாகி கவேரரிஷி ஆச்சிரமம் வந்துசேர, கவேரரிஷி

---

*ரிஷபமுகம்—நந்திகேஸ்வரருக்கு ஈஸ்வரனால் முதலில் வானரமுகம் அளிக்கப்பட்டதெனவும் பின்னர் இராவணன் ஓர் சமயம் அதைக்கண்டு நகைத்தமையால் அதை நீக்கி ரிஷபமுகம் கொடுக்கப்பட்டதெனவும் ஆன்றோர் கூறுவர்.

யானவர் அகஸ்தியமகரிஷியின் வரவை எதிர்கொண்டு முகமனுரை வழங்கி அழைத்துக்கொண்டு பர்னசாலையிடம்சேர்ந்து ஆசனமுதவிய உபசாராதிகளையும் அதிதிபூஜையும் செய்வித்து ஏ அகஸ்தியமகரிஷி! தங்கள்வரவால் யான் மெத்த சந்தோஷமடைந்தேன். வந்தவிஷயம் என்ன அதைத்தெரிவித் தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, அவ்வசனத்தைக்கேட்ட அகஸ்தியரானவர் கவேரரிஷியைநோக்கி ஏ மகரிஷி! நீர் சிவப்பிரசாதமாகிய பெரும்பேற்றினைப்பெற்ற மேன்மையுடையவர், திரிகால வர்த்தமானத்தையும் அறிவீர், அங்ஙனமாக யான்வந்தவிஷயம் தெரிந்திருந்தும் நான் சொல்லக்கேட்க வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் கேட்கின்றபடியால் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவீர். அது என்னெனில், சமுத்திரங்கட்குத் தலைவனாகிய சமுத்திரராஜன் உமது புத்திரியாகிய காவேரியை மனைவியாகப் பெறவேண்டி என்னை உம்மிடத்துக்கு அனுப்பினான். அக்காரியமாக நானிங்குவந்தனன். ஆனால் பெண்ணை ஒரு நாயகனுக்கு கொடுக்கும்விஷயத்தில் விசாரிக்கவேண்டுவது மிக உள்ளனவாயினும் நான் சொல்லுகின்ற சம்மந்தத்தைப் பற்றி பேசவேண்டுவதும், விசாரிக்கவேண்டுவதும் ஒன்றுமேயில்லையாதலால் நிச்சயதாம்பூலம் செய்து கல்யாண மகோத்சவத்தை முடித்துவையுமென்று தீர்மானமாய்க்கூறியருள அதைக்கேட்ட கவேரரிஷியானவர் அத்யந்த சந்தோஷமடைந்து ஏ மகரிஷி! தாங்களே வந்தும் கல்யாணத்தை முடிக்கும்படி தீர்மானஞ்செய்தும் சொல்லுகின்றபடியால் என்ன ஆக்ஷேபனையிருக்கின்றது புறப்படுவோமென்றுரைத்து தன் புத்திரியை அழைத்துக்கொண்டுபுறப்பட எல்லோருமாய் திருவெண்காட்டை நோக்கிவருவாராயினர். அப்படியாகவரும்போது பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் தங்கி பஞ்சநதிஸ்நானஞ்செய்து செம்பொற்சோதீஸ்வரரையும் அறம்வளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசனை செய்துகொண்டு அவ்விடம்விட்டுப்புறப்பட காவேரியானவள் அந்தஸ்தலத்தைவிட மனமில்லாதவளாய்த் தங்கிநிற்க மகரிஷியிருவரும் அதனைநோக்கி குழந்தாய்! ஏன் நிற்கின்றனை புறப்படு என்றுகூறவும் மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாது பின்னரும் நிற்கவே அதனைநோக்கி இருவரும்வரும்படி கையைப்பிடித்து இழுக்க காவேரியானவள் பரமசிவனை மனதிலேதியானித்து வாய்விட்டு அழுவாளாயினள். அங்ஙனமாக, அன்னவளது தீனசப்தத்தைக் கேட்டருளிய சிவபெருமான் உடனே அவள்முன் பிரத்தியக்ஷமாகி பெண்மணி! ஏன் அழுகின்றாய் உன் எண்ணத்தை தெரிவிக்கக் கட,

வாயென்றாக்ஞாபித்தருள காவேரியானவள் உமாநாயகனது பாதபத்மங்களில் வீழ்ந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து பரமகாருண்யமூர்த்தியே! அடியேன் என் தந்தையோடும் அகஸ்திய மகரிஷியோடும்வந்து இங்கு உம்முடைய திருவுருவத்தை தெரிசித்தீ உடன் இவ்விடம்விட்டுச்செல்ல மனமில்லாதவளாகவிருக்க அதையறியாது இருவரும் வரும்படி பலாத்காரம் செய்தபடியால் உன் சரணமே கெதியென வாய்விட்டுக்கதறினேன், ஆகையால் அடியேன் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காது நதிரூபமாய் தேவரீரைத் தெரிசித்துக்கொண்டிருக்கும்படியாய்க் கிருபைபாலித் தருளவேண்டுமென்று பின்னரும் வணங்கிநிற்க, சிவபெருமான் காவேரியின் பக்திக்கி மிகமகிழ்ந்தவராய் அன்னவளைநோக்கி, குழந்தாய்! அங்ஙனமே செய்விக்கின்றோம் பயப்படாதே எனக்கூறியருளி அகஸ்தியர்பால் கிருபாவீக்ஷண்யஞ்செய்து ஏ அகஸ்தியா! நீ எல்லாம் உணர்ந்தவனாகியும் "பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்" அறியாத்தனமே பெண்கட்கு ஆபரணமென்பதை உணராது காவேரியானவள் இவ்விடம்விட்டு வாராதுநின்றவுடன் அவள்மனோபாவத்தை அறிந்து அதற்குரிய நியாயங்களைக்கூறி சமாதானத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு செல்லாது பலாத்காரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனை அது நீ கோரியகாரியத்தை முடித்துவிடவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு. போதும் பரவாயில்லை உன் எண்ணத்தையும் பூர்த்திசெய்விக்கின்றோம் கொஞ்சம்பொறுக்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்து பின்னரும் காவேரியைநோக்கியருளி ஏ பெண்மணி! உலகில் ஒருவருக்கு பெண்பிறந்துவிட்டால் அது மிகுந்த துக்கத்துக்கு ஏதுவானகாரியமாகும். அத்துக்கம் அப்பெண்ணை ஒருவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கும்வரையில் நீங்கவேமாட்டாது. ஆகையால் விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டியது பிதாவின் கடமையாகும். நீயும் யௌவனபருவத்தையடைந்து "பற்தாரோக்ஷதி கௌமாரே" நாயகனால் ரெக்ஷிக்கப்படுவது யௌவனபருவம் என்ற உண்மைவசனப்படி புருஷனால் பாதுகாக்குந்தன்மையை அடைந்துவிட்டாய். ஆகையால் உனக்குள்ள நூற்றொருகலைகளில் ஒருகலையுடன் அகஸ்தியரோடுசென்று சமுத்திரராஜனை மணம்புணர்ந்து வாழ்வதுடன், நூறுகலையோடு நதிரூபமாய் இந்தக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து உன்னிடத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோர் பாபத்தைப் போக்குவிக்குந் தன்மையோடு விளங்கிக்கொண்டிருக்கக்கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்து அகஸ்தியருக்கும் அழைத்துக் கொண்டுபோகும்படி விடைகொடுத்தருள இருவரும் சிவாக்ஞை

யைப்பெற்றுக்கொண்டு கவேரராஜ ரிஷியுடன் திருவெண்காட்டி னிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆங்கு வந்து சேரவே, அவர்கள் வந்த சங்கதியை சமுத்திர ராஜன் அறிந்து அவ்விடம் தானும் வந்து சேர்ந்து நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில் காவேரியை மணம்புரிந்து சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க கவேர ரிஷியானவர் தனது இருப் பிடமாகிய சையபர்வதத்தை அடைந்தனர். உடனே சமுத்திர ராஜன் அகஸ்தியரை வணங்கி சுவாமிகாள்! தங்கள் அனுக்கிரகத் தால் என்னிச்சை நிறைவேறியது, அடியேனுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்கி சையபர்வதத்துக்குச் சென்ற தாங்கள் இத்துணைக்காலந் தாழ்த்ததற்கு காரணம் யாதோ அதை அடியேன் தெரிந்துகொள் ளுமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள அகஸ்தியரானவர் அங்ஙனம் வினவிய சமுத்திரராஜனை நோக்கி நடந்த சங்கதியாவற்றையுங் கூறினவராய் காவேரியானவள் பஞ்ச நத க்ஷேத்திரத்தில் நூறு கலைகளுடன் தங்கி ஒரு கலையோடு இவ் விடம் வந்து சேர்ந்த சங்கதியைத் திருவாய்மலர்ந்தருள அதைக் கேட்டவுடனே சமுத்திரராஜன் காவேரியை மணம்புணர்ந்ததினு லாகிய சந்தோஷத்தினின்று நீங்கினவனாய் பின்னரும் வணங்கி சுவாமின்! பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கும் காவேரியுடன் வாழ வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றேன் ஆகையால் அது கைகூடுமாறு கிருபை பாலித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித் துக்கொள்ள அதனைக் கேட்ட அகஸ்தியரானவர் அங்ஙனமே செய் யக்கடவா என்று விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு தானும் ஆசிர மத்தை நோக்கிச்சென்றனர். சமுத்திரராஜனும் அவ்விடம் விட்டு நீங்கி பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்து சிவபெருமான் அனுக் கிரகத்தால் ஆங்குள்ள காவேரியுடன் கலந்து எம்பெருமானுடைய ஆலயத்திற்கு வாய்வு மூலையில் தடாக ரூபமாம் வாழ்ந்துகொண்டி ருக்கின்றனன். ஏ மகரிஷிகாள்! கவேரராஜ ரிஷிபுத்திரியாதலால் காவேரி என்ற நாமம்வந்ததோடு திருவையாற்றில் நூறு கலைக ளோடும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றபடியால் ஆங்கு ஸ்நானஞ் செய்பவர்கள் மோக்ஷானந்தத்தைப் பெற்றுவாழ்வர். அறிந்து கொள்ளக் கடவீர்களென காவேரியின் வரலாறுரைத்த சரித்தி ரத்தை பூர்த்தி செய்து சிவதாசப்பிராமணன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௧-வது சிவதாசப்பிராமணன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

முன்னொரு காலத்தில் மகாயோகியாகிய சிவதாசனென்ற பிராமணோத்தமர் அனேக தீர்த்தயாத்திரை செய்ததோடு ஆங்காங்குள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களையும் தெரிசித்துக்கொண்டு கடாசியாய் ஜீவன் முத்தி க்ஷேத்திரமாகிய திருவையாற்றை அடைந்து காவேரி ஸ்நானஞ் செய்து, விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டவராய் சிவாலயத்தினுட்சென்று சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டு இந்துவருஷகாலம் ஜெப்பியேச்சுர மண்டபத்திலிருந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரஜெபம் செய்துவந்தனர். அங்ஙனம் செல்லுநாளில் ஓர்நாள் காசியிலிருந்து மரணம் அடையில் முத்திசித்திக்குமென்று வேதாகமங்கள் கூறுகின்றபடியால் இவ்விடம்விட்டு ஆங்குசெல்வதுதான் விசேஷமென்ற தோற்றம் உண்டாக உடனே காசிக்குப் போகவேண்டுமென்று புறப்பட்டு விந்தமலைக்குச் சமீபமாய்ச்செல்லும்போது ஆங்குலாவிக்கொண்டிருந்த ஓர் ஏரண்டபக்ஷியானது அன்னவரை எடுத்து விழுங்கவே அதை சகிக்காதவராய் பிராமணோத்தமரானவர் சிவாரவிந்தத்தை மனதில் நினைத்துப் பலவாறாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்யவே, அடியார்க்கெளியன் யானென்று உலகமுய்யச்செய்து எங்கும் வியாபகமாய் விளங்கு சிவபெருமான் அவர் தோத்திரத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய் ஓர் அரசன்போல் வேடம்பூண்டு அவ்வாறுடையராய் திருக்கரத்திற் குந்தாயுதத்துடன் அவ்விடத்திற்றோன்றி ஏ பிராமணோத்தமா! பயப்படாதே இதோ உன்னைவிழுங்கும் பக்ஷியை சம்மாரஞ்செய்து காப்பாற்றுகின்றேனென்று அவ்வாயுதத்தால் பக்ஷியை இரண்டுதுண்டாக்கிப் பூமியில் வீழ்த்தினர். அங்ஙனஞ்செய்யவே பிராமணோத்தமர் பக்ஷிவாயினின்றும் நீங்கி மூர்ச்சாக்கிராந்தராய் பூமியில்வீழ்ந்து சற்றுநேரஞ்சென்று சோபம்நீங்கி எழுந்தவராய் சமீபத்தில்நின்ற அரசனாகிய பரமசிவனைப்பார்த்து ஏ ராஜன்! ஆபத்துக்காலத்தில் உயிர்த்துணைவன்போன்று வந்து எனக்கு ஜீவதானஞ்செய்தனை. அதற்கு பிரதி உபகாரமாய் சக்கிரவர்த்தி திருமகனாகிய உனக்கு மிக எளிய பிராமணனாகிய யான் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையாயினும் என்னுடைய பூர்ண ஆசீர்வாதமே அளிக்கத்தக்கது ஆகுமென்று மிகுந்த விசுவாசத்துடன் ஆசீர்வாதஞ் செய்து பின்னரும் ஏ ராஜன்! நீ எந்த தேசாதிபதி அதனையாவறிய அன்புடன் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வினவிப் பார்க்கவே

எம்பெருமான் ராஜ உருவத்தினின்றும் நீங்கி காளகண்டம், திரிநேத்திரம், சடாமகுடம் முதலிய அருட்டிருமேனியோடு உமையம்மை வாமபாகத்தில் விளங்க ரிஷபாரூடராய் காக்ஷிதந்தருளி ஏ சிவதாசனே ! ஆபத்துக்காலத்தில் நம்மை நினைத்தமையால் உன்னை ரெக்ஷிக்கும் பொருட்டு அரசகோலத்துடன்சென்று காப்பாற்றியருளினோம், இப்போது நீ யெங்கு செல்கின்றாய் அதனைக் கூறக்கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளப் பிராமணோத்தமர் சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து இருகரங்களையும் சிரசின்மேல் குவித்தவராய் கண்களிலானந்த நீர் பெருகப்பலவாறுகத் தோத்திரஞ் செய்து என்னப்பனே ! அடியேனைக் காக்கும்பொருட்டு அரசகோலங்கொள்ளவாங்கு கற்றனையோ, அதுவும் ஓர் திருவிளையாட்டுப்போலும். உன்னளவை வேதாகமாதிகலைகளும் அறியாது மயங்குமென்னில் கிஞ்சிக்ஞனாகிய யான் சொல்லக் கிடந்ததொன்று மில்லையாகும். அதுநிற்க அடியேன் பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசித்திருந்து இப்போது மரணத்தால் முத்தியைத்தரத்தக்க காசியில் வசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஆங்கு செல்கின்றேன் என்று கூறி நின்றனர். அவ்வாறு கூறவே சிவபெருமான் அதனைக் கேட்டருளி ஏ சிவதாசனே! மண்ணுலகத்தில் சிவஸ்தலங்களெவற்றிற்கும்மேலானதாய் ஒப்புவமை அற்றதாய் ஆங்கு வசிப்பவர்களது மரணாந்தத்தில் நாம் எழுந்தருளி தாரகமந்திரோபதேசஞ்செய்து முத்தியைத்தரத்தக்கதாயும்விளங்கும்அத்தலத்தின் மகிமையை உணராதுவிடுத்துவந்தமையால் இவ்விதமானமரணபத்து உனக்கு நேர்ந்தது. அப்பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் ஜெனனத்தாலும், மரணத்தாலும், நினைத்ததினாலும், தெரிசித்ததினாலும், வாசம் செய்வதினாலும், மாபாதகங்களை எல்லாம் போக்கி முத்தியை அளிக்கத்தக்கதாகும். அதன் பெருமையை எடுத்துக்கூறப்புகில் மிக விரியும் ஆகையால் நீ இப்போதே ஆங்கு செல்லக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி இத்தடாகத்தில் மூழ்குயென ஆக்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். அங்ஙனமாக பிராமணோத்தமர் உடனே சிவாக்ஞையின்படி தடாகத்தில் மூழ்கி திருவையாற்றில் காவேரியின் மத்தியில் எழுந்து பார்க்க எம்பெருமானாகிய கருணையங் கடல் அவ்விடத்து ரிஷபாரூடராய் காக்ஷிதந்தருளி ஏ சிவதாசா! காசியும் இணையாகாத இத்தலத்தில் உன் மரண பரியந்தம் வசித்து முடிவில் நமது சாயுச்சியம் பெற்று வாழக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். பிராமணோத்தமரும் நீண்டகாலம் அவ்விடத்து வசித்து மர

ஞாந்தத்தில் சிவபரஞ்சுடரின் சரணாரவிந்த நீழலை அடைந்து வாழ்ந் தனர். ஏ ரிஷிபுங்கவர்காள்! சிவபெருமான் திருவருட்டிறத்தை நன்கு உணருக்கடவீர்கள். என்று சிவதாசப் பிராமணன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து துர்த்தமன் முத்தியடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰உ-வது துர்த்தமன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கேட்கக் கடவீர்கள். முன்னொரு காலத்தில் பிராமண குலத்தில் தோன்றி சிறு பருவத்திலேயே தாய் தந்தையருடைய அனுமதிக்குள் அடங்காது மூர்க்கனாய் வளர்ந்து வந்து யௌவன பருவம் வந்த உடனே தன் மனதுக்குத் தோன் றியவாறு நடக்க ஆரம்பித்து பஞ்சமாபாதகத்துக்கு ஓர் நிலைக்களமாய்க் கெட்ட வழியாலும் திருட்டுத்தொழிலாலும் பொருள் சம்பாதித்து மானவெக்கமென்பதின்றி முறை கடந்து நீசஸ்திரீயே ஆயினும் குல ஒழுக்கத்துக்கு மிக இழிவான காரியமாச்சே என்பதை மனதில் எட்டுணையும் எண்ணுதவனாய் காலவேறுபாட்டையும் நோக்காது புணர்ந்தும், ஆகாரம் இன்ன இடத்தில்தான் உண்ணல்வேண்டும், நம் குலத்துக்குரிய ஆகாரம் எதுவோ அதைத் தான் உண்ணல் வேண்டுமென்ற முறையை கடந்து இழிந்த வருணத்தவர்கள் கிரகங்களில் மதுமாம்ச முதலிய ஆகாரங்களை உண்டும் கையில் கொலைக்குரிய ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பவர்கள் இவன் மகா வேத வித்துப்போலிருக்கின்றது எனக் கூறுமாறு பரம சாதுக்கள் போன்ற வேடம் தரித்து பிறர் பொருளை வஞ்சனையால் கவர்ந்தும், இன்னும் அளவிறந்த கெட்ட காரியங்களைச் செய்துகொண்டு வந்த துர்த்தமன் என்ற ஓர் பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் ஓர் நாள் அளவிறந்த பிராமணோத்தமர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு மார்க்கத்தில் செல்லுவதை நோக்கி அவர்களிடத்தே உள்ள பொருளைக் கவர வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் தானும் பரம வைதீகன் போன்ற வேடம் பூண்டு அவர்களுடன் கலந்து சுவாமிகாள்! சர்வ காருண்ய மூர்த்தியாகிய உமாநாயகன் உலகத்தவர் கண்டு தெரிசித்துக் கடைத்தேருமாறு பல திருவுருவத்தைக் கொண்டெழுந்தருளினாற் போலக் காணப்படுகின்ற தாங்களனைவரும் எங்கு செல்கின்

றீர்கள். அதனை அடியேன் தெரிந்துகொள்ளத் தெரிவித்தருளல் வேண்டுமென்று சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து மிக பயபக்தியுடையான் போல நின்றுகொண்டிருந்தனன். அதனைக் கேட்ட பிராமணோத்தமர்கள் யாவரும் களக்கமற்ற மனதையுடையவர்கள் ஆதலின் பரம அயோக்கிய சிகாமணியாகிய அன்னவனை நோக்கி ஏ பிராமணோத்தமா! மேலான உனது பிராமணீகத்தன்மையையும் இனிய வசனங்களையும் கேட்டு மெத்த சந்தோஷம் அடைந்தோம். இப்போது நாங்கள் யாவரும் பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் துலா மாதம் முழுமையும் இருந்து காவேரி ஸ்நானம் செய்யில் அது மானிட ஜென்மத்திற்கு இன்றியமையாப் பெரும் பேறென வேதாகமாதிகள் விதித்திருக்கின்றபடியால் அவ்வுத்தமோத்தம காரியத்தைச் செய்தற்பொருட்டு ஆங்கு செல்கின்றோம், எங்களை வினவிய நீ யாவன் எங்கு செல்கின்றாய் அதனை ஒருவாறு சொல்லக்கடவாயென்று கேட்டனர். அவ்வாறு அவர்கள் வினவலவே தூர்த்தமனனவன் பின்னரும் அவர்களை வணங்கி பிராமணோத்தமர்காள்! என் வர்த்தமானத்தை ஏன் கேட்கின்றீர்கள் நானோ தாய் தந்தை முதலிய ஒருவரும் இல்லாத அனாதையாய் மிகுந்த துக்கத்துடன் அநேக தேச சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டு வருகின்றேன். அங்ஙனமாக வருஞ் சமயத்தில் மகாயோகி ஒருவர் என்னைப்பார்த்து ஏ பிராமணா! நீ மிகுந்த கிலேசமுடையவனாகக் காணப்படுகின்றாய் அது நிவர்த்தியாதற் பொருட்டு நான் ஒரு மந்திரோபதேசஞ் செய்கின்றேன் அதனைப்பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநத க்ஷேத்திரஞ்சேர்ந்து காவேரிஸ்நானஞ்செய்து ஆங்கிருந்து ஜெபிப்பாயாகில் துக்க நிவர்த்தியாவதோடு ஜெப சித்தியுமாகி நல்ல கதியையும் அடைவாயெனக் கூறி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரோபதேசஞ் செய்தருளினர். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் செல்கின்றேனென்று மெய் யென்பது அணுவளவுமில்லாத பொய்யைக் கூறி நடித்து நிற்க, பிராமணோத்தமர்கள் அதனை உண்மையெனக் கொண்டு தங்களோடு அழைத்துக்கொண்டு திருவையாற்றினிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்ஙனமாக யாவரும் வந்து சேர்ந்து எல்லோரும் வசித்தற்கேதுவாகிய ஓர் இடமமர்த்தி அதில் அன்றிரவு தங்கியிருந்து உதயத்தில் துலாமாத ஸ்நான ஆரம்பமாகையால் யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்யப் போகப்புறப்பட்டு தங்களுடைய சாமான் முதலிய யாவற்றையும் பாதுகாத்தற்கு யாவனிருக்கின்றனனென்று யோஜனை செய்துகொண்டிருக்க அதனைப் பக்

காத்திருடனாகிய துர்த்தமன் அறிந்து இதுதான் சமயம் நம் எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளுவதற்கென்று நிர்மானித்து யோஜனை செய்துகொண்டிருக்கின்ற அவனவர்களை நோக்கி சுவாமிகாள்! எதற்காக யோஜனை செய்தல்வேண்டும் அடியேன் இங்கு தங்களுடைய பொருளையெல்லாம் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்து தாங்கள் யாவரும் ஸ்நானஞ் செய்து வந்தபின் செல்லுகின்றேன். ஆகையால் கொஞ்சமும் கவலையில்லாது காவேரிக்குச் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து வாருங்கள் என்று மிக வணக்கத்துடன் வெளியிட அவர்கள் யாவரும் மெத்த சந்தோஷத்துடன் அதைக் கேட்டுக்கொண்டு (யௌவன பருவமுடைய ஒரு கன்னிகையை விட்டுச்செல்லுபவன் நான் இவளைப்பாதுகாக்கின்றேன் கவலையில்லையென்று சொல்ல அதை நம்பிச்செல்கின்றவர்கள்போல) காவேரிக்கு ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றுவிட்டார்கள். அங்ஙனம் சென்றவுடனே துர்த்தமன் உடனே அவர்கள் பொருள்யாவையும் எடுத்து ஓர் மூட்டையாய்க் கட்டிக் கொண்டு தான் வந்த வழியை நோக்கிச் செல்ல ராஜ சேவகர்கள் இவன் செல்கின்ற தன்மையை நோக்கித் திருடனென்ற அனுமானங்கொண்டு பின் தொடர்ந்து செல்ல அதனையறிந்த துர்த்தமனென்பவன் அவர்களிடத்தில் அகப்படாது ஓடிப்போகவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் காவேரியில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற கூட்டத்துட் பிரவேசித்து தானும் ஸ்நானஞ்செய்யவே சேவகர்கள் தாங்கள் கொண்ட அனுமானத்திற்குத் தக்கவாறு இவன் மறைந்ததைக்கண்டு திருடனே எனத் தீர்மானித்தவர்களாய் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டிருந்தவனைப் பிடித்துக் கரையிற் கொண்டு வந்து பரிசோதனை செய்ய பொன் முடிப்பு முதலிய வஸ்துக்களிருப்பதைக்கண்டு மடமோடு மடல் இருக்கிறபடி தங்கள் அரசன் முன்பாகக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அங்ஙனம் விடவே அரசனானவன் சேவகர்கள் கூறியவாறு இவன் திருடனாயிருப்பதை விசாரித்து அறிந்து திருடந்தான் என்பதாய் தீர்மானித்தவனாய் பிராமணன் என்ற அபிமானத்தால் அவனிடத்திலுள்ள பொன் முடிப்பு முதலியவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவனை விரட்டிவிடும்படி சேவகர்களுக்கு ஆக்ஞாபிக்க அவர்களும் அரசனுடையபடி செய்யவே துர்த்தமனானவன் திருவையாற்றைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டனன். இங்கு இவ்வாறாக ஸ்நானத்திற்குச் சென்ற பிராமணோத்தமர்கள் யாவரும் வந்து சேர்ந்து இந்த அபோரத்தையும் தங்கள் மூட்டை முதலியவைகளையும் காணாமல் மிக்க விசனமுடையவர்க

ளாய் அரசனிடம் வந்து முறையிட அரசன் அதனைத் தெரிந்து அவர்களுடைய பொன்முடிப்பு முதலிய யாவற்றையும் கொடுத்து நடந்த சங்கதிகளையும் கூறி விடுக்கவே பிராமணோத்தமர்கள் அவ்வரசனை ஆசிர்வதித்து தங்கள் திரவியாதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களாய் கிரகத்தினிடம் வந்து தங்கள் இஷ்டப்படி சந்தோஷமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ரிஷிபுங்கவர்காள்! கேட்கக் கடவீர்கள். இவை நிற்க திருவையாற்றை விட்டகன்ற துர்த்தமனென்வன் அளவிறந்த தேசங்களிற் சென்றும் துன்மார்க்கத்தை அனுஷ்டிப்பவனும் விடாதவனாய் தினம் செய்துவந்தும் கடைசியாய் மரணமடைய எமபடாள் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு தங்கள் உலகம் செல்லவே கைலாயகிரிவாசனாகிய பெருஞ்சுடர் நந்திகேஸ்வரரை விளித்து ஏ நந்தி! எமபடாளால் பிடிக்கப்பட்டு அவர்கள் உலகம் செல்கின்ற துர்த்தமன் மகாபாபியாய் ஓர் காலத்துப் பயத்தால் காவேரியில் மூழ்கினானாகிலும், துலாமாதப் பிராதக் காலத்தில் அது கிடைக்கப்படியால் சகல பாபத்தினின்றும் நீங்கி நம் சிவலோகத்தில் வசிக்கும்படியான தன்மையை அடைந்துவிட்டனன். ஆகையால் நீ சென்று அவர்களிடத்தினின்றும் அவனை விடுத்து இங்கு கொண்டுவரக் கடவாயென்று ஆக்ஞாபித்தருள நந்திகேஸ்வரர் அவ்வாக்ஞையின்படி சென்று துர்த்தமனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து ஈஸ்வரசந்நிதானத்தில் விடவே சிவபெருமான் அன்னவனுக்கு கணாதிபத்தியம் கொடுத்து தன் உலகத்தில் வைத்தருளினார். இதனை அறிந்த எமதர்மனானவன் உடனே சிவ சந்நிதானத்தில் வந்து எம்பெருமானே! மகாபாதகனாகிய துர்த்தமன் சிவலோகத்தில் வசித்தற்கான பெரும்பேற்றை அடைந்த காரணம் அடியேன் தெரிந்துகொள்ளுமாறு திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நிற்க உமாநாயகன் அங்ஙனம் வினவிய எமதர்மனை நோக்கி ஏ தண்டதரா! காவேரி ஜலத்தில் பட்ட காற்று மாபாதகன் மேற்படினும் அவனைப் பாவத்தினின்றும் விடுத்து முத்தியை அளிக்குமென்னில் மகாபுண்ணிய தினமாகிய துலாமாதப் பிராதக் காலத்தில் அதில் படிந்து ஸ்நானம் செய்த துர்த்தமன் பெறும் பேற்றைக் கூறவும் வேண்டுமோ இதனை அறிந்து நடந்துகொள்ளக் கடவாய் உன் உலகம் செல்லென ஆக்ஞாபித்தருள எமதருமன் பரம்பொருளின் பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் தன் உலகம் சேர்ந்தனன் மகரிஷிகாள்! காவேரியின் மகிமை என்னொரு நாவினால் சொல்லும் திறத்ததா அறிந்து

கொள்ளக் கடவீர்களென தர்க்கமன் சரித்திரத்தை பூர்த்திசெய்து துஷ்ப்பிரக்ஞப் பிராமணன் முக்தியடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

௰௨-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௩-வது துஷ்ப்பிரக்ஞன் முக்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள் கேட்கக்கடவீர்கள். பூர்வத்தில் மண்ணுலகத்துக்கு திலகங்களான உலகமதிக்கப் பூஜிக்கத்தக்க பிராமண குலத்திற் பிறந்தும், அக்குல ஒழுக்கங்களைவிட்டு, மாதா பிதா, குரு பக்தர்கள் முதலிய மெய்மையுடையாரின் சொல்வழி நடவாது மகா துன்மார்க்கச் செய்கைகளை கைக்கொண்டவனாய் துஷ்ப்பிரக்ஞன் என்னும் நாமத்தையுடையதோர் பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் தன் மனைவியை விலக்கிவிட்டு ஓர் இழிந்த குலத்திற் பிறந்தாளாகிய விலைமாதை வைப்பாட்டியாகக்கொண்டு அவள் வீட்டிலேயே போஜன முதலியவைகளும் உண்டு மது மாம்ச பக்ஷண ஆகாரியாய் உலகத்தவர் நிந்திக்குந் தன்மையோடு காலங் கழித்துவருஞ் சமயத்தில் ஓர் நாள் பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் செம்பொற்சோதீஸ்வரருடைய சந்நிதிப்பிரகார நடப்பனைப் பார்க்க அளவிறந்த ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தனரு செய்துகொண்டு செல்வதைப் பார்த்து தானுஞ் "சாமி புனைப்பிரியே யென்றுரைத்துப் பின்னசன்ற மின்றுடன் போ நோக்கித் தோழியே நீன் மாற்றந்திரம்பியதேதென்றேன்னி றோருப்பாய்த்தந்த, சாமியை நான் பிரியேனென்றேன் நல்லாளுனைய் மெய்யாறெல், பூமியிலுன் மாத்தேன்ன விலையென்ன விடையென்ன புசல்வாயென்றாள்" (ஓர் பாவியனானவன் மிருந்த திண்பழமுடையானாய் இருக்கிறசமயத்தில் காமமிகுதியால் அவ் வைப்பாட்டியை வைத்துக்கொள்ள அவ்வேசி அவனிடத்திலுள்ள பொருள்களை மேலும் ஆசைமிக உடையாள்போன்று நடித்து என் சாமி உன்னை எக்காலத்தும் பிரியேனெனக் கூறி அவனிடத்திலுள்ள பொருள் யாவுந் தன் வசமானவுடனே அவனைத் தன் வீட்டுக்கு வாராதிருக்கும்படியான மார்க்கங்களைச் செய்து பிரித்துவிடவே அன்னவன தன் தாய் தந்தை மிக வருந்திச் சம்பாதித்த பொருள் போனதுக்குந் துக்கமடையாது அவள் பிரிந்த விஷயத்தில் மிகுந்த துக்கமுடையவனாய் ஏ பெண்

மணி! நீ சாம்புனைப் பிரியேன் என்று கூறிய உன் குற்றமில்லாத வார்த்தையை மறந்து இங்ஙனமானதென்னென்று வினவ அன்னவன் சம்பியெனத் திரவியத்துக்கு ஓர் நாமமுள்ளதை நீயறிந்திலாய் போலும், நான் அத்திரவியத்தை எப்போதும் விட்டுப் பிரியமாட்டேனென்று சொன்னதேயல்லாது உனையல்ல நீ அந்த திரவியம் நான்தான் எனக் கூறுவாயாகில் மாத்து, இடை, விலை முதலியவைகள் திரவியத்துக்கு உள்ளது போன்று உனக்கிருக்கின்றதா வென்று கூறும் தன்மையுடையாரில் ஒருத்தியாகிய) தனவைப்பாட்டியுடன் திருவையாற்றுக்கு வந்து சேர்ந்து அன்று தினம் எம்பெருமானுடைய ரதோத்சவமான கல் ரதாரூடராய் உமையம்மையார் சமேதமாய் எழுந்தருளிவருகின்ற சிவபரஞ் சுடரைத் தெரிசித்து அன்றிரவு பல ஜனங்கள் படுத்து நித்திரை செய்யும் வீதியில் தானும் வைப்பாட்டியுடன் படுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அநேகந் திருடர்கள் கூட்டமாக ஆயுதபாணிகளாய் அங்கு வந்து சேர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் ஜனங்களைக்கொன்று பொருள்களைக் கவர்ந்த சமயத்தில் துஷ்பிரக்ஞனும் அவன் வைப்பாட்டியாகிய வலேச்சியும் அன்னவர்களால் வெட்டுண்டு மரணத்தையடையவே இருவரும் சிவலோகஞ் சேர்ந்து ஆனந்தமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! கல்லோ லோகமோ எதுவாயினும் அதை தன்மயமான பொன்னாக்குவது ஸ்பரிசவேதி என்னும் சிலைக்குள்ளது போன்று பஞ்சநதத்தில் வசித்து எமையடிமைகொண்டருளிய சிவபரஞ் சுடரைத் தெரிசிப்பவர்கள் எத்துணை பாதகமுடையராயினும் அவையாவும் அனலிடைப்பட்ட பஞ்சுபோல் நசித்து சிவமாந்தன்மை பெற்றுய்வது சத்தியமாகும் நன்முனிசிரேஷ்டர்களே ஐசூதபுராணிகர் துஷ்பிரக்ஞன் சரித்திரத்தை பூர்த்திசெய்து பாபிகள் ஜென்மமடைகின்ற சரித்திரத்தைக் கூறுவான் ஆரம்பித்தனர்.

௰௩-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௪-வது பாபஞ்செய்தவர் ஜென்மம் அடையும் வரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்,

அனவத்தியா தேவியானவள் நாதசன்மாவாகிய தன்னுபதியை வணங்கி ஏ சுவாமின்! உலகத்திலுள்ள ஜீவர்கள் செய்த பாபத்துக்குத் தக்கவாறு நரகவேதனையையனுபவித்தாலும் அதன் சேஷத்

னால் பூமியில் வந்து அளவிறந்த ஜென்மங்களை அடைகின்றார்கள் என்றீர்களே. அங்ஙனம் என்ன என்ன பாபம் செய்தவர்கள் என்ன என்ன ஜென்மத்தை அடைகின்றார்கள் அதனை அடியேன் தெரிந்து கொள்ளுமாறு ஒருவாறு தெரிவித்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள நாதசன்மாவானவர் அதனைக் கேட்டு என்னன்பிற் குறியாய்! கூறுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய், பிரம்மகத்தி செய்தவன், கழுதை, பன்றி, ஒட்டை, எருது, பக்ஷி, மான், நாய் முதலிய ஜென்மங்களை அடைவதோடு புலையன்றும் சண்டாளனாகவும், ஆசாரியன் மனைவியைப் புணர்ந்தவன், மலத்தை உண்ணும் பன்றி, நரி, காகம், கழுதையாகப் பிறப்பதோடு, மனிஷ்ய ஜென்மத்தையும் அடைந்து திருடனாகவும், கட்குடித்தவன், கோட்டான், எறும்பு, ஈ, கொசு, மூட்டைப்பூச்சியாகவும் பிறந்து மனிஷ்ய ஜென்மத்தில் பிணம் சுடும் வெட்டியானாகவும், சுவர்ணத்தைத் திருடினவனும், அவனுடன் சினேகித்தவனும், எலி, குரங்கு, தவளை, ஆமை, புழு, புறா, அன்னம், கொக்கு, எருமையாகவும் பிறப்பதோடு, மானிட ஜென்மத்தில் நீசனாகவும் ஒருவர் சொத்தை அபகரித்தவன், பிரமராக்ஷசனாகவும், தானியங்களைத் திருடினவன் பெருச்சாளியாகவும், தண்ணீர் திருடினவன் நீர்க்காகமாகவும், நெய் திருடினவன் கல், மண் முதலிய தாரையாகவும், கிளியாகவும், காய்கறி திருடினவன் மயிலாகவும், வாழை பலா நாரத்தை தேங்காய் திருடினவன் சிறு குருவியாகவும், மாம்சம் திருடினவன் கழுகாகவும், எண்ணெய் திருடினவன் கழுதையாகவும், பட்டு வஸ்திரம் திருடினவன் சிச்சிலியாகவும், வெண்பட்டுத் திருடினவன் தவளையாகவும், புஷ்பத்தைத் திருடினவன் குரங்காகவும், விளையும் பயிரைத் திருடினவன் ஊர்க்குருவியாகவும், வைக்கோல் புல் திருடினவன் புல்லட்டையாகவும், பாய் கட்டில் தலையணை வாகனம் பல்லக்கு இவைகளைத் திருடினவன் ஒட்டகமாகவும், தேவாலய அதிகாரத்தை வகித்து நஷ்டம் விளைத்தவன் பிசாசாகவும், விபூதி ருத்திராக்ஷம் வஸ்திரம் இவைகளைத் திருடினவன் பெருவியாதி உடையவனாகவும், பொய் சொன்னவன் மழைக்காலத் தவளையாகவும், தாய் தந்தை தமையன் குரு வேதியர் சிவபக்தர் சந்நியாசி சூரியன் சந்திரன் நவக்கிரகம் மற்ற தேவர்கள் திரிமூர்த்திகள் இவைகளையும், வேதாகமாதி புராணங்கள் யாகம் இவைகளையும் நிந்தித்தவன் தேள் பாம்பு நட்டுவக்காலியாகவும், ஒருவருக்குக் கொடுத்த தானத்தைக் கொடுக்கவொட்டாது செய்பவனும், அடியார்க்கு அன்னமிடாதவனும், உண்ண ஆகாரமின்றி வருந்

னும் தரித்திரனாகவும், ஒருவருக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கின்றேன் என்று பின் கொடாதவன் துர்நாற்றமுள்ள மூக்கை உடையவனாகவும், வேதத்தில் கூறியுள்ள விதியை விட்டு விலக்கை அனுசரிப்பவன் முள் நிறைந்த செடியாகவும், தேவாலயம் சாவடி குளம் கிணறு இவைகளைக் கெடுத்தவனும், சிலம்பம் பழகல், சரீரத்திலுள்ள அழுக்கை சாதாரண காலத்தில் தேய்த்துருட்டல், காலமல்லாத காலத்தில் புணர்தல், எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்தல், நித்திரை செய்தல், க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளல், அதிக அன்னம் உண்ணல், சூதாடுதல் இவைகளைச் செய்தவனும் நீர்ப்பாம்பாகவும், தேவர்களையும் அடியார்களையும் நிந்திப்பவனைக் கேட்பவன் மண்ணுளிப்பாம்பாகவும், அக்னிஹோத்ரத்தை நிந்திப்பவன் முகத்திலும் காதிலும் சீயொழுகும் ரோகம் உடையவனாகவும், சூத்திரப்பெண்ணை புணர்ந்த பிராமணன் முதலையாகவும் பின்னும் ஆமையாகவும் பிறந்து உழலுவர். ஏ அனவத்தியாங்கி! இதன் விரிவைக் கூறப்புகில் இன்னும் அளவிறந்தனவாகும், ஆனால் சிலர் இங்கு கூறிவந்த ஜென்மங்களனைத்தும் உலகில் உள்ளனவாயினும் இந்த பாபத்தைச் செய்தவர்தான் இந்த ஜென்மத்தை அடைந்தவர்களென அதற்கு ஆகமப்பிரமாணமேயன்றி காக்ஷிப்பிரமாணம் இல்லையே ஆதலாலெவ்வாறு அதை நம்பக்கூடுமென மறுத்துக் கூறுவர். கண்மணி! அவர்கள் ஆகமப்பிரமாணத்தை நம்பாவிடினும் "சாஸ்திரயசுகாயச்சா" சாஸ்திரங்களனைத்தும் மக்களது சுகத்தின்பொருட்டெனக் கூறிய உண்மை வசனப்படி பாபகாரியங்களைச் செய்வோர் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படுவதோடு தனக்கும் ஓர் சுகமில்லாதிருப்பதைக் காக்ஷிப்பிரமாணத்தில் காண்கின்றபடியால் பாபத்தைச் செய்ய அஞ்சவேண்டுவது முக்கியமாகும். அதுநிற்க முற்கூறிய பாபங்களைச் செய்தவர் அதனைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் சேர்ந்து பக்ஷமாதகாலம் அவ்விடத்தே வசித்து பிராதக்காலத்தில் காவேரி ஸ்நானமும் ஒருவேளை ஆகாரமும் செய்துகொண்டு பரம கருணாநிதியாகிய சிவபரஞ்சுடரின் தரிசனை செய்து வருவார்களாகில் பாப நிவிர்த்தியாய் நல்ல பதவியைப் பெறுவர் அறிந்துகொள்வாயெனக் கூறியவாறு ஏ மகரிஷிகாள்! உங்கட்கு தெரிவித்தருளினேம் நன்குணரக் கடவீர்களெனச் சூதபுராணிகர் பாபிகள் ஜென்மம் அடையும் சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து மரணக்குறி உரைத்த சரித்திரத்தை கூறுவான் ஆரம்பித்தனர்.

பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௫௬-வது மரணக்குறி உரைத்த அத்தியாயம்.

அனவத்தியாதேவி பின்னும் நாதசன்மாவை வணங்கி சுவாமின்! மரணக் குறியையும் அதற்குப் பிராயச்சித்தத்தையும் கூறியருளல்வேண்டுமென்று கேட்க நாதசன்மா ஏ பெண்ணே! இராக்காலத்தில் சந்திரனைச் சூரியனைப்போல் உஷ்ணமாகக் கண்டாலும், சூரிய கிரணங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றாதிருந்தாலும், ஆகாசம சிவப்பாக இடை இடையே விட்டு விட்டுத் தோன்றினாலும், வளைபோல் ஆசனத்துவாரம் இருந்தாலும், காகக்கூடுபோற்றுயர்க் கந்தந்தலையில் வீசினாலும், சீக்கிரத்தில் மரணமுண்டாகும். சூரியனில் துவாரமாகக் கண்டாலும், தன் நிழலில் துவாரமாகக் கண்டாலும், ஒரு மாசத்தில் மரணமுண்டாகும். ஜலத்திலாவது கண்ணாடியிலாவது, தன் சிரம் வக்கிரமாகவும் அற்றதாகவும் கண்டால், எமன் தன் வீட்டில் வந்திருக்கின்றான். கண்ணை மூடித் திறக்கும் காலத்தில் பூச்சி பறந்ததுபோலிருந்தால், உடனே மரணம். காதைப் பொத்திச் சத்தம் கேளாதிருந்தால், எமன் சமீபத்திலிருக்கின்றான். நெருப்பு மயிலின் கழுத்துப்போல் தோன்றினாலும், மேகமில்லாத காலத்தில் மின்னல் தோன்றினாலும், மின்னல் காலத்தில் ஒளி தோன்றாதிருந்தாலும், மேகத்தில் சூரியகாந்தி தோன்றினாலும், பதினைந்து நாளில் மரணம். பூமியில் ஜ்வாலை தோன்றினால், ஏழு நாளையில் மரணம். சந்திரகாந்தி - துருவநக்ஷத்திரம் - அருந்ததிநக்ஷத்திரம் - கண்ணுக்குத் தோன்றாதிருந்தால், ஒரு வருஷத்தில் மரணம். கிரணமில்லாமல் சூரியனையும், காந்தியில்லாமல் அக்கினியையும் கண்டால், பதினொருமாசத்தில் மரணம். அகாரணமாகத் தன் உடம்பு பருமனாகவும், இளைப்பாகவும், கறுப்பாகவும் கண்டால் எட்டு மாசத்தில் மரணம். புறா - கழுகு - பருந்து - காகம். தலையில்பட்டால் ஆறுமாசத்தில் மரணம். சலத்தில் இந்திரதனுசு கண்டால்; இரண்டு அல்லது மூன்றுமாசத்தில் மரணம். தேகத்தில் வெம்புவாசம் பிணவாசம் கண்டால், ஒரு மாசத்திற்குமேல் மரணம். இருதயம் வரட்சியாகவிருந்தாலும், தலையில் புகைச்சல் கண்டாலும், சரீரமுழுவதும் நடுக்கமுற்றாலும், பத்துநாளையில் மரணம். பிராணவாய்வு வேகமாக அறுந்ததுபோலிருந்தாலும், பகல் காலத்தில் நக்ஷத்திரத்தைக் கண்டாலும் இராத்திரியில் இந்திரதனுசைக் கண்டாலும் சிவப்பு-கறுப்பு வளையமாகச் சந்திர சூரியர்களைக் கண்டாலும், சூரிய உதய காலத்தில் எதிரே நின்று நரி ஊளையிட்டாலும் சீக்கிரத்தில் மரணம்,

நாக்கு, அதிகக்கறுப்பாகவும், முகம் அவலக்ஷணமாகவும், கண்ணை சிவப்புடன் கலந்த கருப்பு வர்ணமாகவும் கண்டாலும், மேற்பார்வை சிவப்பாகவும் கருப்பாகவுமிருந்தாலும், சரீரத்தில் உஷ்ணமின்றி யிருந்தாலும், எமன் சமீபத்திலிருக்கின்றான், நாபியிலும், மார்பி லும் ஓட்டையாகக் கண்டாலும், தணல்போல் மூத்திரமிருந்தாலும், பல் கறுத்த நிறமாக இருந்தாலும், சீக்கிரத்தில் மரணம்.

சித்திரையில் பன்றியாற்றனடிபடுவதாகவும், குரங்குதன்ற லையையசைப்பதாகவும். சுருக்குவாய்வு வீசுவதாகவும், பொன்வாந்தி யெடுப்பதாகவும், தேனைக்கடித்துத்தின்பதாகவும், தாமரைக்கிழங் கைத்தின்பதாகவும், வெண்டாமரைப்பூவைத் தரிப்பதாகவும் கழுதை பன்றி இவைகள் கட்டின வண்டியிலேறிச் சவாரிபண்ணுவதாகவும், கறுத்த பசுவின் மேலேறுவதாகவும் விளாமிச்சம்வேர் மாலைதரித் துத் தென்றிசை போவதாகவும் பூதப்பிரேதப்பிசாசங்களைக் கண்ட தாகவும் ஆகாயத்திற் கந்தர்வ பட்டணத்தைக் கண்டதாகவும் விரு க்ஷங்களைச் சிவப்பு நிறமாகவும் தன் கால் வெட்டப்பட்டதாகவும் சேற்றிலாவது புழுதியிலாவது தன் காலகப்பட்டழுந்ததாகவும் தன் வஸ்திரஞ் சித்திரவர்ணங்கறுப்பு வர்ணமாக இருப்பதாகவும் கருநிற முடைய மொட்டைமனிதன் றன்னை வாதிப்பதாகவும், கற்களாலடி பட்டதாகவும், தன் றலையை விரித்துச் சிரித்து ஆடிக்கொண்டு தென் றிசையிலேலோடுவதாகவும், கோமயமடுவில் விழுந்ததாகவும், எண் ணெய்க்கொப்பரையில் விழுந்ததாகவுஞ் சொப்பனங்கண்டால் சீக் கிரத்தில் மரணமுண்டாகும். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகப் பஞ்ச நதக்ஷேத்திரத்தையடைந்து காவேரிஸ்நானம் பண்ணிச் செப்பேசு ஸ்வரரைத் தெரிசித்து மரணபரியந்த மங்குவசித்தால் எமலோக மடையாமற் சிவலோகமடைவார்களெனச் சூதபுராணிகர் மரணக் குறி உரைத்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆலயவரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை கூறுவான் றுடங்கினர்.

௰௫-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௬-வது ஆலயவரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! கேட்கக் கடவீர்கள் முன்னொரு காலத் தில் சூரியவம்சத்திற்றோன்றி அக்குல அரசர்களுக்கு ராஜதானியாய் விளங்கும் அயோத்தி மாநகரத்தில் மனுச் சக்கிரவர்த்தி புகல்வனும் சப்த தீவுக்கு அரசனுமான பிரிய விரதமகாராஜன் இருந்து மனு

முறைதவறாது அரசு செலுத்திக்கொண்டு வருங்காலத்தில் தவவிசே
ஷத்தால் பிறந்த தன புத்திரர் எழுவர்க்கும் எழுதீவுகளை பாகித்துக்
கொடுத்துவிட்டு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த நாளில் ஓர் நாள் தேச
சஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டவனாய் மேற்கு
திசையை நோக்கிப் பிரயாணமாகிச் சென்ற அது சமயத்தில் ஆகாய
வாணி அவ்வரசனை நோக்கி ஏ பிரிய விரதனே! நீ இன்னுங் கொஞ்ச
தூரஞ் சென்றவுடன் ஒரு அற்புதத்தைக் காண்பாயென்று உரைத்
தருள, அதைக் கேட்டு அளவிறந்த சந்தோஷமுடையவனாய்ச் சென்
று கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனமாகச் சிறிது தூரம் சென்ற
வுடனே சகலலோகத்தையும் ஊடுருவிச் செல்லத்தக்க பிரகாசத்து
டன் மகாலிங்கத்தினின்றும் சிவபெருமான் திருவருட் கோலத்
தோடு எழுந்தருளி அன்னவனுக்குக் காக்ஷிகொடுத்து ஏ பிரிய விரதனே!
இவ்விடத்து உலக சிருட்டிக்கர்த்தாவாகிய அளவிறந்த பிரமர்க
ளும், அச்சிருஷ்டியைப் பாதுகாக்கின்ற அளவிறந்த விஷ்ணுக்களும்
தோன்றி மறைந்தார்கள். எமது மாயாசக்தி விசேஷத்தாற் செய்
யப்பட்ட தாவர ஜங்கம சொரூபங்களும் அங்ஙனமாகவே ஆயினை
நாம் மாத்திரம் இந்த இடைவிடாது எழுந்தருளியிருக்கின்றோம்.
அதன்றி உனக்கு காக்ஷிகொடுத்தருளிய இவ்விடம் பஞ்சநதக்ஷேத்திர
மெனவும், ஜெப்பியேச்சுரமெனவும் உலகம் போற்றிவாழ விளங்கும்.
ஆகையால் இத்தன்ன நமது ஆலயம் மிகச் சிதிலமாயிருப்பதால் அதனை
ஜீர்ணோத்தாரணஞ்செய்து சிவலோகப் பேற்றினைப்பெற்று உய்யக்
கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்
தருளினார். அங்ஙனமாகப் பிரிய விரதமகாராஜன் மகத்தான சந்
தோஷத்தால் பரம்பொருளின் திருவருட் பெருக்கத்தை வியந்து
ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக இரண்டுகைகளையும் சிரத்தின் மேற்கு
வித்த வண்ணமாய் எம்பெருமான் திருவருட் குறியாகிய சிவலிங்க
முகூர்த்தத்தின் அருகு செல்லவே அங்கு பதினான்குலகத்தை ஊடு
ருவி எழுந்த ஜோதியானது மிக வொளிர்ந்து மூன்று ரேகையுடனும்
அநேக துவாரங்களுடனும் உருக்கியூற்றிய தங்கம் போலொளி
விட்டு நிற்கும் அச்சிவலிங்கத்தினுள்ளே அடங்குந்தன்மையையும்
துவாரங்கள்தோறும் பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களையும், நாரதர்
கௌதமர் சநந்தனர், அத்திரி, வசிட்டர் முதலான மகரிஷிகளையும்,
மற்றுமுள்ள உலகமனைத்தையுங்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து
பணிந்தெழுந்து சிவாக்ஞைப்படி உடனே சுவர்ணத்தினால் ஆல

யத்திருப்பணியும், ஆபரணாதி முதலிய மற்றவைகள் நவரத்னங்களினாலும் செய்வித்து அளவிறந்த கிராமங்களையும் திரவியங்களையும் எம்பெருமானுக்கெனவாக்கி ஆலயத்திலும் வீதிகளிலும் திருவிளக்கிட்டு வேத பாராயணத்துடன் உத்சவ நடாத்தியும் மறைகளில் ருத்திராத்தியாயத்திற் கூறியவாறு சிவ சந்நிதானத்தினின்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்து நிற்க செம்பொற்சோதீஸ்வரப்பெருமான் அறம்வளர்த்தநாயகியார், விநாயகப்பெருமான், ஷண்முகப்பெருமான் இவர்கள் இருமருங்கும் விளங்க ரிஷபாரூடராய் அன்னவனுக்குக் காக்ஷி தந்தருளி ஏ பிரியவிரதனே! உனக்கு வேண்டும் வரங்களை கேட்க்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருள பிரியவிரதன் பரம்பொருளின் திருக்கோலக் காக்ஷியைக்கண்டு தன்னை மறந்தவனாய் அடியற்ற மரம் போற் பூமியில் விழுந்து பன்முறை பணிந்தெழுந்து அஞ்சலியோடு எம்பெருமானே! அடியேன் உனது சரண நிழலில் என்று நீங்காது வாழும் பெரும்பேற்றினையடைந்தருளுவதோடு இத்தலத்தின் நாமத்தை நாவிலுச்சரிக்கும் முத்திப்பேற்றினையடைந்துய்யுமாறு வரந்தந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள சிவபெருமான் அங்ஙனமே தந்தனம் எனத் திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினர். ஏ மகரிஷிகாள்! திருவையாற்றினிடத்திலுள்ள சிவாலயம் அனேக கற்பத்திலும் அழியாது விளங்குந் தன்மையையுடையது. அது உத்பத்தியாகிய காலம் எவரும் அறியார். தெரிந்துகொள்ளக் கடவீர்களெனச் சூதபுராணிகர் அலயவரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து நாதசன்மாவுக்குக் காக்ஷிதந்தருளிய சரித்திரத்தை கூறுவான் புகுந்தனர்.

பதினாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௰௭-வது நாதசன்மாவுக்கு சிவபிரான் காக்ஷிதந்தருளிய அத்தியாயம்.

மகத்தான தவவொழுக்கத்தையுடைய ரிஷிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள். நாதசன்மாவானவர் ஓர் தினத்தில் தீமைகளனைத்தும் அதிகரித்தோங்கும் கலியுகத்தில் வருணாச்சிரமதருமம், ஆச்சாரம், அனுஷ்டானம், சந்தியாவந்தனம், காயத்திரிஜெபம், சிவராத்திரி, சோமவாரம், ஏகாதசி முதலிய விரதங்கள், பஞ்சமகா யக்ஞம், காலத்தில்

செய்யத்தக்க உபநயனம், சௌசம், சுத்தாசமனம், திக்கறிந்து செய்யும் மலமூத்திராதி விசர்ச்சனம், விதிப்படிக்குச் செய்யும் ஸ்நானம் இவைபோன்று இன்னும் அளவிறந்தன மனிதர்கள் அவசியம் செய்யவேண்டியவைகளை வேதம் விதித்திருக்கும் கிரியைகளைச் செய்யாதவர்கள் இம்மையில் பதிதத்தன்மையோடு பாபத்தையும் பெற்று மறுமையில் நரகங்காணியாகப் பெறுவார்கள். அங்ஙனமாகியவைகளை நீங்கப் பஞ்சகஸ்தோத்திரம் செய்து காவேரிஸ்நானம் செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷம் அணிந்து, நித்யகர்மானுஷ்டானங்களையும் முடித்துக்கொண்டு பவித்திரபாணியாய் சங்கற்பம், ஸ்தோத்திர சிரார்த்தம், பிதிர்தர்ப்பணமும் முடித்தவர்களாய் பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்துடன் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்துட்சென்று தெரிசனம், ஸ்தோத்திரம், பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம் முதலியவைகளைச்செய்துகொண்டு ஆங்கு வசிப்பார்களாகில் அவை நிவர்த்தியாய் மோக்ஷானந்தத்தைப் பெறுவார்கள் என்று கூறிய மறைமொழி சத்தியமாயின் இப்பொழுது நம்பெருமான் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கிருபை பாலிக்கக்கடவரெனக் கேட்க நினைந்து இருந்துகொண்டு நிற்க, கருணைக்கடல் உடனே பிரசன்னராய் அன்னவர்க்குக் காட்சி தந்தருளி ஏ நாதசர்மா! நம் அவதாரங்கள் பற்றி கூறியவைகளைத்தும் உண்மையேயாம். இதனைப் பொய்யெனக் கொள்வோர் எக்காலத்தும் மேன்மையுற்று வாழமாட்டார். இது சத்தியமாகும், இக்கலத்திலேயே நீ வசிக்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்து மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருள நாதசர்மாவும் சிவாக்ஞையின்படி பஞ்சாக்ஷஸ்தோத்திரத்திலேயே வசித்து சிவத்தியானம் செய்துகொண்டிருந்தனர். ஏ மகரிஷிகாள்! "மூத்தோர்சொல்வார்த்தையமிர்தம்" பெரியோர் வாக்கியமாகிய சாஸ்திரங்களனைத்தும் உண்மையென்ற நீதிவசனப்படி சாஸ்திரம் கூறியவைகளனைத்தையும் உண்மையெனக் கடைப்பிடித்து அவ்வழியில் நடப்போர் எப்போதும் மேன்மையை பெறுவர். இது நம் ஆச்சாரியரின் ஆக்ஞையாம். நம்பக்கடவீர்களெனச் சூதபுராணிகர் நாதசர்மாவுக்கு சிவபிரான் காக்ஷிதந்தருளிய சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களை உண்பதால் வரும் பாபநிவர்த்தி கூறிய சரித்திரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௮-வது உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களை உண்டதால் வந்த பாப விமோசனம் உரைத்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள் உலகில் ஜீவர்களுடைய ஆகாரத்துக்கென ஏற்பட்டவஸ்துக்கள் பலவாயினும் உண்ணத்தக்கன இவை உண்ணத்தகாதன இவை என வேதம் விதித்திருக்கின்றபடியால் அதில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதைக் கூறுகின்றேன் கேட்கக்கடவீர்கள் அவை என்னெனில் வெள்ளைப்பூண்டு, வெங்காயம், கத்திரிக்காய், முருங்கக்காய், சுரைக்காய், பீர்க்கங்காய், முள்ளங்கி, அத்திக்காய் மண்ணிலுண்டாகும் உப்பு, பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம், யானை, காகம், பூனை இவைகள் முகர்தல், அல்லது உண்டமிச்சமாகிய பதார்த்தங்கள், முலைப்பால், கழுதைப்பால், பழய அன்னம், கள்சம்மந்தமான அன்னம், எலிப்புழுக்கை விழுந்த அன்னம், நகத்தாற் கிள்ளிய பதார்த்தங்கள், மயிர் விழுந்த அன்னம், புனற்பாகம், தேங்காய்நீர், கன்றுபோட்டு பத்துநாளைக்குள் கறந்தபால், கன்றில்லாத பசுவின்பால், ஒட்டைப்பால், காராம்பசுவின்பால், ஆட்டுப்பால், யானை, குதிரையால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள், ஜாதியீனரால் தொட்டவஸ்துக்கள், ஜனனமரணத் தீட்டுடையவர்கள் அன்னம், வீட்டுக்குத்தூரமான பெண்ணின் அனுமதியின்பேரில் சமைத்த அன்னம், உபநயனமில்லாதவருடைய அன்னம், சந்நியாசி தொட்ட அன்னம், கண்ணில்லாதவன் அன்னம், ஜாதியீனரால் சமைக்கப்பட்ட அன்னம், வேதாத்தியயனம் செய்யாதவன் அன்னம், வேதவிதிக்கிப்புறம்பான நடையையுடையவர்கள் அன்னம், வேதாகமாதிகளை நிந்திப்பவர்கள் அன்னம் வருணாச்சிரம ஆசாரத்தை விட்டவன் அன்னம், நன்றிமறந்தவன் அன்னம், பெருவியாதியாளன் அன்னம், விபசாரஞ்செய்பவர்கள் அன்னம், கோட்சொல்லுகிறவன் அன்னம் சிரார்த்தஞ்செய்யாதவன் அன்னம், "புக்குவேட்டாத்தினிலுண்ணும் புன்மையோர்மக்களுட்படி என்றுரைக்கும் வையமே" மாமியார் வீட்டிற்கிரமமீறி இருந்து உண்பவன் மனிதரிற் பதராவான் என்ற நீதிவசனப்படி மாமியார் வீட்டிலிருந்தேனும் அல்லது அவர்கள் பொருளாலேனும் சாப்பிடப்பட்டவன் அன்னம்மிகத்தரித்திரமுடையான் அன்னம், பெரியோர்களை நிந்திப்பவன், எவரையுந் தூஷிப்பவன், துஷ்கீர்த்தி முடையவன், பாமதுஷ்டன் மரியாதை இல்லாதவன், புரோகிதன், தொழிற் செய்வோன், உலோபத்தன்மையையுடைய

வன், தேவத்துரோக முடையவன், விபூதிருத்திராக்ஷம் அணியாதவன், பாகஸ்தர்களை மோசஞ்செய்தவன், "மண்மாகபடப்பூகம்" மண்ணைக்குற்ற முண்டாகப்பூகம் என்ற மறைமொழிப்படி வேதம் விதிக்காத காம நத்திப்பன் தாசி, வேசி, இவர்கள் முதலானவர்களுடைய அன்னத்தை உண்ணுதலும் பாபமாகும். ஆதலால் அங்ஙனம் செய்தோர் அவைகளால் வந்த பாபத்தைப் போக்கிப் புனிதராகவேண்டில் திருவையாற்றை அடைந்து காவேரிஸ்நானஞ்செய்து செம்பொற்சோதீஸ்வரப் பெருமான் சரணாரவிந்தத்தில் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து ஜெப்பியேசுர மண்டபத்திலிருந்து ருத்திராத்தியாயத்திற் கூறிய மந்திரங்களை ஒலிக்கும் முறைவழாது அங்கந்யாசம், கரந்யாசத்தோடு ஜெபித்து மரணபரியந்தம் வாழ்வார்களாகில் அது சித்திக்கும். அறிந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று கூறிமுடித்துப்பின்னும் ஏ மகரிஷிகாள் மேற்கூறிய வகைகளுள் சில இந்திரியங்களை நல்வழியிற் செலுத்தாதனவும், சில ரோகவுற்பத்திக்கி காரணமாயுள்ளனவும், சில ஒழுக்கக்குறைவைத் தரத்தக்கனவும், சில அசுத்தத்தன்மையைத் தரத்தக்கனவும, சில அறிவின் பெருக்கத்தை குறைக்கத்தக்கனவுமாகி மனிதர்கட்கு கேடுவிளைக்குந் தன்மையுடையதாதலின் ஆன்றோர் விலக்கத்தக்கது என்று யாப்படுத்திவைத்தார்கள். ஆதலால் "உலகு மென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்ற உண்மை வசனப்படி நல்லறிவுடையோர் சாஸ்திரம கூறியுள்ள அவைகளை அநுசரித்து நடந்து மேன்மையடைவர். அல்லாதார் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் ஓர் குநட்டு ஞாயங்கள் கற்பித்துக்கெட்டுழலுவர். இது சத்தியமாகும் என்று உண்ணத்தகாதவை உண்டாதல் வரும் பாபவிமோசனம் உரைத்த அத்தியாயத்தை பூர்த்திசெய்து விரசநாமவேதியன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

யஅ-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யகூ-வது விரசநாமவேதியன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள் முன்னொரு காலத்தில் காஞ்சிமாநகரத்தில் பிறந்து வேதவேதாங்கமம் யாவற்றையும் நன்குணர்ந்து மகாவிரத சீலனாய் விளங்கிய விரசனென்னும் பிராமணோத்

தயன் தீர்த்த யாத்திரையாகப் புறப்பட்டு அநேக தீர்த்தஸ்நானம் செய்து காவேரிதீரமடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து ஆங்காங்குள்ள சிவாலய தெரிசனம் செய்துகொண்டு கடாசியாய் பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் வந்துசேர்ந்து ஸ்நான சந்தியாவந்தனாதி நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டவனாய்த் திருக்கோவிலுட்சென்று ஆங்கு தர்மசம்வர்த்தனி சமேதமாய் அடியவர் உய்ந்து கடைத்தேருமாறு திருக்கோலங்கொண்டருளிய பிரணதார்த்திஹரேஸ்வரரை வணங்கி பூஜை முடித்து தெற்குவாயிலுக்கு மேல்புறமாய் பர்ணசாலை யொன்றமைத்துத் தன்னில்லாளோடு வசித்துக்கொண்டுவந்தனன். அங்ஙனம் வசித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் தனுர்மாதப்பிரவேசமாக அம்மாத முழுவதும் காவேரியில் திரிகால ஸ்நானம் செய்தும், உபவாசமாயிருந்தும் உருத்திர ஜபகத்துடன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் செபித்தும், நாள் ஒன்றுக்கு நூறு பிரதக்ஷணம் செய்துவந்தும், மாதாந்தத்தில், * அகமருடண ஸ்நானம், காயத்திரிஜெபம் ஔபாசனம் பிரம்ம யக்ஞம், சூரியோபாசனம் முதலிய கிரிகைகளைச் செய்து முடித்து எம்பெருமான் சந்நிதானம் சேர்ந்தவனாய் ஈஸ்வர சரணாரவிந்தத்தில் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து அஞ்சலியோடு கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருக திரிலோசனா, தேவாதிதேவோத்தமா, காமதகனா, சிவசங்கரா, அந்தகாந்தகா, ஓங்காராதிமந்திரசொரூபா, ஜெபசித்திகரா, திரிசியாதிரிசியப்பிரபஞ்சசொரூபா, ஞேயஞானஞாதுருசொரூபா, சத்தியோஜாதாதிபஞ்சமுகாட்புஜா, பிரணதார்த்திகரா, அம்பிகாபதே எனப் பலவாறுப் தோத்திரம் செய்து நின்றுகொண்டிருக்கப் பரமசிவன் மலையரையன் திருப்புத்திரியாகிய பார்வதிதேவியார் வாமபாகத்தில் விளங்க நந்தி பிருங்கியாதி சிவகணங்களுடன் ரிஷபாரூடராய் அன்னவனுக்குக் காக்ஷி தந்தருளி ஏ பிராமண சிரேஷ்டா, உனது பக்தி மிகுந்த ஸ்தோத்திரத்தால் மெத்த ஆனந்தமடைந்தோம். வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்கடவாய் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, பிரமணோத்தமன் கருணையங்கடலின் அருள் நிறைந்த சரணபங்கயங்களில் வீழ்ந்தெழுந்து எனனை அடிமைகொண்டாளக் காக்ஷி தந்தருளிய தேவாதிதேவோத்தமா! நாயினேன் காஞ்சிமாநகரத்தைவிட்டு இங்கு வந்து வசித்து உன் சரண சேவைக்காளாய் விளங்

---

* அகமருடண ஸ்நானம்—ஜலத்தின் உள்ளிருந்து பஞ்சாக்ஷரஜெபம் 108-முடித்துப் பின்னர் செய்யும் ஸ்நானம்.

கியபிறகு அங்கு செல்ல மனமில்லாதவனாயும் இருந்தும் ஆங்குள்ள கம்பா நதியைத் தெரிசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிருக்கின்றபடியால் அதனைத் தேவரீர் இங்கு வரவழைத்துத் தந்தருளுவதோடு சத்புத்திரப்பேற்றினையும், மரணபரியந்தம் இந்தவூரைவிட்டு நீங்காதிருக்கும் எண்ணத்தையும், மரணாந்தத்தில் உனது சரணநிழலில் வாழும் பெரும்பேற்றினையும் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க பஞ்சாக்ஷரப்பெருமான் அங்ஙனமே அன்னவனுக்கு வரந்தந்து மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். அவ்வாறுகேட்ட பிராமணன் ஈஸ்வர அக்ஞையின்படி ஆங்கு வந்த கம்பாநதியில் ஸ்நானம்செய்து ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அன்னவனுக்கு பிராணதார்த்திகரன் என்ற நாமமிட்டு சிலநாளிருந்து சிவலோகம் அடைந்தனன். எம்பெருமான் அக்ஞையின்படி பூமியின் வழியாக வந்த கம்பாநதி பரமேஸ்வரர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்திற்கு வடக்கில் அமர்ந்து தன்னிடத்துப் படிவோர் பாபத்தைப்போக்கி முத்தி அளிக்கும் தன்மையோடு விளங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது. மகரிஷிகாள் அறிந்துகொள்ளக்கடவீர்களெனச் சூதபுராணிகர் விரதநீமவேதியன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்திசெய்து ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவானாயினர்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௰-வது ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

ரிஷிசிரேஷ்டர்காள்! கேட்கக்கடவீர்கள் முன்னொரு காலத்தில் சிவபெருமானது சரணாரவிந்தத்தில் நிறைந்த பத்தியுடையாரும் விபூதி ருத்திராக்ஷதாரரும், வேதவேதாங்க பாரங்கதரும், பஞ்சாக்ஷர ஜபத்தியானபரரும், ருத்திரபாராயணம் செய்பவருமான ததீசி முதலான மகரிஷிகள் இமயமலைச்சாரலிலிருந்து ஜீவன்முத்தியைத் தரத்தக்கதாகும் இன்னதென்பதை அறியவேண்டி சிவபெருமானைக்குறித்துத் தபசு செய்தார்கள், அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாக மகரிஷிகள் எழுந்து நமஸ்காரம் செய்து, தேவதேவா! முத்திசாதனமாயுள்ள சிவஸ்தலத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென விண்ணப்பித்து நிற்க, பரமசிவன் அவ்வர்களை நோக்கி பக்தியுடையீர்

யாகம தபசுஜபம் சித்திக்கத்தக்கதும், கௌதமர் - தூர்வாசர் - சநந்தநர் முதலான மகரிஷிகளும், பிரம விஷ்ணுக்களும், யக்ஷகின்னர-கிம்புருட-வித்தியாதர - கந்தர்வ - சித்தசாத்தியசாரண - அப்சரசு முதலானவர்களும் தவசித்தி அடைந்ததுமாயுமுள்ளது பஞ்சநதக்ஷேத்திரமாகும். ஆகையால் அங்கு சென்று தபம்புரிவீர்களாகில் முத்தி சித்திக்குமென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருள மகரிஷிகள் இமயபருவதச்சாரலை விட்டுப் பஞ்சநதத்தையடைந்து, காவேரிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஜாபாலவுபநிஷத்திற் சொல்லியபடி விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்து ஆலயம் வந்து ஐயாறீசுவர மண்டபத்தில் நூறு வருஷகாலமிருந்து, சிவபூஜா துரந்தரர்களாகத் தவஞ்செய்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவம் பிரசன்னமாகி ஏ மகரிஷிகாள்! உங்கள் தவத்தால் ஆனந்தமடைந்தோம். மற்ற ஸ்தலத்தில் அநேககோடி கற்பகாலமிருந்து செய்தாலும் சித்தியாகாததபசு; இந்த ஸ்தலத்திற் கணப்பொழுது செய்யினும் சித்தியாகும். அப்படிக்கில்லாமல் நூறு வருஷ காலமிருந்து தவஞ்செய்தமையால் நீங்கள் மோக்ஷம் அடைவதற்கையமில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தருள மகரிஷிகள் அநேக காலம் வசித்துச் சித்தி முத்தியை அடைந்தார்கள். அறிந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்னச் சூதபுராணிகர் ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து பிரணதார்த்திஹரநாமம் வந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் றொடங்கினர்.

௨௰-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௧-வது பிரணதார்த்திஹரரென்ற பேர் வந்த காரண முரைத்த அத்தியாயம்.

கிருதயுகத்தில் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையுங் கற்றவனுஞ் சகல மந்திரார்த்தங்களுந் தெரிந்தவனும், வேதாநுஷ்டானந் தவறாத வனுமான சிவசன்மனென்ற பிராமணன் க்ஷயரோகத்தாற் பீடிக்கப் பட்டுக் கர்மகாண்ட விதிப்படி அநேக தருமங்களைச் செய்தும், நிவர்த்தியாகாமல் மிகுந்தவிசனத்துடன் பஞ்சநதஸ்தலமடைந்து, கௌதம நந்தனரான சதாநந்தரைக்கண்டு, நமஸ்கரித்துச் சுவாமின்! நான் வெகு நாளாக வியாதியால் வாதனையடைந்து, கர்மகாண்ட விதிப் படியே அநேக தர்மங்கள் செய்தும், அது நிவர்த்தியாகவில்லை தேவரீர் என்மேற் கிருபைசெய்து, இது நிவர்த்திக்கு ஓர் வழிசொல்லவேண்டு

மென்றான். சதாநந்தர் ஞானதிருஷ்டியாலவன் பூர்வகருமத்தைத் தெரிந்து, சிவசன்மனே! நீ பூர்வசென்மத்திற் சூரிய கிரகணபுண்ணிய காலத்தில் ஒரு வண்டி தானியம் தானமாகத்தருகின்றேனென்றோர் பிராமணனுக்குச் சொல்லிப்பின் கொடாததனாற் பிரமகத்திபாவத்துக்கிணையான இந்த க்ஷயரோகம் வந்தது. இது உன்னை மூன்று சென்மம்வரையில் விடாது. ஆகையால் இப்பொழுதே சிவாராதனமும், தினமொன்றுக்குப் பிரணவத்துடன் பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷரசெபமும், நூறு விதிப்பிரதக்ஷணமும், ஆயிர நமஸ்காரமும், இந்த க்ஷேத்திரத்தில் நீ செய்தால், வியாதி நீங்குமென்று சொல்லியருளினார். சிவசன்மன் தன் குருவாகிய சதாநந்தர் சொல்லியவாறே ஓர் மாதம் வரையிற்செய்து, கடைசிநாள் இராத்திரி நித்திரைசெய்கின்ற சமயத்தில் சிவசன்மனருகிற் சிவபெருமான் சந்நியாசியாக வந்து, கையில் விபூதி எடுத்துச் சிரசுமுதற் பாதம்வரையிலுந் தடவி திருவடி தீக்ஷை செய்து, மறைந்தருளினார். சிவசன்மா விபூதி தடவுங்காலத்திலறியாமல் தீக்ஷை செய்யுங்காலத்தில் விழித்தெழுந்து, தன்தேகம் ரோகமில்லாமல் தங்கம்போலிருப்பதைக் கண்டு, ஆச்சரியமடைந்து வந்தவர் பரமசிவனே யென்று தெளிந்து, ஆலயமடைந்து, வேதங்களாலும் ஸ்மிருதி புராணங்களாலும் தோத்திரஞ்செய்து, பிரணதார்த்திகரனே! கிருபைசெய்தல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துநிற்க, உடனே பரமசிவன் பிரசன்னமாகிச்சிவசன்மனே! சென்ற இரவுசந்நியாசிவேடமாகவந்து,விபூதிதடவித் திருவடிதீக்ஷை செய்தது யாமே; உன்னாற் பிரணதார்த்திகரனென்றழைத்த பெயரை இந்த ஸ்தலத்தில் யாம் தரித்து அந்த நாமத்தினால் எம்மையழைக்கின்றவர்கள் பாப நாசஞ்செய்வோம். நீ இந்த ஸ்தலத்திற்றானே வசிப்பாயென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார். அதன்பின் சிவசன்மா திருவையாற்றிலேயே நெடுங்காலமிருந்து, மரணமடைந்து, சிவலோகமடைந்தனன்.

உக-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உஉ-வது சர்வ விஜயனை வதைத்த அத்தியாயம்.

இரணியாசுரன் பேரனும், பிரகலாதன் புத்திரனுமான சர்வ விஜயனென்னும் அரசன் தான் எல்லா உலகத்திற்கும் அதிபதியாக வேண்டுமென்று, இமயபருவதச்சாரலிலிருந்து பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்யவே, பிரமதேவன் அவன் தவத்திற்கிரங்கி அம்சா

ளுடனாகப் பிரசன்னமாக, உடனே அவ்வசுரனெழுந்து நமஸ்க ரித்துநின்று சுவாமின்! பதினான்கு உலகங்களிலுமுள்ளவர்களாலும் நான் அபஜெயமடையாத வரம் தரவேண்டுமென்றனன். அவ்வாறே தந்தோமென்று சொல்லிப் பிரமதேவன் மறைந்தார். உடனே இமயபருவதத்தைவிட்டுத் தன்னகரத்தையடைந்து, சொர்க்கலோ கத்தை ஜெயிக்கவேண்டுமென்று தன் மந்திரிகளுடனாலோசித்துப் பதினாயிரலக்ஷம் யானை, கோடிலக்ஷங்குதிரை, கோடிலக்ஷந்தேர், கோடிலக்ஷம்பதாதியுடன் புறப்பட்டு இந்திரலோகமடைந்து நான்கு வாயிலிலும் வளைந்துகொண்டனன். அதை இந்திரனறிந்து தன் சேனைகளுடன் யுத்தத்திற்குவந்துசேர இருதிறச்சேனையுங்கலந்து போர்செய்யும்போது, சர்வவிஜயன் குந்தாயுதமெடுத்துத்தேவர்கூட் டத்திற்குட்புகுந்து, அடிக்கவே. அதற்காற்று மற்றேவர்கள் இந்தி ரனை நோக்கி முறையிட்டார்கள். இந்திரன் அக்கினியை நோக்கி அக்கினி தேவா! நீ சீக்கிரம் கவசம் பூண்டு, இரதமேறிச் சென்று, சர்வவிஜயனை யுத்தத்திற் செயித்துவருவாய் என்று சொல்லினன். உடனே அக்கினி தேவன் இரதமேறி யுத்தகளத்திற் சென்று சூலா யுதத்தை எடுத்துப் பதினாயிரமசுரர்களைக் கொன்று சர்வவிஜயனுக் கெதிர்போகும்பொழுது, சர்வவிஜயன் கண்டு ஒரு கதாயுதத்தை யெடுத்து, அக்கினி தேவன்றலையிற்றாக்கினன். தாக்கினவுடன் அக்கினிதேவன் வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பூமியில் விழுந்து மரணமூர்ச்சை அடைந்தனன். உடனே அசுரன் தேவர் கூட்டத்துட் புகுந்து யுத்தஞ்செய்ய, அதைச் சகிக்கமுடியாமல் தேவர்கள் முறையிட்டார்கள். அதை இநதிரன் கேட்டு வாயுவை நோக்கி நீ அசுரனைச் சம்மாரஞ்செய்துவாவென்றான். வாயுதேவன் ஊழிக்காற்றைப்போற் போர்க்களத்தினுட் புகுந்து, ஐயாயிரம் அசு ரர்களைக்கொன்று திரிகின்ற சமயத்தில் அசுரன் வாயுவைச் சக்தியா யுதத்தாலடிக்க, வாயு தேவன் மறைந்தோடிப் போய்விட்டான்; அதன் பின் எமனை அனுப்பினான். எமன் புகுந்து யுத்தம் பண் ணுங்காலையில் அசுரன் இருப்புலக்கையைச்சுழற்றியடிக்க அதற்காற் றாமல் எமன் ஓடி ஒளித்தான். அதன்பின் வருணனையனுப்பினான். வருணன் வந்து யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது அசுரன் தண்டாயுதத் தாலடிக்க அதற்காற்றாமற் சமுத்திரத்துளோடியொளித்தான். அதன் பின் இந்திரன், குபேரன், அஷ்டவசுக்கள், சப்தமருத்துக்கள், கெந்தருவர் முதலான அநேகர்களைக் கூட்டமாகவனுப்ப அவர்கள் வந்து யுத்தத்தினுட் புகுந்து யுத்தம பண்ணவே அசுரன் தன்

சேனை குன்றனைதைக் கண்டு, அதிக கோபத்துடன் உலக்கையைக் கையிலெடுத்துக் கிறுகிறென்று சுழற்றியடித்தான். அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் வந்தவர்கள் திசைகள்தோறு மோடி யொளித்தார்கள்; பின் தேவேந்திரன் ஏகனாக நிற்பதை யசுரன் கண்டு இந்திரன் சமீபத்திற் போயினான். போனவுடன் இந்திரன் வச்சிர பாணியாக ஐராவதத்திலேறி அனேகமசுரர்களைக் கொன்று, தன் கையிலிருந்த வச்சிராயுதத்தால் அசுரன்றலையிற்புடைக்க, அந்த அடியினாற் சர்வவிஜயன் இரண்டு நாழிகையளவு மூர்ச்சையடைந்து பூமியிற் கிடந்து பின்னெழுந்து கையை மடித்து இந்திரன் மார்பிற் குத்தினான். குத்தினவுடன் இந்திரன் யானையினின்றுங் கீழே விழுந்து காயமடைந்து மூர்ச்சையையடைந்தான்; அத்தருணத்தில் மாதலியாகிய சாரதி மறைந்து இந்திரனைத் தூக்கிக்கொண்டு அமராவதியடைந்தான். அப்பொழுதே சர்வவிஜயன் அமராவதிப்பட்டணத்துட் புகுந்து, தேவமாதர்களைச் சிறைபிடித்ததோடு காமதேனு கற்பகவிருக்ஷம்முதலான இந்திரன் செல்வங்களையெல்லாங் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு தன் நகரமாகிய இரணியபுரத்தையடைந்தனன். இந்திரன் இறந்தவர்கள் போக இருந்தவர்களோடு சத்தியவுலகத்தையடையத் தேவருலகம் பாழாய்ப்போயிற்று. சத்தியலோகத்தையடைந்த இந்திரன், தக்ஷப்பிரசாபதி, நாரதர், சனகர், சனந்தனர்—சனற்குமாரர் - சனற்சுநாதர் முதலான யோகிகள் புடைசூழ சரஸ்வதி சமேதராக வீற்றிருக்கும் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமதேவரைக் கண்டு நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று கமலாசனா; சுவாமின்! பிரகலாதன் புத்திரனான சர்வவிஜயன் தாங்கள் கொடுத்த வரத்தின் பலத்தால் மிகுந்த கருவங்கொண்டு, தேவர்கள், பிராமணர்கள், மகரிஷிகள் முதலான பெரியோர்களுக்குச் சகிக்க முடியாத விடுக்கண் செய்வதுந்தவிற என்னையும் அமராவதிப் பட்டணத்தைவிட்டுத் துரத்திவிட்டான்; நான் வசிப்பதற்கோ விடமில்லை, அடியேனை ரக்ஷித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அதைக் கேட்ட பிரமதேவர் இந்திரன் முதலான தேவர்களைப் பார்த்து பூமியிற் பஞ்சநதமென்கின்ற சிவக்ஷேத்திரமிருக்கின்றது. அதில் வசிப்பவர்களுக்குச் சர்வ சத்துருநாசமும், சகலரோகநிவாரணமும், சம்சாரபந்த நிவர்த்தியும், செனனமரணத்தால் வருந்துக்கமும் நிவர்த்தியாகும். அன்றியும் பரமசிவன் காலபைரவராற்றுஷ்ட நிக்கிரகஞ்செய்தருளுவர். அசுரர், இராக்ஷதர், பிசாசு, துஷ்டக்கிரகங்களும், அந்த விடத்திலணுகமாட்டாது. ஆகையால், அந்த க்ஷேத்திரத்தில்

தேவரோடு நீ வசிப்பாயேல் அதையறிந்து சர்வவிஜயன் அங்கு வந்து அநசாரஞ் செய்ய ஆரம்பித்து காலபைரவரால் மரணத்தை யடைவானென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அதைக் கேட்டுக்கொண்டு இந்திரன் தேவரோடு திருவையாற்றையடைந்து, சிவபூஜாதுரந்தரனாக ஸ்ரீருத்திரத்தால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நிற்க, பரமசிவன் பிரசன்னமாகி, இந்திரனே; நீ பயமடையாதே; இந்த ஸ்தலத்தில் பாவிகளாகிய விருக்ஷங்களுக்குக் கோடரியாய் நமது கிங்கரனாகிய காலபைரவனிருக்கிறபடியால் அவனால் சர்வவிஜயன் மரணமடைவானென்று சொல்லி மறைந்தருளினார். பிரமதேவர், இந்திரன், பஞ்சநதத்தையடைந்தபின் நாரதரை நோக்கி நாரதரே! நீர் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் போவதுபோல் பூமியையடைந்து, சர்வவிஜயனைக்கண்டு, இந்திரன் பஞ்சநதத்திலிருக்கின்றானென்று சொல்லி, அந்த விடத்திற்குச் சர்வவிஜயன் போகும்படி செய்துவாருமென்றார். அவ்வண்ணமே நாரதர் பூமியில்வந்து அநேக தெய்வ நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்து, திருவையாற்றை யடைந்து பரமசிவனை தெரிசித்து, ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாகி நாரதா! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்வாயென்றும், நாரதர் ஐயனே! தேவரீர் பாததெரிசனத்தையன்றி அடியேனுக்கு வேறொன்றும் வேண்டுவதில்லையெனப் பரமசிவன் அங்ஙனமளித்தோமென மறைந்தருளினார். நாரதர் திருக்கோயிலைவிட்டு வெளியில் வந்து, திருப்பழனத்தை யுத்தேசித்துப் போகுந்தருணத்தில் இந்திரன் நாரதரைக்கண்டு நாரதரே! அசுரரால் சொர்க்கத்தை விட்டுப் பூமியில் வாசஞ்செய்வது எப்பொழுது நீங்குமென்று கேட்க, நாரதர் பயப்படாதே விரைவில் அசுரர்கள் நாசமடைவார்களென்று சொல்லித் திருப்பழனத்தை யடைந்து, ஆப்தசகாயரைத் தெரிசித்துத் திருச்சோற்றுத்துறையை யடைந்து, ஓதனேசுவரரைத்தெரிசித்து திருவேதிகுடியடைந்து, ஆதிவேதேசுவரரைத் தெரிசித்து, திருக்கண்டியூரையடைந்து, கண்டேசுவரரைத் தெரிசித்துத் திப்பூந்துருத்தியையடைந்து புஷ்பவனேசுவரரைத் தெரிசித்துத் திருநெய்த்தானமடைந்து, கிருதக்ஷரனேசுவரரைத் தெரிசித்து திருவானைக்காவையடைந்து, செம்புநாதரைத் தெரிசித்துத் திருசிராமலையையடைந்து, தாயுமானவரை தெரிசித்து கிழக்கேதிரும்பிச் சுவாமிமலையையடைந்து, ஸ்வாமிநாதரைத் தெரிசித்து, கும்பகோணமடைந்து, கும்பேசுவரரையும் உமாபாகேசுவரரையுஞ் சோமநாதரையுந் தெரிசித்து, மத்தியார்ச்சுனத்தையடைந்து மகாலிங்கேசுவரரைத் தெரிசித்து,

இராமலிங்கத்தை தெரிசிக்கவேண்டுமென்று, இராமேசுவரத்துக்குச் சமீபத்தில் போகையில் சர்வவிஜயனைக்கண்டு தான் அவனருகில் போய்ச் சர்வவிஜயனே! நீ எங்குசெல்கின்றாயென்று கேட்டார். கேட்டவுடன், நாரதரை நமஸ்கரித்து என் சத்துருவாகிய இந்திரனோடு தேவர்களையுந் தேடிப்போகின்றேனென்று சொல்லினான். அதைக்கேட்டு நாரதர் புன்னகைகொண்டு அசுரனே தேவர்கள் திருவையாற்றில் காலபைரவர் காவலால் நிற்பயங்கராக வசிக்கின்றார்கள். நீ அவ்விடம் போனால் உன் பாக்கியத்தைக்கண்டு, காலபைரவர் ஓடிப்போவார். சீக்கிரமங்குபோவாயென்று சொல்லி, இராமநாதரைத் தெரிசித்து, அசுரன்பஞ்சநதத்தை யடைவதற்கு முன் தான் பஞ்சநதத்தையடைந்து, பரமசிவனை ஸ்தோத்திரத்தாற் பிரத்தியக்ஷமாக வரவழைத்து, சுவாமின்! சர்வவிஜயன் இவ்விடத்திற்றேவர்களிருக்கின்றார்களென்று மிகுந்த கோபத்துடன் வருகின்றான். அவனைக்கொன்று தேவர்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தார். உடனே பரமசிவன் நாரதா! உன்னுடைய வேண்டுதலின்படி அவனைக்கொன்று தேவர்களைக் காத்தருள்வோமென்று திருவாய்மலர்ந்து காலபைரவரையழைத்து, பைரவா! சர்வவிஜயனென்னும் அசுரன் தேவர்களைக்கொல்ல இங்குவருகின்றான். அவனைக்கொன்றுதேவர்களை ரக்ஷிக்கக்கடவாயென்று சொல்லி மறைந்தார். அதன்பின், சர்வவிஜயன் இலக்ஷங்கோடி சேனையுடன் திருவையாற்றையடைந்து நாலுபக்கமும் வளைந்து, அநேக பாணங்களை எடுத்துத் தேவர்கள்மேலும் பிராமணர்கள்மேலும் ரிஷிகள்மேலும் வருஷித்தான். அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் காலபைரவரை நோக்கி முறையிட்டார்கள். காலபைரவர் சூலாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துச் சுழற்றி அசுரர்சேனைமேல் வீசினார். சூலமானது அசுரர் சேனையுட்புகுந்து இரண்டு கடிகைக்குள் சர்வவிஜயனோடு சேனைகளையும் கொன்று திரும்பியது. அதன்பின் இந்திரன் பரமசிவனை வணங்கி விடைபெற்றுத்தேவர்களோடு அமராவதிப்பட்டணம் அடைந்து வாழ்ந்திருந்தான்.

௨௨-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௩-வது சுசிகரவேதியனுக்கு கலிநீங்கியதை உரைத்த அத்தியாயம்.

அனவுத்தயாதேவி காதசன் மாதவை வணங்கி சுவாமின்! கலியின் சுபாவத்தையும் அதை நாசஞ்செய்யும் விதத்தையும் கூறியருளல்

வேண்டுமென்று கேட்க, நாதசன்மா பெண்ணே! நாலாவது யுகமாகிய கலியுகத்தில் கோடி ஜனங்களில் ஒருவன் திரிகரணசுத்தியோடு தருமஞ்செய்பவனாகியும், பெருமைக்குத் தருமஞ்செய்பவன் ஆயிரத்திலொருவனாகியும், அவுபாசனம், சந்தியாவந்தனம், வேதாத்தியயனம் செய்தல், தருமவானைக்கண்டசூயைப்படுதல், விரதம், ஆகாரம், எக்கியம், குளம்வெட்டல் இவைகளை தடுத்தல்; பொறாமை, டம்பநிமித்தம் ஆசாரமாயிருத்தல், கொஞ்சம் வேதசாஸ்திரம் கற்ற கருவத்தால் பாவம்செய்தல், கோட்சொல்லல், காரியம் முடியுமளவும் சினேகனாகவும் பந்துவாகவுமிருத்தல், சிரார்த்தத்தை விடுதல், பிதுர்துரோகம், புத்திரதுரோகம், பணியாள்துரோகம், நாயகன்துரோகம், குருத்துரோகம், சிவத்துரோகம், நம்பிக்கைத்துரோகம், இரண்டாசௌசம்விடுத்தல், பிராமணர் சூத்திரர்கட்குத் தாசராயிருத்தல், குதிரை, யானை, ரதமுடையவன், க்ஷத்திரியன், சண்டாளன், சூதகன், துராமதர், சாதிகெட்டவன், இவர்களைத் தொட்டு ஸ்நானம் செய்யாதிருத்தல், சங்குசக்கரத்தால் சூடுபடுதல், சங்குசக்கரச்சின்னமுடையவர்களுடன் கலந்து விவாகம்செய்தல், அவர்களுடன் கூடி அத்தியயனம் செய்தல், நான்தான் உயர்ந்தவனென்று சொல்லல், அதர்ம இச்சையால் அற்பாயுளாகி மரணமடைதல், நான்கு வருணத்தாருஞ்சங்கரசாதியாதல், காமக்குரோத அகங்காரத்தால் வயிரமடைந்து பிறருக்கு வருத்தம்செய்தல், உத்தமர்கள் நீசராகுதல், நீசர்கள் உத்தமராகுதல், அரசர்கள் திரவிய ஆசையடைந்து தருமம் செய்வதுபோல் தருமத்திரவியத்தைக் கவர்தல், அபகாரம் செய்து பிறருக்குக் கெடுதி விளைப்பவரோடு கலந்திருத்தல், ஆசாரமில்லாதவனையும், வேதங்கற்காதவனையும், சிரார்த்தத்தில் பிராமணனாக வைத்தல், சிஷ்டப்பிராமணனுக்குக் கொடாதிருத்தல், குலமாதர்கள் வேசிகளைப்போல் அலங்கரித்துக்கொள்ளல், ஓஷதிகள் பலத்தைக் கொடாதிருத்தல், மேகங்கள் குறைவாகவருஷித்தல், பால் நிமித்தமாக பசுவைப் பாலனம்செய்தல், நதிதீரங்களில் பயிரிடுதல், தருமத்திற்கும், மூடர்களுக்கும், சாதுக்களுக்கும், விதவைகளுக்கும், பாலர்களுக்கும் அபகாரம் செய்து திரவியம் சம்பாதித்தல்; டம்பநிமித்தம் பிதிர் எக்கிய முதல் பஞ்ச எக்கியங்களும் சோமாதி யாகங்களும் செய்து அபாத்திரருக்குத் தானங்கொடுத்தல், சவுசம், ஸ்நானம் விதிப்படி செய்யாதிருத்தல், அகாலத்தில் கருமஞ்செய்தல், குயுக்தியால் வேதநிந்தனை, விப்பிரநிந்தனை, எதிநிந்தனை, பதிவிரதா நிந்தனை, பரமசிவனிடத்தில் பக்தியில்லாமல் காட்டேரி, கருப்பன் முத

லான் குருக்களிடத்தில் தேவதைகளிடத்தில் பக்தி வைத்தல், தேவார்ச்சனை செய்கிறவரைப் பரிகாசம் செய்தல், இராஜ சேவகர்கள் திரவியநிமித்தம் மனிதர்களை வாதைப்படுத்தல், தானம், எக்கியம், செபம் இவைகளால் வரும் பலனை விற்றல், சண்டாளரிடத்தில் வாங்கியுண்ணால், சூத்திரான்னம் புசித்தல், தாசி விதவை இவர்களுடன் புணர்தல், மாதர்கள் கணவனை நிந்தித்தல், கடவுளை மறத்தல் முதலான கெடுதிகளுண்டாகும். அங்ஙனமாக இந்தக் கலியுகத்தின் ஆதிகாலத்தில் வேதவேதாங்க பாரங்கதனும், தர்மசாஸ்திர மர்மத்தை அறிந்தவனும், வர்ணாசிரமதருமம் தவறாதவனும், சிவத்தியானத்துடன் சிவபூஜாதுரந்தரனும், விபூதிருத்திராக்ஷதரனும், பாவமில்லாதவனுமான சுசிகரனென்னும் பிராமணன் இருந்தனன். அன்னவன் கிருஷ்ணன் வைகுந்தமடைந்த பின் கலிவரதை அதிகரித் தெந்தவிடங்களிலும் பாவிகளாயிருப்பதைக் கண்டு இந்த யுகதர்மம் நம்மையும்பற்றி நரகமடையச்செய்யும் ஆதலால் பரமசிவனைச் சரணமடைவோமென்று தன்வீடம் விட்டுத் தீர்த்த யாத்திரை செய்வானாகி புறப்பட்டுப்போக பின்னாகக் கலிபுருஷன் கருநிறத்தையுடையவனாய்க் கையிற்கத்தியை பிடித்துக்கொண்டு தன்னை அதட்டி வருவதைக்கண்டு பயந்து பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்தனன். அந்த ஜெபம் கேட்டுக் கலிபுருஷன் மறைந்தான்; மறைந்தவுடன் இன்னும் அவன் நம்மைத் தொடர்ந்துவருவானோவென்று ஒரு விருக்ஷத்தினடியிலுட்கார்ந்து திரும்பிப் பார்த்தான். பார்த்தபொழுது நெடுந்தூரத்தில் கலிபுருஷன் வருவதைக் கண்டு கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து தெளிந்து முன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் மறைந்தவன் இப்பொழுது கண்ணுக்குத் தோன்றுகின்றான். இன்னும் அந்தப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையே செபிப்போமென்று தியானத்துடன் செபிக்கக் கலிபுருஷனைக் காணானாகி சந்தோஷமடைய அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஓ பிராமணனே! கலிபுருஷனுன்னை எவ்விதத்திலும் பிடிப்பான் ஆகையால் பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் தவிர மற்றெல்லாவிடங்களிலும் கலிபுருஷன் வியாபித்திருக்கின்றபடியால் நீ சீக்கிரத்தில் பஞ்சநதத்தை அடைவாயென்று அசரீரியுண்டானது. உடனே பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்துடன் பஞ்சநதத்தையடைந்து திரிகாலக் காவேரிஸ்நானம் செய்து வேதமாதாவாகிய காயத்திரி மந்திரத்தை ஆயிரத்தெட்டுருச் செபிப்பதோடு பஞ்சாக்ஷர மந்திரமும் ஜெபித்து பிரதக்ஷண நமஸ்காரத்துடன் பஞ்சநதீசுரரைத்தெரிசித்து ருத்திரமந்திரத்துடன் ருத்திராபிஷேகஞ்செய்து சதா ருத்திர மந்திரத்தாற் றோத்தி

ரஞ் செய்தனன். செய்யவே பரமசிவன் பிரசன்னமாக சுகிகரன் நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று சுவாமின்! என்னைக் கலியணுகாது காத்தருளவேண்டுமென்ன சிவபெருமான் சுகிகரனே! எம்மிடத்தி லுள்ள பயத்தால் கலிபுருஷன இந்த ஸ்தலத்தில் வரமாட்டான், அந்தப் பயமுனக்கில்லை. ஐப்பியேசுரபதி, பஞ்சநதீசா, பிரணதார்த்திகரா! வென்று நீ செபித்தாற் துற்சொர்ப்பனம் துஷ்டக்கிரகம், பூதப்பிரேதப்பிசாசம், விஷம், அபிசாரம், தாரித்திரம், துக்கமிவைகள் நாசமாகும். அர்த்தோதயம் மகோதயம் சூரியசந்திர கிரகணம் இந்த நாட்களில் பஞ்சநத காவேரி ஸ்நானஞ் செய்பவர்கள் பரதிரவியாபகாரம், இம்சை, பரதாரகமனம் முதலான காயிக பாதகத்தையும், கோட்சொல்லல், மாறுபடப்பேசல், குரூரமாகச் சொல்லல், ஆனவாசிகபாதகத்தையும்; பரதிரவியத்தியானம், பிறருக்கு நஷ்டத்தையெண்ணல், வீணகங்காரப்படுதல், ஆனமானசிக பாதகத்தையும் போக்கிக் கோடி கோதானம் செய்த பலத்தையடைவார்கள். அன்றியும் காவேரி ஸ்நானம் கங்காநதியிலும் நூறுபங்கு அதிகப் பலத்தையும் பூமிதான பலத்தையும் கொடுக்கும். பஞ்சநத க்ஷேத்திரத்தில் வஸ்திரம் தானியம், இரணியம், இவை முதலாகிய தானங்கள் செய்தவர்கள், ஆயுள்விருத்தி தனதானிய சம்பத்து புத்திர பௌத்திர சம்யுக்தராக அநேக சௌக்கியத்தையடைந்து, பரத்திற்சிவலோகசாயுச்சியத்தை அடைவார்கள். அவ்விடத்து வித்தியா தவசு விரதமுள்ள பிராமணன் புண்ணியகாலங்களில் தானபாத்திரனாவான். மகரசங்கிராந்தி முதலாகிய புண்ணிய காலங்களில் காவேரி ஸ்நானம் செய்து, நம்மை தெரிசித்தவர்கள் மோக்ஷமடைவது சத்தியம்; ஆதலால் நீ இந்த ஸ்தலத்தில் வசித்துப் புண்ணிய காலங்களில் காவேரி ஸ்நானம் செய்து, நம்மைத் தெரிசித்தால் மோக்ஷமடைவாயென்று பரமசிவன் சொல்லிமறைந்தருளினார். அவ்வண்ணமே சுகிகரன் மரணபரியந்தம் திருவையாற்றில் வசித்து மோக்ஷமடைந்தான்.

உங-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உச-வது தருமநாசன் சாரூபபதவியை அடைந்த அத்தியாயம்.

திரேதாயுகத்திற் கோதாவரி தீரத்தில் முற்கலவம்சத்திற் பிறந்த தர்மநாசனென்ற பிராமணன் வருணாச்சிரம தர்மத்தை

விட்டு, விலக்கான காரியங்களைச் செய்து வந்தான். அவனுக்குத் தர்மசொரூபியாக ஓர் புத்திரன் பிறக்க அப்புத்திரனுக்குத் தரும சேதுவென்று பெயரிட்டுச் சாதகர்மமுதல் உபநயன பரியந்தம் வேறோர் பிராமணனாற் செய்வித்து, விவாகமுஞ் செய்வித்தான். பின் தருமசேது புண்ணிய கீர்த்தியென்றும் பிதுர்க்கடன் விமோசனென்றும் பிரசித்தியடைந்தான். அக்காலத்திலவன் தந்தையாகிய தரும நாசன் மகோதர வியாதியாற் பீடிக்கப்பட்டுத் தனக்கு சீக்கிரத்தில் மரணம் நேருமென்று நிச்சயித்துப், புத்திரனை யழைத்துத் தரும சேதுவே! நான் சென்னமுதல் வருணாச்சிரம தருமத்தை விட்டுப் பாவத்தொழில்களிற் பிரவேசித்துப் பாவஞ் செய்தமையால்; நரக மடைவேனென்று என்னிருதயம் நடுங்குகின்றது. நான் நரகமடை யாமற் செய்வதுன் கடமை யென்றனன். அதைக்கேட்ட தரும சேது ஐயா! பிதுர்வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டியது புத்திரர் கடமையாதலால், நான் செய்யவேண்டியதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்க தருமநாசன் புத்திரன் சொல்லியதிற் சந் தோஷமடைந்து, தருமசேதுவே! நான் மரணமடைந்தபின் என் னுடைய அஸ்திகளை இராமசேதுவில் ஸ்தாபனம்பண்ணினால் எனக் குத்தம சென்மங்கிடைக்குமென்றான். தருமசேது தந்தைசந்தோ ஷிக்க அவ்வாறே செய்கிறேனென்றுரைக்கவே சிலநாட்சென்றபின் மகோதரவியாதியாற் தருமநாசன் மரணமடைய அவன் மனைவியாளும் அனுமரணமடைந்தாள். தருமசேது தாய் தந்தையிருவரையுந் தகனம்பண்ணி, அந்தியேஷ்டி முதல் சபிண்டி கரணபரியந்தஞ் செய் தது தவிற வருஷாப்திகபரியந்தஞ் சேஷகருமங்களையுஞ் செய்து, இருவர் அஸ்தியையும் ஓர் பெட்டியில் வைத்தெடுத்துக்கொண்டு சேதுவை யுத்தேசித்து, சிபமத்துடன் புறப்பட்டு வருங்காலையிற் பஞ்சநதமடைந்து, சங்கற்ப பூர்வமாகக் காவேரிஸ்நானம், க்ஷேத்திர சிரார்த்தம், தர்ப்பண முதலியவைகளுஞ் செய்து சிவாலயமடைந்து பிரணதார்த்திகரரைத் தெரிசித்துப் பிரதக்ஷண நமஸ்கார ஸ்தோத் திரத்துடன் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை செபித்து, அன்றையத்தினமுப வாசமிருந்து; மறுநாட்பாரணை செய்து, தன்னாத்மாவைக் கிருதார்த் தனாகவெண்ணி; ஸ்தலமான்மியத்தையுந் தீர்த்த மான்மியத்தை யும்விசாரித்து துர்வாசர்-கௌதமர்-சநாதந்தர்-வசிஷ்டர் முதலான ஆறுகோடி மகரிஷிகளும், அநேகஞ் சந்நியாசிகளும், வானப்பிரஸ் தர்களும், பிரமசரிய ஆச்சிரமத்தர்களும், சோமயாகமுதல் மற்ற யாகங்களையுஞ் செய்துமுடித்த தீக்ஷிதர்களுங் ஆங்கு தவஞ்செய்வ

தைக்கண்டு, நாமுமிந்தஸ்தலத்திலொருமாதம் வசிப்போமென்றெண்ணி
வீட்டில் அஸ்திப்பெட்டியை வைத்துச் சுயம்பாகத்தாலேகவாரம்
போசனஞ் செய்து, பஞ்சாக்ஷரஜெபத்துடன் வசிக்கின்ற நாட்
களில் ஓர் நாள் நித்திரை செய்கையில் சொப்பனத்திற்றன் பிதா
வைச்சந்திரார்த்த சேகரனாகவும், சடாதாரியாகவும், முக்கண்ணனாக
வும், விபூதிதரித்த சரீரமுள்ளவனாகவுங் கண்டு எழுந்து நமஸ்
கரித்து நோக்கி என் ஐயனே! புனக்கிந்த நிலைமையும் வந்தகார
ணத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய தரும
நாசன், நானிறந்தபின் எமதூதர்கள் இருப்புப் பாசங்களாற்கட்டி
யெண்பத்தாறாயிரம் யோஜனை தூரமுள்ள பயங்கரமான ஏமமார்க்
கத்திற் கொதிக்க சேற்றிலும் கொதித்த மணலிலும், கல்லிலுமுள்
ளிலும் முசலாயுதத்தாலடித்திழுக்கவும், கல் மழையாலும் நெருப்பு
மழையாலும் வாதையடையச் செய்து பத்து நாட்சென்று பதினொ
ராநாற் எமலோகத்திற்கருகே போகையிற் பாவிகளாற் கடக்கக்
கூடாத வைதரணியென்னு நெருப்பாற்றைக்கண்டேன். அதிலிறங்
கென்று எமபடாள் சொன்னதைக்கேட்டுப் பயந்தேன்; உடனே
எமதூதர்கள் என்னையதிற்றள்ளினார்கள்; நானதிலொருநாள் முழு
துங் கிடந்து தத்தளித்தேன். பன்னிரண்டாநாள் பசுவொன்று
வந்து தருமநாசனே! நீ வைதரணி நதியைத் தாண்டவேண்டி யுன்
புத்திரனாற் பன்னிரண்டாநாள் சவுண்டி காணத்திற் சத்பிராமண
னுக்குத் தானங்கொடுத்த பசு நான்; என்வாலை நீ பிடித்துக்
கொள்ளு, உன்னைக் கரையேற்றுகிறேனென்று சொல்லிற்று. அவ்
வாறே நான் வாலைப்பற்றிக்கொண்டேன். உடனேயந்த வைதரணி
நதி குளிர்ந்து முழங்காலளவாயது. கரையேறினவுடனெமதூதர்
களென்னை யெமன் முன்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். எமன் என்
பாவகர்மத்தைத் தெரிந்து, என்னை நரகத்திற் பதனம்பண்ணிவைக்
கும்படி யெமதூதர்களுக்குத்திரவுபண்ணினான். அப்படியே யெம
தூதர்கள் நரகத்திலிருத்தினார்கள். நானதிலொருவருஷமிருந்து
வாதையடைந்தேன். ஒருவருஷமானபின் நரகம் சுவர்க்கலோகம்
போலானதுமன்றி இந்தச் சரீரத்தையும் அடைந்தேன். அடைந்த
வுடன் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள் அப்பொழுது எமதூ
தர்களென்னருகில் வந்து நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து, அஞ்சலிபந்
தத்துடனின்று, பிராமணோத்தமனே! நீ தவசிரேஷ்டனைப்போல் உன்னை
நரகத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தி மரியாதையாகத் தன்னிடமழைத்
துவரும்படி யெமன் எங்களுக்குத்திரவுகொடுத்தார்; ஆகையால்

வரவேண்டுமென்றார்கள். நானப்பொழுது யமனருகில் வந்தேன். வந்தவுடன் யமனென்னைக் கண்டெழுந்து அர்க்கிய பாத்தியம் ஆசமன முதலான உபசாரத்துடன் நமஸ்காரஞ்செய்து பிராமணோத்தமனே! உன் புத்திரன் சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணி லிங்கத்தை யெடுத்துக் கொண்டு சேதுக்குப் போனவனை திருநையாற்றிலொருநாகம் வசித்தான். அங்கவன் செய்த புண்ணிய பலத்தால் நரகங்களை நீங்கிவிட்டது; இனிச் சிவலோகமடைவானென்று விசாரியமோதாரி, உன் புத்திரனுக்கு நடந்தபாவஞ் சொல்லவும் வேண்டுமோவென்றான். அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து வந்தேன். நீ சேதுக்குப் போக வேண்டியதில்லை, யென்னைச் சிவலோகத்துக் கனுப்பும்போது யமன் தன் தூதர்களை யழைத்து, சேதுவிலேயாவது மரித்தவர்கள் தலைமயிராவது, அல்லது சாம்பலாவது திருநையாற்றில் இரண்டு கடிகையளவு தங்குமாயின் அவர்கள் சிவலோக பதவியை அடைவார்கள்; அவர்களிடத்தில் நீங்கள் போகக்கூடாதென்று உத்திரவு தந்தான். பார்வதி ரூபத்தைப் பெற்ற உன் தாயும் சிவரூபத்தைப்பெற்ற நானும் தேவ விமானத்திலேறிச் சிவலோகம் போகின்றோம். நீ சுகமாக வாழக் கடவாயென்று ஆசீர்வதித்து மறைந்தனன். தருமசேது நித்திரை தெளிந்தெழுந் தாச்சரியமடைந்து, காவேரிக்குப் போய் ஸ்நானம் பண்ணி நித்தியகருமங்களை முடித்துச் சிவாலயமடைந்து, சிவதரிசனஞ்செய்து, அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற மகரிஷிகளைக் கண்டு நமஸ்கரித்துத் தான் ராத்திரிக்கண்ட சொப்பனத்தைத் தெரிவித்தனன். அதைக் கேட்ட மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைந்து உடனே அவன் தாய் தந்தையின் அஸ்தியை வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டியைக் கொண்டு வரச்செய்து திறந்து பார்க்க அஸ்திகளெல்லாம் சிவசொரூபமாகக் காணப்பட்டு அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பெட்டியினின்று நீங்கி பஞ்சநதீசப்பெருமான் அருட்குறியாகிய சிவலிங்கத்தினிடத்தில் ஐக்கியமாகவும் மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைந்து திருவருளை வியந்துகொண்டாட தருமசேதுவும் பெருவகையுற்று பஞ்சநதத்திற்றானே வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தனன். ஏ அனவத்தியே! அறிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று நாதசர்மாவானவர் கூறி முடித்தலும் அனவத்யாதேவியானவள் பின்னரும் அன்னவரை வணங்கி ஸ்வாமின்! ஒருவன் மாபாபியாயிருப்பினும் அவன் மரணமடைந்தவுடன் அவன் பத்தினி அவனோடுகூடவே அநுமரணஞ் செய்வாளாகில் அன்னவன் பாபத்தினின்று நீங்கி மேலான பதவியைப் பெறுவானென்று சாஸ்திரங்கள் விதித்திருக்க இத்தரும

நாசன் மாத்திரம் அவன் பத்தினி அநுமரணஞ் செய்திருந்து நரக வேதனையை அடைதற்கு காரணமென்ன அதனை ஒருவாறு கூறி யருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ள, நாதசன்மா வானவர் ஏ அனவத்தியா! நன்கு வினவினாய் கண்மணி! தருமநாசன் செய்துள்ள பாபத்துக்கு அளவிறந்த கற்பகோடி காலம் கிடந்து வருந்தவேண்டியதிருக்க அவன் பத்தினியின் அநுமரணமானது அக்கொடுமையை நீக்கி ஒரு வருஷம் நரக வேதனையடையுமாறு செய்து சிவலோகத்தைத்தந்து மேன்மை பெறச் செய்தது. தெரிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று கூறி முடித்தனர். ஏ மகரிஷிகாள்! நன்குணரக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் அச்சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சில மிருகங்கள் உத்தமஜென்மத்தை அடைந்த சரித்திரத்தை கூறுவான் புகுந்தனர்.

உச-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உரு-வது மிருகங்கள் உத்தம ஜென்மம் அடைந்த அத்தியாயம்.

ஓர் காலத்து ததீசி மகரிஷியானவர் கந்தமாதன பர்வதத்தினின்றும் புறப்பட்டு தனுக்கோடி ஸ்நானஞ் செய்து பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தை நோக்கிவரும் மார்க்கத்தில் கழுதை, நாய், மான், முள்ளம்பன்றியாகிய நான்கு மிருகங்களும் கூட்டமாய்நின்று தங்கள் தங்கள் குறைகளை மனிதர் பேசுவதுபோற் பேசிக்கொண்டு நிற்க மகரிஷியானவர் அதனைப் பார்த்து இவைகள் மிருகஜென்மமாக மனிதர்கள் போலப் பேசிக்கொண்டிருக்குங் காரணமென்னவென்று அவைகளருகிற் சென்று விசாரிக்க அம்மிருகம் நான்கும் மகரிஷியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி சுவாமின்! நாங்கள் பூர்வஜென்மத்திற் பிராமணர்களாகப் பிறந்து சகல சாஸ்திர பாண்டித்தியமுடையாராக விளங்கியும் குருபத்னியைப் புணர்ந்த பாபத்தால் நாய், ஜெனனத்தையும், பதிதப்பிராமணனுக்கு வேதாத்தியயனம் செய்து வைத்த பாபத்தால் மான் ஜெனனத்தையும், தாய் தந்தையரை அடித்து உபத்திரவஞ் செய்த பாபத்தால், முள்ளப்பன்றி ஜென்மத்தையும், சிவனடியாரை நிந்தித்த பாபத்தால் கழுதை ஜென்மத்தையும் அடைந்து ஏதோ புண்ணிய வசத்தால் மானிடவுருவுடன் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். ஏ மகாமூர்த்தியாகிய மகரிஷி! தேவரீரை அடியேங்கள் தெரிசிக்கப் பெற்றமையால் இனியும் இம்மிருக

ஜென்மத்துடன் வருந்தாதிருக்க வழி காட்டியருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனர். அக்கணமே ஜாபாலி மகரிஷியானவர் கிருபையோடு அவைகளை உடன்கொண்டு திருவையாற்றையடைந்து அவைகளை கோபுரவாயின் அருகே நிறுத்திக் காவேரிஸ்நானஞ் செய்து செம்பொற்சோதீஸ்வரரைத் தெரிசித்து வந்து தன் கமண்டலத்தில் நிறைந்துள்ள காவேரி தீர்த்தத்தை ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திர பூர்வமாகப் புரோக்ஷிக்க நான்கு மிருகங்களும் தேவரூபத்துடன் சுவர்க்கலோகஞ்சென்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்தன. மகரிஷிகாள்! மிருகங்களுக்கும் பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் சொர்க்கலோக பதவியைக் கொடுத்ததென்னில், மானிடஜென்மமுடையார் நிறைந்த அன்போடு எம்பெருமானைப் பூஜித்து அத்தலத்தில் வாழ்வார்களாகில் அவர்களுடையும் பேற்றினை கூறவும் வேண்டுமோ அறிந்துகொள்ளக்கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் அச்சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து, மகரிஷிகாள்! இப்பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் முத்தியடைந்தார் அளவை ஆதிசேஷனாலும் கணித்துக் கூறுவது அரிதாகும். என் ஆசிரியர் கூறியவாறு இன்னும் எத்தனை கதைகள் கூறினும் அவைகள் யாவும் செம்பொற்சோதீஸ்வரப்பெருமான் அடியார்க்கருள்பாலித்த அற்புதத்தையும் அன்னவரருளால் அங்கு நாயகியுடன் வசிக்கும் காவேரியின் மேன்மையையே விளக்கும் என முடித்து ஜெப்பியேச்சுரமான்மியம் உரைத்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்.

உரு-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உசு-வது ஜெப்பியேச்சுர மான்மியம் உரைத்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள் பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்திற்கு ஜெப்பியேச்சுரமென்ற பெயர் வந்த காரணம் முன்னமே கூறியிருக்கின்றோம். அவைநிற்க, அவ்விடத்து அகஸ்தியமகரிஷியானவர் பரம்பொருளைக்குறித்து தவம் செய்துகொண்டிருக்கவே சிவபெருமான் அன்னவர்க்குக் காக்ஷி தந்தருளி, அகஸ்தியா! உனக்கு வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருள அகஸ்தியரானவர் பரமன் பாதபத்மங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி சுவாமின்! அடியேற்கு தேவரீருடைய திருவடி தெரிசனையன்றி மற்றொன்றும் தோன்றாதிருக்கவும், வாமனரூபத்தோடு புத்திமுத்தி சாதனமாயுள்ள பக்தியையும் அளித்தருளவேண்டுமென்று கேட்-

டுக்கொள்ள, சிவபெருமான் அகஸ்தியா! இந்த சூரிய புஷ்கரணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வாயேல் அவை கைகூடுமென்று மறைந்தருளினர். உடனே சிவாக்ஞைப்படி அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கவே தான் கைலாயசிகரத்தில் இருக்கக்கண்டு அத்யந்த சந்தோஷமுடையவராய் சிவசந்நிதானஞ்சென்று பரம்பொருளை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நிற்க எம்பெருமான் அன்னவர்க்கு ஜீவன்முக்தி நிலையைக் கொடுத்தருளினர். அப்பொழுது அதனைத் தெரிசிக்கவேண்டி அளவிறந்த தேவர் முதலிய யாவரும் ஆங்கு வந்திருந்தமையால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்றிசையுயர அதனைப் பரமசிவன் நோக்கியருளி அகஸ்தியரை அழைத்து நீ பூமிசமத்வத்தை அடையத் தென்றிசை செல்வாயென்னவே மகரிஷியானவர் சிவபெருமானைப் பின்னும் வணங்கி எம்பெருமானே! தென்னாடு தமிழ்ப்பாஷையால் மிகச் சிறப்புடைத்தாயிருக்க அதன் இலக்கணம் அறியாத யான் ஆங்கு எவ்வாறு செல்வேனென்று விண்ணப்பித்து நிற்க சிவபிரான் தமிழிலக்கணத்தை உபதேசித்தருளி பொதிகாசலமடைந்திருக்கக் கடவாயென விடை கொடுத்தனுப்புதலும் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு தென்றிசையை நோக்கி வருபோது மார்க்கத்தில் அனேகருக்கு இடையூறாயிருந்த விந்தபர்வதத்தைப் பூமியிலழுந்தச்செய்தும் இல்வலன், வாதாபி என்ற இருவரைக்கொன்றும், காவிரித்துறையில் நான் பெரியவன் நான் பெரியவனென்று விவாதப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தும்புருநாரதரிருவரையும் அவர்கள் ஆங்குள்ள பனிக்குமலையில் வைத்திருந்த தாளம் அப்பனியுருகப் பிடித்துக்கொள்ளுமாறு இசைபாடி கர்வபங்கம்பண்ணியும், பின்னர் தாளத்தோடு அம்மலையைப் பெயர்த்து மதுரைமாநகரத்தில் சாரதாபீடமாக விளங்குமாறு நிறுவியும், திருக்குற்றாலமடைந்து ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணு மூர்த்தியைத் தெரிசிக்கச்சென்றபோது ஆங்குள்ள வைஷ்ணவர்கள் மகரிஷியின் சிவவேடப்பொலிவைக் கண்டு பொறாது உட்செல்லவொட்டாது தடுக்க வைஷ்ணவ வேஷத்துடன் உட்சென்று விஷ்ணு வடிவை பஞ்சாக்ஷர மந்திரபலத்தால் சிவலிங்கமாக்கி வைஷ்ணவர்களை அவ்வூரைவிட்டு ஓடுமாறு செய்தும், கடைசியாய் பொதிகாசலமடைந்து மாணாக்கர் பன்னிருவர்க்கும் தமிழிலக்கணத்தைப் போதித்து வீற்றிருந்தருளினர். மகரிஷிகாள் இவை நிற்க, சிவபெருமான் சைலாதிக்கு சாரூபபதவியும் சிவகணாதிபத்தியத்தையும் நந்திகேஸ்வரர் என்ற பெயரையும் கொடுத்தருளிய சரித்திரத்தை முன்னர் கூறியுள்ளோமல்லவா அதன் தொடர்ச்சி கூறுகின்றோம் கேட்கக்கட

ளீர்கள். பரமேஸ்வரன் நந்திகேஸ்வரருடன் கைலயங்கிரிக்குச்சென்றவுடன் அன்னவர்க்கு சிவதீக்ஷை செய்து வீற்றிருந்தருள சனற்குமார மகரிஷி அதையறிந்தவராய் அங்கு வந்துசேர்ந்து ஈஸ்வரனைப் பன்முறை வழுத்தி எம்பெருமானே! அடியேற்கும் சிவதீக்ஷை செய்வித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க பரஞ்சுடர் நந்திகேஸ்வரரால் அன்னவர்க்கு சிவதீக்ஷை செய்வித்து ஏ சனற்குமாரா! இன்று முதல் நீ நந்திகேஸ்வரனது மாணாக்கன் என்றழைக்கப்பெறுவாய் உன்னிடம் செல்லவே அநுக்ரகித்தருளி உடனே நந்திகேஸ்வரருக்கு திருக்கல்யாணம் செய்துவைக்கவேண்டுமென்ற திருவுளங்கொண்டவராய் வசிஷ்ட மகரிஷியின் பௌத்திரியாகிய சுயசையை திருமழபாடி என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் பங்குனிமாதம், சுக்கிலபக்ஷம், தசமி, புனர்பூசநக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் மணம்புணர்வித்து உலகத்தவர்க்கு கல்யாணமஹோத்ஸவம் இங்ஙனம் கொண்டாடுதல் வேண்டுமெனத் தெரிவிப்பான்போன்று உமையம்மையார் சமேதமாய் மணமக்கள் இருவருடனும் சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும் நந்திபிருங்கி முதலிய அனேகானேகர்களும், சிவபக்தியில் சிறந்த அடியார்கூட்டங்கள் சிவநாமசங்கீர்த்தனகோஷத்துடன் பின்தொடர்ந்து வரவும் கௌசிகாச்ரமமாகிய திருப்பழனம், கௌதமாச்ரமமாகிய திருச்சோற்றுத்துறை, வியாசாச்ரமமாகிய திருவேதிகுடி, பச்சிமதிருக்கோயிலாகிய திருக்கண்டியூர், திருப்பூந்துருத்தி, திருநெய்த்தானம் ஆகிய ஆறு திவ்ய க்ஷேத்திரங்களின் வழியாய் முறையே, ஆபத்சகாயேஸ்வரர், ஓதவனேஸ்வரர், வேதநாயகேஸ்வரர், வீரட்டேஸ்வரர், புஷ்பவனேஸ்வரர், கிருதத்தானேஸ்வரர், ஆகிய அறுவரும் எதிர்கொண்டழைத்து வழிவிட திவர்த்தி மத்தாப்பு வாணவேடிக்கை முதலிய வைபவங்களுடன் உலாப்போந்து பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில், எழுந்தருளினவராய் வீற்றிருந்தருளினர். மகரிஷிகாள்! இம்மகோத்ஸவத்தில் காவேரி ஸ்நானம் செய்து நியமம் உடையாராய் எம்பெருமானுக்கு தேவார திருவாசக பாராயணம் செய்துகொண்டு பிரதக்ஷணமாக வருவோர் இகத்தே புத்திரப்பேறு முதலிய சம்பத்தினையடைந்து மறுமையில் எம்பெருமான் சரண நீழலில் வாழும் பெரும் பேற்றினைப்பெறுவர் இது வேத சம்மதமாகும் அறிந்துகொள்ளக்கடவீர்கள். இது நிற்க நியமேசர் என்ற ஓர் யோகீஸ்வரர் சிவாலயத் திருப்பணி செய்துகொண்டு காவேரி நதியின் தென்கரையில் வசித்துக்கொண்டிருந்து சிலகாலஞ் சென்றபின் யோகத்திலமர்ந்து அளவிறந்த காலம் நிஷ்

டை கலையாது நின்றுவிட்டவே அன்னவர் வீற்றிருந்த பர்ணசாலையோடு பூமி ஓர் மனைமரப் பிரமாணம் உயர்ந்து மூடிக்கொண்டது. அவ்வாறாக அப்பொழுது அரசு செய்துகொண்டிருந்த அசிதபசியென்னும் சோழராஜனானவன் சதுரங்க சேனையுடன் திக்கு விஜயஞ்செய்து வரும்போது அவ்விடம் வந்தவுடன் ரதம் செல்லாது தடைபட ஆச்சரியமடைந்தவனாய் மிக உயர்ந்த அம்மேட்டை வெட்டிப்பரிசோதிக்கையில் யோகீஸ்வரரைக்கண்டு பயந்து சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து நிற்க யோகீஸ்வரர் அன்னவனை வாழ்த்தி நீ எவ்விடஞ் செல்லினும் ஜெயப்பிரதாபத்தோடு வாழ்க்கடவா யென்று ஆசீர்வதித்து அனுப்பிவிட்டுப் பின்னரும் சிவத்தியானத்திலிருந்து பஞ்சநதேசப் பெருமான் திருவருளால் ரிஷபத்தின் திருப்பாதம்பதிந்த நான் கிடத்தும் கருப்பஞ்சாறு, கற்கள், சுண்ணாம்பு, திரவியம், நான்கும் நிறைந்திருப்பதையறிந்து அவைகளால் பஞ்சநதேசப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் சிவாலயத்திருப்பணி செய்து சிலகாலஞ் சென்றபின் ஈஸ்வரனது சரணாரவிந்த நிழலைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர். மகரிஷிகாள்! அறிந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகர் பஞ்சநதமான்மியத்தைப் பூர்த்தி செய்து முடிக்க மகரிஷிகள் அளவிறந்த பக்தியுடையராய் சூதபுராணிகரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் அடைந்து காவேரிஸ்நானம் ஈஸ்வர தரிசனம் பஞ்சாக்ஷர ஜெபம் முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு அத்தலத்திலேயே வசித்து சிவசாயுஜ்ஜியத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

பிரயோஜனம்.

சீர்வளரையாறதனிடைவசித்தத்தேவதேவோத்தமன், அடியார்
நார்வளருள்ளக்கோவில்புக்குறைவோன், நாரணன்றேடியுங்காணாத்
தார்வளர்பதத்தன், சரணபங்கயத்தைத்தண்ணளிக்காவிரிபடிந்து
ஏர்பெறவணங்குந்தன்மையரென்றுமின்பவீடடைந்துவாழ்குவரே.

சிறப்புற்றோங்கும் பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து காவேரிஸ்நானஞ் செய்து அறம்வளர்த்த நாயகியார் சமேதராய் யெழுந்தருளியிருக்கும் செம்பொற்சோதீசுவரப் பெருமான் பாதசேவைக்கு உரியவர் மேலான மோக்ஷவீட்டை அடைவர்.

பஞ்சநதமான்மியம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்

தேவாரம்.

திருவையாறு - பண் - தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலையார்மதியோடுரநீருந், நிலையார்சடையாரிடமாகும்
மலையாரமுமாமணிசந்தோ, டலையார்புனல்சேருமையாறே. (௧)

மதியொன்றியகொன்றைவடத்தன், மதியொன்றவுதைத்தவர்வாழ்வு
மதியின்னொடுசேர்கொடிமாடம், மதியம்பயில்கின்றவையாறே. (௨)

கொக்கின்னிறகின்னொடுவன்னி, புக்கசடையார்க்கிடமாகுந்
திக்கின்னிசைதேவர்வணங்கும், அக்கின்னரையாரதையாறே. (௩)

சிறைகொண்டபுரம்மவைசிந்தக், கறைகொண்டவர்காதல்செய்கோயில்
மறைகொண்டநல்வானவர்தம்மில், லறையும்மொலிசேருமையாறே. (௪)

உமையாளொருபாகமதாகச், சமைவாரவர்சார்விடமாகும்
மமையாருடல்சோர்தரமுத்தம், மமையாவருமந்தணையாறே. (௫)

தலையின்றொடைமாலையணிந்து, கலைகொண்டதொர்கையினர்சேர்வாம்
நிலைகொண்டமனத்தவர்நித்தம், மலர்கொண்டுவணங்குமையாறே. ( )

வரமொன்றியமாமலரோன்றன், சிரமொன்றையறுத்தவர்சேர்வாம்
வரைநின்றிழிவார்தருபொன்னி, யரவங்கொடுசேருமையாறே. (௭)

வரையொன்றதெடுத்தவரக்கன், சிரமங்கநெரித்தவர்சேர்வாம்
விரையின்மலர்மேதகுபொன்னித், திரைதன்னொடுசேருமையாறே. ( )

சங்கத்தவனுமறியாமைப், பொங்குஞ்சுடரானவர்கோயில்
கொங்கிற்பொலியும்புனல்கொண்டு, அங்கிக்கெதிர்காட்டுமையாறே.

துவராடையர்தோலுடையார்கள், கவர்வாய்மொழிகாதல்செய்யாதே
தவராசர்கடாமரையானோ, டவர்தாமணையந்தணையாறே. (௰)

கலையார்கலிக்காழியர்மன்னன், னலமார்தருஞானசம்மந்தன்
னலையார்புனல்சூழுமையாற்றைச், சொலுமாலைவல்லார்துயர்வீடே. ()

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிபெயர் - செம்பொற்சோதீஸ்வரர், தேவியார் - அறம்வளர்த்தநாயகியம்மை.

திருவையாறு திருவிராகம் - பண்-வியாழக்குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பணிந்தவரருவினைபற்றறுத்தருள்செயத்
துணிந்தவன்றோலொடுநூலுதைமார்பினிற்
பிணிந்தவனரவொடுபேரெழிலாமைகொண்
டணிந்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (௧)

கீர்த்திமிக்கவனகர்கிளரொளியுடனடப்
பார்த்தவன்பனிமதிபடர்சடைவைத்துப்
போர்த்தவன்கரியுரிபுலியதளாவரை
யார்த்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (௨)

வரிந்தவெஞ்சிலைபிடித்தவுணர்தம்வளநக
ரெரிந்தறவெய்தவனெழிறிகழ்மலர்மே
லிருந்தவன்சிரமதுவிமையவர்குறைகொள
வரிந்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (௩)

வாய்ந்தவல்லவுணர்தம்வளநகரெரியிடை
மாய்ந்தறவெய்தவன்வளர்பிறைவிரிபுன
றோய்ந்தெழுசடையினன்றொன்மறையாறங்க
மாய்ந்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (௪)

வானமர்மதிபுல்குசடையிடையரவொடு
தேனமர்கொன்றையன்றிகழ்தருமார்பினன்
மானினமனவிழிமங்கையோர்பாகமு
மானவன்வளநகரந்தணையாறே. (௫)

முன்பனைமுனிவரோடமரர்கடொழுதெரு
பின்பனையிணையிலவிறைவனையெழிறிக
ழன்பொனையேதமில்வேதியர்தாந்தொழு
மன்பனன்வளநகரந்தணையாறே. (௬)

வன்றிறலவுணர்தம்வளநகரெரியிட
வெந்தறவெய்தவன்விளங்கியமார்பினிற்
பந்தமர்மெல்விரல்பாகமதாகித
னந்தமில்வளநகரந்தணையாறே. (எ)

விடைத்தவல்லரக்கனல்வெற்பினையெடுத்தலு
மடித்தலத்தாலிறையூன்றிமற்றவனது
முடித்தலைத்தோளவைநெரிதரமுறைமுறை
யடர்த்தவன்வளநகரந்தணையாறே. (அ)

விண்ணவர்தம்மொடுவெங்கதிரோனொ
டெண்ணிலிதேவர்களிந்திரன்வழிபடக்
கண்ணனும்பிரமனுங்காண்பரிதாகிய
வண்ணறன்வளநகரந்தணையாறே. (௯)

மருளுடைமனத்துவன்சமணர்கண்மாசறு
மிருளுடையிணைத்துவர்ப்போர்வையினார்களுந்
தெருளுடைமனத்தவர்தேறன்மின்றிண்ணமா
வருளுடையடிகடமந்தணையாறே. (௰)

நலமலிஞானசம்மந்தனதின்றமிழ்
புலமலிபுனன்மல்குமந்தணையாற்றினைக்
கலமலிதமிழிவைகற்றுவல்லார்மிக
நலமலிபுகழ்மிகுநன்மையர்தாமே. (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - பண் - மேகராகக் குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புலனைந்தும்பொறிகலங்கிநெறிமயங்கியறிவழிந்திட்டைமேலுந்தி
யலமந்தபோதாகவஞ்சேலென்றருள்செய்வானமருங்கோயில்
வலம்வந்தமடவார்களடமுழவதிரமழையென்றஞ்சிச்
சிலமந்தியலமந்துமரமேறிமுகில்பார்க்குந்திருவையாறே. (௧)

விடலேறுபடநாகமரைக்கசைத்தேவெற்பரையன்பாவையோடு
மடலேறொன்றதுவேறியஞ்சொலீர்பலியென்னுமடிகள்கோயில்
கடலேறித்திரைமோதிக்காவிரியினுடன்வந்துகங்குல்வைகித்
திடலேறிச்சுரிசங்குஞ்செழுமுத்தங்கீன்றலைக்குந்திருவையாறே (௨)

கங்காளர்கயிலாயமலையாளர்கானப்பேராளர்மங்கை
பங்காளர்திரிசூலப்படையாளர்விடையாளர்பயிலுங்கோயில்
கொங்காளப்பொழினுழைந்துகூர்வாயாலிறகுலர்த்திக்கூதனீங்கிச்
செங்கானல்வெண்குருகுபைங்கானலிரைதேருந்திருவையாறே. (௩)

ஊன்பாயுமுடைதலைகொண்டூரூரின்பலிக்குழல்வாரொருமையாள்பங்கர்
தான்பாயும்விடையேறுஞ்சங்கரனார்தழலுருவர்தங்குங்கோயின்
மான்பாயவயலருகேமரமேறிமந்திபாய்மடுக்கடோறுந்
தேன்பாயமீன்பாயச்செங்கமலமொட்டலருந்திருவையாறே. (௪)

நீரோடுகூவிளமுமதியமும்வெள்ளெருக்குநிறைந்தகொன்றைத்
தாரோடுதண்கரந்தைச்சடைக்கணிந்ததத்துவனார்தங்குங்கோயில்
காரோடிவிசும்பளந்துகடிநாறும்பொழிலணைந்தகமழ்தார்வீதித்
தேரோடுமரங்கேறிச்சேயிழையார்நடம்பயிலுந்திருவையாறே. (௫)

வேந்தாகிவிண்ணவர்க்குமண்ணவர்க்குநெறிகாட்டும்விகிர்தனாகிப்
பூந்தாமநறுங்கொன்றைசடைக்கணிந்தபுண்ணியனார்நண்ணுங்கோ
காந்தாரமிசையமைத்துக்காரிகையாரிசைபாடக்கவினார்வீதித் [யில்
தேந்தாமென்றரங்கேறிச்சேயிழையார்நடமாடுந்திருவையாறே. (௬)

நின்றுலாநெடுவிசும்பினெருக்கிவருபுரமூன்றுநீள்வாயம்பு
சென்றுலாம்படிதொட்டசிலையாளிமலையாளிசேருங்கோயில்
குன்றெலாங்குயில்கூவக்கொழும்பிரசமலர்பாய்ந்துவாசமல்கு
தென்றலாரடிவருடச்செழுங்கரும்புகண்வளருந்திருவையாறே. (௭)

அஞ்சாதேகயிலாயமலையெடுத்தவரக்கர்கோன்றலைகள்பத்து
மஞ்சாடுதோணெரியவடர்த்தவனுக்கருள்புரிந்தமைந்தர்கோயி
லிஞ்சாயவிளந்தெங்கின்பழம்வீழவிளமேதியிரிந்தங்கோடிச்
செஞ்சாலிக்கதிருழக்கிச்செங்கமலவயல்படியுந்திருவையாறே. (௮)

மேலோடிவிசும்பணவிவியனிலத்தைமிகவகழ்ந்துமிக்குநாடு
மாலோடுநான்முகனுமறியாதவகைநின்றான்மன்னுங்கோயில்
கோலோடக்கோல்வளையார்கூத்தாடக்குவிமுலையார்முகத்தினின்று
சேலோடச்சிலையாடச்சேயிழையார்நடமாடுந்திருவையாறே. (௯)

குண்டாடுகுற்றுடுக்கைச்சமணரொடுசாக்கியருங்குணமொன்றில்லா
மிண்டாடுமிண்டருரைகேளாதேயாளாமின்மேவித்தொண்ட
ரெண்டோளர்முக்கண்ணரெம்மீசரிறைவரினிதமருங்கோயில் [றே.
செண்டாடுபுனற்பொன்னிச்செழுமணிகள்வந்தலைக்குந்திருவையா

அன்னமலிபொழிற் புடைசூழையாற்றெம்பெருமானையந்தண்காழி
மன்னியசீர்மறைநாவன்வளர்ஞானசம்பந்தன்மருவுபாட
லின்னிசையாலினைபத்தும்மிசையுங்காலீசனடியேத்துவார்க
டன்னிசையோடமருலகிற்றவநெறிசென்றெய்துவார்தாழாதன்றே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோடலும்கோங்கமுங்குளிர்கூவிளமாலைகுலாயசீ
ரோடுகங்கையொளிவெண்பிறைசூடுமொருவனார்
பாடல்வீணைமுழவங்குழன்மொந்தைபண்ணாகவே
யாடுமாறுவல்லானுமையாறுடையையனே. (க)

தன்மையாருமறிவாரிலைதாம்பிறரெள்கவே
பின்னுமுன்னுஞ்சிலபேய்க்கணஞ்சூழத்திரிதருந்
துன்னவாடையுடுப்பர்சுடலைப்பொடிப்பூசுவ
ரன்னமாலுந்துறையானுமையாறுடையையனே. (உ)

கூறுபெண்ணுடைகோவணமுண்பதுவெண்டலை
மாறிலாருங்கொள்வாரிலைமார்பிலணிகல
மேறுமேறித்திரிவாரிமையோர்தொழுதேத்தவே
யாறுநான்குஞ்சொன்னானுமையாறுடையையனே. (௩)

பண்ணினல்லமொழியார்பவளத்துவர்வாயினா
ரெண்ணினல்லகுணத்தாரிணைவேல்வென்றகண்ணினார்
வண்ணம்பாடிவலிபாடித்தம்வாய்மொழிபாடவே
யண்ணல்கேட்டுகந்தானுமையாறுடையையனே. (௪)

வேனலானைவெருவவுரிபோர்த்துமையஞ்சவே
வானையூடறுக்கும்மதிசூடியமைந்தனார்
தேனெய்பாலயிர்தெங்கிளநீர்கரும்பின்றெளி
யானஞ்சாடுமுடியானுமையாறுடையையனே. (ரு)

எங்குமாகிநின்றானுமியல்பறியப்படா
மங்கைபாகங்கொண்டானுமதிசூடுமைந்தனும்
பங்கமில்பதினெட்டொடுநான்குக்குணர்வுமா
யங்கமாறுஞ்சொன்னானுமையாறுடையையனே. (௬)

ஓதியாருமறிவாரில்லையோதியுலகெலாஞ்
சோதியாய்நிறைந்தான்சுடர்ச்சோதியுட்சோதியான்
வேதியாகிவிண்ணாகிமண்ணோடெரிகாற்றுமா
யாதியாகிநின்றானுமையாறுடையையனே. (எ)

குரவநாண்மலர்கொண்டடியார்வழிபாடுசெய்
விரவுநீறணிவார்சிலதொண்டர்வியப்பவே
பரவநாடொறும்பாடநம்பாவம்பறைதலா
லரவமார்த்துகந்தானுமையாறுடையையனே (அ)

உரைசெய்தொல்வழிசெய்தறியாவிலங்கைக்குமன்
வரைசெய்தோளடர்த்துமதிசூடியமைந்தனூர்
கரைசெய்காவிரியின்வடபாலதுகாதலா
னுரைசெய்மேகலையானுமையாறுடையையனே (கூ)

மாலுஞ்சோதிமலரானுமறிகிலாவாய்மையான்
காலங்காம்புவயிரங்கடிகையன்பொற்கழல்
கோலமாய்க்கொழுந்தீன்றுபவளந்திரண்டதோ
ராலநீழலுளானுமையாறுடையையனே. (ω)

கையிலுண்டுழல்வாருங்கமழ்துவராடையான்
மெய்யைப்போர்த்துழல்வாருரைப்பனமெய்யல
மைகொள்கண்டத்தெண்டோண்முக்கணான்கழல்வாழ்த்தவே
யையந்தேர்ந்தளிப்பானுமையாறுடையையனே. (ωக)

பலிதிரிந்துழல்பண்டங்கன்மேயவையாற்றினைக்
கலிகடந்தகையான்கடற்காழியர்காவல
னொலிகொள்சம்பந்தனொண்டமிழ்பத்தும்வல்லார்கள்போய்
மலிகொள்விண்ணிடைமன்னியசீர்பெறுவார்களே. (ωஉ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு திருவிராகம் - பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்திகழ்மலைச்சிறுமியோடுமிகுதேச
ருருத்திகழெழிற்கயிலைவெற்பிலுறைதற்கே
விருப்புடையவற்புதரிருக்குமிடமேரார்
மருத்திகழ்பொழிற்குலவுவண்டிருவையாறே. (க)

கந்தமரவுந்துபுகையுந்தலில்விளக்கே
ரிந்திரனுணர்ந்துபணியெந்தையிடமெங்குஞ்
சந்தமலியுந்தருமிடைந்தபொழில்சார
வந்தவளிநந்தணவுவண்டிருவையாறே. (௨)

கட்டுவடமெட்டுமுறுவட்டமுழவத்திற்
கொட்டுகரமிட்டவொலிதட்டும்வகைநந்திக்
கிட்டமிகநட்டமவையிட்டவரிடஞ்சீர்
வட்டமதிலுட்டிகழும்வண்டிருவையாறே. (௩)

நண்ணியோர்வடத்தினிழனால்வர்முனிவர்க்கன்
றெண்ணிலிமறைப்பொருள்விரித்தவரிடஞ்சீர்த்
தண்ணின்மலிசந்தகிலொடுந்திவருபொன்னி
மண்ணின்மிசைவந்தணவுவண்டிருவையாறே. (௪)

வென்றிமிகுதாருகனதாருயிர்மடங்கக்
கன்றிவருகோபமிகுகாளிகதமோவ
நின்றுநடமாடியிடநீடுமலர்மேலான்
மன்றன்மலியும்பொழில்கொள்வண்டிருவையாறே. (௫)

பூதமொடுபேய்கள்பலபாடநடமாடிப்
பாதமுதல்பையரவுகொண்டணிபெறுத்திக்
கோதையரிடும்பலிகொளும்பரனிடம்பூ
மாதவிமணங்கமழும்வண்டிருவையாறே. (௬)

துன்னுகுழன்மங்கையுமைநங்கைசுளிவெய்தப்
பின்னொருதரஞ்செய்துழல்பிஞ்ஞகனுமங்கே
யென்னசதியென்றுரைசெயங்கணனிடஞ்சீர்
மன்னுகொடையாளர்பயில்வண்டிருவையாறே. (௭)

இரக்கமில்குணத்தொடுலகெங்குநலிவெம்போ
ரரக்கன்முடியத்தலைபுயத்தொடுமடங்கத்
துரக்கவிரலிற்சிறிதுவைத்தவரிடஞ்சீர்
வரக்கருணையாளர்பயில்வண்டிருவையாறே. (௮)

பருத்துருவதாகிவிண்ணடைந்தவனோர்பன்றிப்
பெருத்துருவதாயுலகிடந்தவனுமென்றுங்
கருத்துருவொணாவகைநிமிர்ந்தவனிடங்கார்
வருத்துவகைதீர்கொள்பொழில்வண்டிருவையாறே. (௯)

பாக்கியமொன்றுமில்சமண்பதகர்புத்தர்
சாக்கியர்களென்றுடல்பொதிந்துதிரிவார்தா
நோக்கரியதத்துவனிடம்படியின்மேலான்
மாக்கமுறநீடுபொழில்வண்டிருவையாறே. (௰)

வாசமலியும்பொழில்கொள்வண்டிருவையாற்று
னீசனையெழிற்புகலிமன்னவன்மெய்ஞ்ஞானப்
பூசுரனுரைத்ததமிழ்பத்துமிவைவல்லார்
நேசமலிபத்தரவர்நின்மலனடிக்கே. (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரம்

திருவையாறு-பண்-காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதர்பிறைக்கண்ணியானைமலையான்மகளொடும்பாடிப்
போதொடுநீர்சுமந்தேத்திப்புகுவாரவர்பின்புகுவேன்
யாதுஞ்சுவடுபடாமலையாறடைகின்றபோது
காதன்மடப்பிடியோடுங்களிறுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (க)

போழிளங்கண்ணியினானைப்பூந்துகிலாளொடும்பாடி
வாழியம்போற்றியென்றேத்திவட்டமிட்டாடாவருவே
னாழிவலவனின்றேத்துமையாறடைகின்றபோது
கோழிபெடையொடுங்கூடிக்குளிர்ந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (உ)

எரிப்பிறைக்கண்ணியினானையேந்திழையாளொடும்பாடி
முரித்தவிலயங்களிட்டுமுகமலர்ந்தாடாவருவேன்
அரித்தொழுகும்வெள்ளருவியையாறடைகின்றபோது
வரிக்குயில்பேடையோடாடிவைகிவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௩)

பிறையிளங்கண்ணியினானைப்பெய்வளையாளொடும்பாடித்
துறையிளம்பன்மலர்தூவித்தோளைக்குளிரத்தொழுவே
னறையிளம்பூங்குயிலாலுமையாறடைகின்றபோது
சிறையிளம்பேடையோடாடிச்சேவல்வருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௪)

ஏடுமதிக்கண்ணியானையேந்திழையாளொடும்பாடிக்
காடொடுநாடுமலையுங்கைதொழுதாடாவருவே
னாடலமர்ந்துறைகின்றவையாறடைகின்றபோது
பேடைமயிலொடுங்கூடிப்பிணைந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௫)

தண்மதிக்கண்ணியினானைத்தையனல்லாளொடும்பாடி
உண்மெலிசிந்தையனாகியுணராவுருகாவருவே
னண்ணலமர்ந்துறைகின்றவையாறடைகின்றபோது
வண்ணப்பகன்றிலொடாடிவைகிவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௬)

கடிமதிக்கண்ணியினானைக்காரிகையாளொடும்பாடி
வடிவொடுவண்ணமிரண்டும்வாய்வேண்டுவசொல்லிவாழ்வே
னடியிணையார்க்குங்கழலானையாறடைகின்றபோது
இடிகுரலன்னதோரேனமிசைந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௭)

விரும்புமதிக்கண்ணியானைமெல்லியலாளொடும்பாடிப்
பெரும்புலர்காலையெழுந்துபெறுமலர்கொய்யாவருவே
னருங்கலம்பொன்மணியுந்துமையாறடைகின்றபோது
கருங்கலைப்பேடையோடாடிக்கலந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௮)

முற்பிறைக்கண்ணியினானைமொய்குழலாளொடும்பாடிப்
பற்றிக்கயிறறுக்கில்லேன்பாடியுமாடாவருவே
னற்றருள்பெற்றுநின்றாரோடையாறடைகின்றபோது
நற்றுணைப்பேடையோடாடிநாரைவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௯)

திங்கள்மதிக்கண்ணியானைத்தேமொழியாளொடும்பாடி
யெங்கருணல்குங்கொலெந்தையெனக்கினியென்னாவருவே

ணங்கிளமங்கையராடுமையாறடைகின்றபோது
பைங்கிளிபேடையோடாடிப்பறந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௰)

வளர்மதிக்கண்ணியினானைவார்குழலாளொடும்பாடிக்
களவுபடாததோர்காலங்காண்பான்கடைக்கணிக்கின்றே
னளவுபடாததோரன்போடையாறடைகின்றபோது
விளமணநாகுதழுவியேறுவருனகண்டேன்
கண்டேனவர்திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கங்கையைச்சடையுள்வைத்தார்கதிர்ப்பொறியரவும்வைத்தார்
திங்களைத்திகழவைத்தார்திசைதிசைதொழவும்வைத்தார்
மங்கையைப்பாகம்வைத்தார்மான்மறிமழுவும்வைத்தா
ரங்கையுளனலும்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௧)

பொடிதனைப்பூசவைத்தார்பொங்குவெண்ணூலும்வைத்தார்
கடியதோர்நாகம்வைத்தார்காலனைக்காலில்வைத்தார்
வடிவுடைமங்கைதன்னைமார்பிலோர்பாகம்வைத்தா
ரடியிணைதொழவும்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௨)

உடைதருகீளும்வைத்தாருலகங்களனைத்தும்வைத்தார்
படைதருமழுவும்வைத்தார்பாய்புலித்தோலும்வைத்தார்
விடைதருகொடியும்வைத்தார்வெண்புரிநூலும்வைத்தா
ரடைதரவருளும்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௩)

தொண்டர்கள்தொழவும்வைத்தார்தூமதிசடையில்வைத்தா
ரிண்டையைத்திகழவைத்தாரெமக்கென்றுமின்பம்வைத்தார்
வண்டுசேர்குழலினாளைமருவியோர்பாகம்வைத்தா
ரண்டவானவர்களேத்துமையனையாறனாரே. (௪)

வானவர்வணங்கவைத்தார்வல்வினைமாயவைத்தார்
கானிடைநடமும்வைத்தார்காமனைக்கனலாவைத்தா
ரானிடையைந்தும்வைத்தாராட்டுவார்க்கருளும்வைத்தா
ரானையினுரிவைவைத்தாரையனையாறனாரே. (௫)

சங்கணிகுழையும்வைத்தார்சாம்பல்மெய்ப்பூசவைத்தார்
வெங்கதிரெரியவைத்தார்விரிபொழிலனைத்தும்வைத்தார்
கங்குலும்பகலும்வைத்தார்கடுவினைகளையவைத்தா
ரங்கமோதவைத்தாரையனையாறனாரே. (௬)

பத்தர்கட்கருளும்வைத்தார்பாய்விடையேறவைத்தார்
சித்தத்தையொன்றவைத்தார்சிவமதேநினையவைத்தார்
முத்தியைமுற்றவைத்தார்முறைமுறைநெறிகள்வைத்தா
ரத்தியினுரிவைவைத்தாரையனையாறனாரே. (௭)

ஏறுகந்தேறவைத்தாரிடைமருதிடமும்வைத்தார்
நாறுபூங்கொன்றைவைத்தார்நாகமுமரையில்வைத்தார்
கூறுமைபாகம்வைத்தார்கொல்புலித்தோலும்வைத்தா
ராறுமோர்சடையில்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௮)

பூதங்கள்பலவும்வைத்தார்பொங்குவெண்ணீறும்வைத்தார்
கீதங்கள்பாடவைத்தார்கின்னரந்தன்னைவைத்தார்
பாதங்கள்பரவவைத்தார்பத்தர்கள்பணியவைத்தா
ராதியுமந்தம்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௯)

இரப்பவர்க்கீயவைத்தாரீபவர்க்கருளும்வைத்தார்
கரப்பவர்தங்கட்கெல்லாங்கடுநரகங்கள்வைத்தார்
பரப்புநீர்கங்கைதன்னைப்படர்சடைப்பாகம்வைத்தா
ரரக்கனுக்கருளும்வைத்தாரையனையாறனாரே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு-பண்-திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குண்டனாய்ச்சமணரோடேகூடிநான்கொண்டமாலைத்
துண்டனேசுடர்கொள்சோதிதூநெறியாகிநின்ற
அண்டனேயமரரேறேதிருவையாறமர்ந்ததேனே
தொண்டனேன்றொழுதுன்பாதஞ்சொல்லிநான்றிரிகின்றேனே. (௧)

பீலிகையிடுக்கிநாளும்பெரியதோர்தவமென்றெண்ணி
வாலியதறிகள்போலமதியிலார்பட்டதென்னே
வாலியார்வணங்கியேத்துந்திருவையாறமர்ந்ததேனோ
டாலியாவிழுந்தநெஞ்சமழகிதாமெழுந்தவாறே. (௨)

கட்டிடுஞ்சமணரோடே தருக்கினான்றவமென்றெண்ணி
யொட்டிடுமனத்தினீரேயும்மையான்செய்வதென்னே
மொட்டிடுகமலப்பொய்கைத்திருவையாறமர்ந்ததேனோ
டொட்டிடுமுள்ளத்தீரேயும்மைநானுகந்திட்டேனே. (௩)

பாசிப்பன்மாசுமெய்யர்பலமிலாச்சமணரோடு
நேசத்தாலிருந்தநெஞ்சைநீக்குமாறறியமாட்டேன்
தேசத்தார்பரவியேத்துந்திருவையாறமர்ந்ததேனை
வாசத்தால்வணங்கவல்லார்வல்வினைமாயுமன்றே. (௪)

கடுப்பொடியட்டிமெய்யிற்கருதியோர்தவமென்றெண்ணி
வடுக்களோடிசைந்தநெஞ்சேமதியிலிபட்டதென்னே
மடுக்களில்வாளைபாயுந்திருவையாறமர்ந்ததேனை
யடுத்துநின்றுன்னுநெஞ்சேயருந்தவஞ்செய்தவாறே. (௫)

துறவியென்றவமேகாரேன்சொல்லியசெலவுசெய்து
உறவினாலமணரோடுமுணர்விலேனுணர்வொன்றின்றி
நறவமார்பொழில்கள்சூழ்ந்ததிருவையாறமர்ந்ததேனை
மறவிலாநெஞ்சமேநன்மதியுனக்கடைந்தவாறே. (௬)

பல்லுரைச்சமணரோடேபலபலகாலமெல்லாஞ்
சொல்லியசெலவுசெய்தேன்சோர்வனினினைந்தபோது
மல்லிகைமலருஞ்சோலைத்திருவையாறமர்ந்ததேனை
யெல்லியும்பகலுமெல்லாநினைந்தபோதினியவாறே. (௭)

மண்ணுளார்விண்ணுளாரும்வணங்குவார்பாவம்போக
எண்ணிலர்ச்சமணரோடேயிசைந்தனையேழைநெஞ்சே
தெண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித்திருவையாறமர்ந்ததேனைக்
கண்ணினாற்காணப்பெற்றுக்கருதிற்றேமுடிந்தவாறே. (௮)

குருந்தமதொசித்தமாலுங்குலமலர்மேலினானுந்
திருந்துநற்பாதத்தோடுதிருமுடிகாணமாட்டா
ரருந்தவமுனிவரேத்துந்திருவையாறமர்ந்ததேனைப்
பொருந்திநின்றுன்னுநெஞ்சேபொய்வினைமாயுமன்றே. (௯)

அறிவிலாவரக்கனோடியருவரையெடுக்கலுற்று
முறுகினான்முறுகக்கண்டுமூதறிவாளனோக்கி
நிறுவினான்விரலைத்தான்றூல்நெரிந்துபோய்நிலத்தில்வீழ்
வறிவினாலருள்கள்செய்தான்றிருவையாறமர்ந்ததேனே (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு—பண்—திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கானலாதுலகமில்லைச்சகமிலாதடிமையில்லைக்
கானலாதாடலில்லைக்கருதுவார்தங்களுக்கு
வானலாதருளுமில்லைவார்குழன்மங்கையோடு
மானலாதூர்வதில்லையையனையாறனார்க்கே. (௧)

ஆலலாலிருக்கையில்லையருந்தவமுனிவர்க்கன்று
நூலலாலொடிவதில்லைநுண்பொருளாய்ந்துகொண்டு
மாலுநான்முகனுங்கூடிமலரடிவணங்கவேலை
யாலலாலமுதமில்லையையனையாறனார்க்கே. (௨)

நரிபுரிசுடலைதன்னினடமலானவிற்றலில்லைச்
சுரிபுரிகுழலியோடுந்துணையலாவிருக்கையில்லைத்
தெரிபுரிசிந்தையார்க்குத்தெளிவலாலருளுமில்லை
யரிபுரிமலர்கொண்டேத்துமையனையாறனார்க்கே. (௩)

தொண்டலாற்றுணையுமில்லைத்தோலலாதுடையுமில்லைக்
கண்டலாதருளுமில்லைக்கலந்தபின்பிரிவதில்லைப்
பண்டைநான்மறைகள்காணாப்பரிசினனென்றென்றெண்ணி
யண்டவானவர்களேத்துமையனையாறனார்க்கே. (௪)

எரியலாலுருவமில்லையேறலாலேறலில்லைக்
கரியலாற்போர்வையில்லைக்காண்டகுசோதியார்க்குப்
பிரிவிலாவமரர்கூடிப்பெருந்தகைப்பிரானென்றேத்து
மரியலாற்றேவியில்லையையனையாறனார்க்கே. (௫)

என்பலாற்கலனுமில்லையெருதலாலூர்வதில்லைப்
புன்புலானாறுகாட்டிற்பொடியலாற்சாந்துமில்லைத்
துன்பிலாத்தொண்டர்கூடித்தொழுதழுதாடிப்பாடு
மன்பலாற்பொருளுமில்லையையனையாறனார்க்கே. (௬)

கீளலாலுடையுமில்லைக்கிளர்பொறியரவம்பைம்பூண்
டோளலாற்றுணையுமில்லைத்தொத்தலர்கின்றவேனில்
வேளலாற்காயப்பட்டவீரருமில்லைமீளா
வாளலாற்கைம்மாறில்லையையனையாறனார்க்கே. (௭)

சகமலா தடிமையில்லைத் தானலாற் றுணையுமில்லை
நகமெலாந் தேயக்கையா ணுண்மலர் தொழுது தூவி
முகமெலாங் கண்ணீர்மல்க முன்பணிந் தேத்துந் தொண்ட
ரகமலாற் கோயிலில்லை யையனை யாறனார்க்கே. (௯)

உமையலா துருவமில்லை யுலகலா துடையதில்லை
நமையெலா முடையராவர் நன்மையே தீமையில்லைக்
கமையெலா முடையராகிக் கழலடி பரவுந் தொண்டர்க்
கமைவிலா வருள்கொடுப்பா ரையனை யாறனார்க்கே. (௰)

மலையலா லிருக்கையில்லை மதித்திடா வரக்கன் றன்னைத்
தலையலா னெரித்ததில்லைத் தடவரைக் கீழடர்த்து
நிலையிலார் புரங்கள்வேவ நெருப்பலால் விரித்ததில்லை
யலையினார் பொன்னிமன்னு மையனை யாறனார்க்கே. (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குறுவித்தவா குற்றநோய்வினை காட்டிக் குறுவித்தநோ
யுறுவித்தவா வுற்றநோய்வினை தீர்ப்பானுகந் தருளி
யறிவித்தவா றடியேனையை யாறனடிமைக்களே
செறிவித்தவா தொண்டனேனைத் தன் பொன்னடிக்கீழெனையே. (௧)

கூர்வித்தவா குற்றநோய்வினை காட்டியுங் கூர்வித்தநோ
யூர்வித்தவர் வுற்றநோய்வினை தீர்ப்பானுகந் தருளி
யார்வித்தவா றடியேனையை யாறனடிமைக்களே
சேர்வித்தவா தொண்டனேனைத் தன் பொன்னடிக்கீழெனையே. (௨)

தாக்கினவா சலமேவினை காட்டியுந் தண்டித்தநோய்
நீக்கினவா நெடுநீரினின் றேற்றிநினைந் தருளி
யாக்கினவா றடியேனையை யாறனடிமைக்களே
நோக்கினவா தொண்டனேனைத் தன் பொன்னடிக்கீழெனையே. (௩)

தருக்கினனான் றகவின்றியுமோடச் சலமதனு
ளொருக்கினவா நெடுநீரினின் றேறநினைந் தருளி
யுருக்கினவா றடியேனையை யாறனடிமைக்களே
பெருக்கினவா தொண்டனேனைத் தன் பொன்னடிக்கீழெனையே. (௪)

இழிவித்தவாறிட்டநோய்வினைகாட்டியிடர்ப்படுத்துக்
கழிவித்தவாகட்டநோய்வினைதீர்ப்பான்கலந்தருளி
யழிவித்தவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
தொழுவித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே. (௫)

இடைவித்தவாறிட்டநோய்வினைகாட்டியிடர்ப்படுத்து
வுடைவித்தவாறுற்றநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யடைவித்தவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
தொடர்வித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே. (௬)

படக்கினவாபடரின்றுன்பனுளும்படக்கினநோ
யடக்கினவாறதுவன்றியுந்தீவினைபாவமெல்லா
மடக்கினவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
துடக்கினவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே. (௭)

மறப்பித்தவாவல்லைநோய்வினைகாட்டிமறப்பித்தநோய்
துறப்பித்தவாதுக்கநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யிறப்பித்தவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
சிறப்பித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே. (௮)

துயக்கினவாதுக்கநோய்வினைகாட்டித்துயக்கியநோ
யியக்கினவாறிட்டநோய்வினைதீர்ப்பானிசைந்தருளி
பயக்கினவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
மயக்கினவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே. (௯)

கறுத்துமிட்டார்கண்டங்கங்கைசடைமேற்கரந்தருளி
யிறுத்துமிட்டாரிலங்கைக்கிறைதன்னையிருபதுதோ
ளறுத்துமிட்டாரடியேனையையாறனடிமைக்களே
பொறுத்துமிட்டார்தொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீழெனையே. ()

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு பண்-பழந்தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விடகிலேனடிநாயேன்வேண்டியக்காலியாதொன்று
மிடகிலேனமணர்கள்தமறவுரைகேட்டலமந்தேன்
றொடர்கின்றேனுன்னுடையதூமலர்ச்சேவடிகாண்பா
னடைகின்றேனையாறர்க்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௧)

செம்பவளத்திருவுருவர் திகழ்சோதிக்குழைக்காதர்
கொம்பமருங்கொடிமருங்கிற்கோல்வளையாளொருபாகா
வம்பவிழுமலர்க்கொன்றைவளர்சடைமேல்வைத்துகந்த
அம்பவளவையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௨)

நணியானேசேயானேநம்பானேசெய்பொன்னின்
றுணியானேதோலானேசுண்ணவெண்ணீற்றானே
மணியானேவானவர்க்குமருந்தாகிப்பிணிதீர்க்கும்
அணியானையையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௩)

ஊழித்தீயாய்நின்றாயுள்குவாருள்ளத்தாய்
வாழித்தீயாய்நின்றாய்வாழ்த்துவார்வாயானே
பாழித்தீயாய்நின்றாய்படர்சடைமேற்பனிமதிய
மாழித்தீயையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௪)

சடையானேசடையிடையேதவழுந்தண்மதியானே
விடையானேவிடையேறிப்புரமெரித்தவித்தகனே
யுடையானேயுடைதலைகொண்டூரின்பலிக்குழலு
மடையானையையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௫)

நீரானேதீயானேநெதியானேகதியானே
யூரானேயுலகானேயுடலானேயுயிரானே
பேரானேபிறைசூடிபிணிதீர்க்கும்பெருமானென்
றாராதவையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௬)

கண்ணானைமணியானைக்கருத்தானை யருத்தனை
யெண்ணானையெழுத்தானையெழுத்தினுக்கோரியல்பானை
விண்ணானைவிண்ணிடையேபுரமெரித்தவேதியனை
யண்ணானையையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௭)

மின்னானையுருமானைவேதத்தின்பொருளானைப்
பொன்னானைமணியானைப்பொருகடல்வாயமுத்தானை
நின்னானையிருவர்க்குங்காண்பரியசுடர்சோதி
யன்னானையையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௮)

முத்திசையும்புனற்பொன்னிமொய்பவளங்கொழித்துந்தப்
பத்தர்பலர்நீர்மூழ்கிப்பலகாலும்பணிந்தேத்த
வெத்திசையும்வானவர்கள்எம்பெருமானென்றிறைஞ்சும்
அத்திசையாமையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (௯)

கருவரைசூழ்கடலிலங்கைக்கோமானைக்கருத்தழியத்
திருவிரலாலுதகரணஞ்செய்துகந்தசிவமூர்த்தி
பெருவரைசூழ்வையகத்தார்பேர்நந்தியென்றேத்து
மருவரைசூழையாறற்காயாய்நானுய்ந்தேனே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்திப்பரியனசிந்திப்பவர்க்குச்சிறந்துசெந்தேன்
முந்திப்பொழிவனமுத்திகொடுப்பனமொய்த்திருண்டு
பந்திக்கடங்காவினைதீர்ப்பனபாம்புசுற்றி
யந்திப்பிறையணிந்தாடுமையாறனடித்தலமே. (௧)

இழித்தனவேழேழ்பிறப்புமறுத்தனவென்மனத்தே
பொழித்தனபோரெழிற்கூற்றையுதைத்தனபோற்றவர்க்காய்க்
கிழித்தனதக்கன்கிளரொளிவேள்வியைக்கீழ்முன்சென்று
அழித்தனவாறங்கமானவையாறனடித்தலமே. (௨)

மணிநிறமொப்பனபொன்னிறமன்னினமின்னியல்வாய்க்
கணிநிறமன்னகயிலைப்பொருப்பனகாதல்செய்யத்
துணியனசீலத்தராகித்தொடர்ந்துவிடாததொண்டர்க்
கணியனசேயனதேவர்க்கையாறனடித்தலமே. (௩)

இருடருதுன்பப்படலமறைப்பமெய்ஞ்ஞானமென்னும்
பொருடருகண்ணிழந்துண்பொருணாடிப்புகலிழந்த
குருடருந்தம்மைப்பரவக்கொடுநரகக்குழிநின்
றருடருகைகொடுத்தேற்றுமையாறனடித்தலமே. (௪)

எழுவாயிறுவாயிலாதனவெங்கலிநோய்தவிர்த்து
வழுவாமருத்துவமாவனமாநரகக்குழிவாய்
விழுவாரவர்தம்மைவீழ்ப்பனமீட்பனமிக்கடைந்த
தொழுவார்க்கமுதங்கள்காண்கையாறனடித்தலமே. (௫)

துன்பக்கடலிடைத்தோணித்தொழில்பூண்டதொண்டர்தம்மை
யின்பக்கரைமுகந்தேற்றுந்திறத்தனமாற்றயலே
பொன்பட்டொழுகப்பொருந்தொளிசெய்யும்பொய்யாப்பொருளாம்
வன்பர்க்கணியனகாண்கையாறனடித்தலமே. (௬)

களித்துக்கலந்ததோர்காதற்கசிவொடுகாவிரிவாய்க்
குளித்துத்தொழுதுமுன்னின்றபத்தரைக்கோதில்செந்தேன்
றெளித்துச்சுவையமுதூட்டியமரர்கள்சூழிருப்ப
வளித்துப்பெருஞ்செல்வமாக்குமையாறனடித்தலமே. (எ)

திருத்திக்கருத்தினைச்செவ்வேநிறுத்திச்செறுத்துடலை
வருந்திக்கடிமலர்வாளொடுநீர்கொண்டுசிமருங்குசென்று
விருத்திக்குழக்கவல்லோர்கட்குவிண்பட்டிகையிடுமா
லருத்தித்தருந்தவரேத்துமையாறனடித்தலமே. (அ)

பாடும்பரண்டையுமொந்தையுமார்ப்பப்பரந்துபல்பேய்
கூடிமுழவக்குவிகவிழ்கொட்டக்குறுநரிக
ணீடுங்குழல்செய்யவையமெரியவிளைப்பிணக்காட்
டாடுந்திருவடிகாண்கவையாறனடித்தலமே. (கூ)

நின்போலமரர்கணீண்முடிசாய்த்துநினைந்துருகத்
பைம்போதுழக்கிப்பவளந்தழைப்பனபாங்கறியா
வென்போலிகள்பறித்திட்டவிலையுமுகையுமெல்லா
மம்போதெனக்கொள்ளுமையாறனடித்தலமே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு—திருவிருத்தம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

மலையான்மடந்தைமனத்தனவாணோர்மகுடமன்னி
நிலையாயிருப்பனநின்றோர்மதிப்பனநீணிலத்துப்
புலையாடுபுன்மைதவிர்ப்பனபொன்னுலகம்பளிக்கும்
அலையார்புனற்பொன்னிசூழ்ந்தவையாறனடித்தலமே. (க)

பொலம்புண்டரிகப்புதுமலர்போல்வனபோற்றியென்பார்
புலம்பும்பொழுதும்புணர்துணையாவனபொன்னனைய
சிலம்புஞ்செழும்பாடகமுஞ்செழுங்கிண்கிணித்திரளு
மலம்புந்திருவடிகாண்கவையாறனடித்தலமே. (உ)

உற்றாரிலாதார்க்குறுதுணையாவனவோதிநன்னூல்
கற்றார்பரவப்பெருமையுடையனகாதல்செய்ய
நிற்பார்தமக்குக்கிளரொளிவானகந்தான்கொடுக்கு
மற்றார்க்கரும்பொருள்காண்கவையாறனடித்தலமே. (ங)

வானைக்கடந்தண்டத்தப்பான்மதிப்பனமந்திரிப்பா
ருனைக்கழித்துய்யக்கொண்டருள்செய்வனவுத்தமர்க்கு
ஞானச்சுடராய்நடுவேயுதிப்பனநங்கையஞ்ச
வானையுரித்தனகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௪)

மாதிரமானிலமாவனவானவர்மாமுகட்டின்
மீதனமென்கழல்வெங்கச்சுவீக்கினவெந்நமனார்
தூதரையோடத்துரப்பனதுன்பறத்தொண்டுபட்டார்க்
காதரமாவனகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௫)

பேணித்தொழுமவர்பொன்னுலகாளப்பிறங்கருளா
லேணிப்படிநெறியிட்டுக்கொடுத்திமையோர்முடிமேன்
மாணிக்கமொத்துமரகதம்போன்றுவயிரமன்னி
யாணிக்கனகமுமொக்குமையாறனடித்தலமே. (௬)

ஓதியஞானமுஞானப்பொருளுமொலிசிறந்த
வேதியர்வேதமும்வேள்வியுமாவனவிண்ணுமண்ணுஞ்
சோதியுஞ்செஞ்சுடர்ஞாயிறுமொப்பனதூமதியோ
டாதியுமந்தமுமானவையாறனடித்தலமே. (௭)

சுணங்குமுகத்துத்துணைமுலைப்பாவைசுரும்பொடுவண்
டணங்குங்குழலியணியார்வளைக்கரங்கூப்பிநின்று
வணங்கும்பொழுதும்வருடும்பொழுதும்வண்காந்தளொண்போ
தணங்குமரவிந்தமொக்குமையாறனடித்தலமே. (௮)

சுழலார்துயர்வெயிற்சுட்டிடும்போதடித்தொண்டர்துன்னு
நிழலாவனவென்றுநீங்காப்பிறவிநிலைகெடுத்துக்
கழலாவினைகள்கழற்றுவகாலவனங்கடந்த
வழலாரொளியனகாண்கவையாறனடித்தலமே. (௯)

வலியான்றலைபத்தும்வாய்விட்டலறவரையடர்த்து
மெலியாவலியுடைக்கூற்றையுதைத்துவிண்ணோர்கண்முன்னே
புலிசேர்படுகடைப்பார்த்துப்பன்னூறுபலிகழ
வலியாயிலேசிற்றுமையனையாறனடித்தலமே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்திவட்டத்திங்கட்கண்ணியனையாறமர்ந்துவெந்தன்
புந்திவட்டத்திடைப்புக்குநின்றானையும்பொய்யன்பனோ
சிந்திவட்டச்சடைக்கற்றையலம்பச்சிறிதலர்ந்த
நந்திவட்டத்தொடுகொன்றைவளாவியநம்பனையே. (௧)

பாடகக்கால்கழற்கால்பருதிக்கதிருக்கவந்தி
நாடகக்கானங்கைமுன்செங்கணேனத்தின்பின்னடந்து
காடகக்கால்கணங்கைதொழுங்காலெங்கணாய்நின்றகா
லாடகக்காலரிமான்றேர்வலவனையாற்றனவே. (௨)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்தைவாய்தலுளான்வந்துசீரியன்
பொந்துவார்புலால்வெண்டலைக்கையினன்
முந்திவாயதோர்மூவிலைவேல்பிடித்
தந்திவாயதோர்பாம்பரையாறரே. (௩)

பாகமாலைமகிழ்ந்தனர்பான்மதி
போகவானையினீருரிபோர்த்தவர்
கோகமாலைகுலாயதோர்கொன்றையு
மாகவானெயஞ்சாடுமையாறரே. (௪)

நெஞ்சமென்பதோர்நீள்கயந்தன்னுளே
வஞ்சமென்பதோர்வான்சுழிப்பட்டுநான்
றுஞ்சும்போழ்துநின்னாமத்திருவெழுத்
தஞ்சுந்தோன்றவருளுமையாறரே. (௫)

நினைக்குநெஞ்சினுள்ளார்நெடுமாமதில்
அனைத்துமொள்ளழல்வாயெரியூட்டினார்
பனைக்கைவேழத்துரியுடல்போர்த்தவ
ரினைத்துவாய்தலுளாருமையாறரே. (௬)

பரியர் நுண்ணியர் பார்த்தற் கரியவர்
அரிய பாடல ராடல ரன்றியுங்
கரிய கண்டத்தர் காட்சி பிறர்க்கெலாம்
அரியர் தொண்டர்க் கெளியரை யாறரே. (௬)

புலரும்போது மிலைப்பட்ட போதுடர்
மலரும்போது களாற்பணி யச்சென்று
இலரும்போது மினைத்து மன்றியும்
அலரும்போது மணியுமை யாறரே. (௭)

பங்கமாலைக் குழலியோர் பாலிறக்
கங்கைமாலையர்க் காதன்மை செய்தவர்
பங்கமாலை மதியமு மங்கண்ணியும்
அங்கமாலையுஞ் சூடுமை யாறரே. (௮)

முன்னையாறு முயன்றெழு வீரெலாம்
பின்னையாறு பிரியெனும் பேதைகாள்
மன்னையாறு மருவிய மாதவன்
றன்னையாறு தொழத்தவ மாகுமே. (௯)

ஆனையா றெனவாடுகின் றான்முடி
வானையாறு வளாயது காண்மினோ
ஊனையாறுடுக் கேற்கணி நின்றருள்
தேனையாறு திறந்தாலை யாக்குமே. (௰)

அரக்கின் மேனியனந் தளிர் மேனியன்
அரக்கின் சேவடி யாளஞ்ச வஞ்சலென்
றரக்க னீரைந்து வாயு மலறவே
யரக்கினா னடியாலுமை யாறனே. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்தைவண்ணத்த ராய்த்திறம் பாவண
முந்திவெண்ணத்த ராய்முழு நீறணி
சந்திவண்ணத்த ராய்த்தழல் போல்வதோ
ரந்திவண்ண முமாவரை யாறரே. (௧)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

மூலவண்ணத்தராய்முதலாகிய
கோலவண்ணத்தராகிக்கொழுஞ்சுடர்
நீலவண்ணத்தராகிநெடும்பளிங்
காலவண்ணத்தராவரையாறரே. (உ)

சிந்தைவண்ணமுந்தீயதோர்வண்ணமும்
அந்திப்போதழகாகியவண்ணமும்
பந்திக்காலனைப்பாய்ந்ததோர்வண்ணமும்
அந்திவண்ணமுமாவரையாறரே. (௩)

இருளின்வண்ணமுமேழிசைவண்ணமுஞ்
சுருளின்வண்ணமுஞ்சேதியின்வண்ணமு
மருளுநான்முகன்மாலொடுவண்ணமும்
அருளும்வண்ணமுமாவரையாறரே. (௪)

இழுக்கின்வண்ணங்களாகியவெவ்வழல்
குழைழுக்கும்வண்ணங்களாகியுங்கூடியு
மழைழுக்கண்மாமுகிலாயவண்ணமும்
அழைழுக்கும்வண்ணமுமாவரையாறரே. (௫)

இண்டைவண்ணமுமேழிசைவண்ணமுந்
தொண்டர்வண்ணமுஞ்சோதியின்வண்ணமுங்
கண்டவண்ணங்களாய்க்கனல்மாமணி
யண்டவண்ணமுமாவரையாறரே. (௬)

விரும்பும்வண்ணமும்வேதத்தின்வண்ணமுங்
கரும்பின்மென்மொழிக்காரிகைவண்ணமும்
விரும்புவார்வினைதீர்த்திடும்வண்ணமும்
அரும்பின்வண்ணமுமாவரையாறரே. (௭)

ஊழிவண்ணமுமொண்சுடர்வண்ணமும்
வேழவீருரிபோர்த்ததோர்வண்ணமும்
வாழித்தீயுருவாகியவண்ணமும்
ஆழிவண்ணமுமாவரையாறரே. (௮)

செய்தவன்திருநீறணிவண்ணமும்
எய்தநோக்கரிதாகியவண்ணமுங்
கைதகாட்டியரியதோர்வண்ணமும்
ஐதுவண்ணமுமாவரையாறரே. (௯)

எடுத்தவாளரக்கன்றிறல்வண்ணமும்
இடர்க்கள்போற்பெரிதாகியவண்ணமுங்
கடுத்தகைந்நரம்பாலிசைவண்ணமு
மடுத்தவண்ணமுமாவறையாறரே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆரார்த்திரிபுரங்கணீறாநோக்குமனலாடியாரமுதேயென்றேனே, கூரார்மழுவாட்படையொன்றேந்திக் குறட்பூதப்பல்படையாயென்றேனே, பேராயிரமுடையாயென்றேனே பிறைசூடும்பிஞ்ஞகனேயென்றேனே, யாராவமுதேயென்னையாறனேயென்றென்றே நானரற்றிநைகின்றேனே, (க)

தீவாயின்முப்புரங்கணீறாநோக்குந்தீர்த்தாபுராணனேயென்றேனே, மூவாமதிசூடியென்றேனே முதல்வாமுக்கண்ணனேயென்றேனே, யேவார்சிலையானேயென்றேனானேயிடும்பைக்கடனின்றுமேறவாங்கி, யாவாவென்றருள்புரியுமையாறனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (உ)

அருஞ்சுண்ணவண்ணனேயென்றேனேயடியார்கட்காரமுதேயென்றேனே, நஞ்சணிகண்டனேயென்றேனே நாவலர்கணான்மறையேயென்றேனே, நெஞ்சுளாவுள்புகுந்துபோகா நிறையுமமுதமேயென்றேனே, யஞ்சாதேயாள்வானேயையாறனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௩)

தொல்லைத்தொடுகடலேயென்றேனே துலங்குமிளம்பிறையாயென்றேனே, யெல்லைநிறைந்தானேயென்றேனே யேழ்நரம்பினின்னிசையாயென்றேனே, யல்லற்கடல்புக்கழுந்துவேனை வாங்கியருள்செய்தாயென்றேனே, யெல்லையாமையாறுவென்றேனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௪)

இண்டைச்சடைமுடியாயென்றேனேயிருசுடர்வானத்தாயென்றேனே, தொண்டாற்றெழப்படுவாயென்றேனே துருத்திநெய்த்தானத்தாயென்றேனே, கண்டங்கறுத்தானேயென்றேனே கனலர்க்குங்கண்ணனேயென்றேனே, யண்டத்துக்கப்பாலாமையாறனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௫)

பற்றார்புரமெரித்தாயென்றேனானே பசுபதீபாண்டரங்காவென்றேனானே, கற்றார்களுற்றுணர்ந்தாயென்றேனானே கடுவிடையொன்றூர்தியாயென்றேனானே; பற்றானார்நெஞ்சுளாயென்றேனானேபார்த்தற்கருள்செய்தாயென்றேனானே, யற்றார்க்கருள்செய்யுமையாறனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௬)

விண்ணோர்தலைவனேயென்றேனானே விளங்குமிளம்பிறையாயென்றேனானே, யெண்ணாரெயிலெரித்தாயென்றேனானே யேகம்பமேயானேயென்றேனானே, பண்ணார்மறைபாடியென்றேனானே பசுபதீ பானீற்றாயென்றேனானே, யண்ணாவையாறனேயென்றேனானேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௭)

அவனென்றுநானுன்னையஞ்சாதேனையல்லலறுப்பானையென்றேனானே, சிவனென்றுநானுன்னையெல்லாஞ்சொல்லச்செல்வந்தருவானேயென்றேனானே, பவனாகியென்னுள்ளத்துள்ளேநின்றுபண்டைவினையறுப்பாயென்றேனானே, யவனென்றேயாதியேயையாறனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௮)

கச்சியேகம்பனேயென்றேனானே கயிலாயாகாரோணாவென்றேனானே, நிச்சன்மணாளனேயென்றேனானேநினைப்பார்மனத்துளாயென்றேனானே, யுச்சம்போதேறேறீயென்றேனானேயுள்குவாருள்ளத்தாயென்றேனானே, யச்சம்பிணிதீர்க்குமையாறனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௯)

வில்லாடிவேடனேயென்றேனானே வெண்ணீறுமெய்க்கணிந்தாயென்றேனானே, சொல்லாயசூழலாயென்றேனானேசுலாவாயதொன்னெறியேயென்றேனானே, யெல்லாமாயென்னுயிரேயென்றேனானேயிலங்கையர்கோன்றோளிறுத்தாயென்றேனானே, யல்லாவினைதீர்க்குமையாறனேயென்றென்றேநானரற்றிநைகின்றேனே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓசையொலியெலாமானாய்நீயேயுலகுக்கொருவனாய்நின்றாய்நீயே
வாசமலரெலாமானாய்நீயேமலையான்மருகனாய்நின்றாய்நீயே
பேசப்பெரிதுமினியாய்நீயேபிரானாயடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே
தேசவிளக்கெலாமானாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதி.

நோக்கரியதிருமேனியுடையாய்நீயேநோவாமேநோக்கருளவல்லாய்நீயே, காப்பரியவைம்புலனுங்காத்தாய்நீயேகாமனையுங்கண்ணழலாற்காய்ந்தாய்நீயே, யார்ப்பரியமாநாகமார்த்தாய்நீயேயப்பாவென்றடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே, தீர்ப்பரியவல்வினைநோய்தீர்ப்பாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ. (௨)

கனத்தகத்துக்கடுஞ்சுடராய்நின்றாய்நீயேகடல்வரைவானாகாயமானாய்நீயே, தனத்தகத்துத்தலைகலனாக்கொண்டாய்நீயேசார்ந்தாரைத்தகைந்தாளவல்லாய்நீயே, மனத்திருந்தகருத்தறிந்துமுடிப்பாய்நீயேபூமலர்ச்சேவடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே, சினத்திருந்ததிருநீலகண்டனீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ. (௩)

வானுற்றமாமலைகளானாய்நீயே வடகயிலைமன்னியிருந்தாய்நீயே, ஊனுற்றவொளிமழுவாட்படையாய்நீயே யொளிமதியோடரவுபுனல்வைத்தாய்நீயே, ஆனுற்றவைந்துமமர்ந்தாய்நீயே யடியானென்றடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே, தேனுற்றசொன்மடவாள்பங்கனீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ. ( )

பெண்ணாண்பிறப்பிலியாய்நின்றாய்நீயேபெரியார்கட்கெல்லாம்பெரியாய்நீயே, யுண்ணாவருநஞ்சமுண்டாய்நீயேயூழிமுதல்வனாய்நின்றாய்நீயே, கண்ணாயுலகெலாங்காத்தாய்நீயேகழற்சேவடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே, திண்ணார்மழுவாட்படையாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ. (௫)

உற்றிருந்தவுணர்வெலாமானாய்நீயே யுற்றவர்க்கோர்சுற்றமாய்நின்றாய்நீயே, கற்றிருந்தகலைஞானமானாய்நீயேகற்றவர்க்கோர்கற்பகமாய்நின்றாய்நீயே, பெற்றிருந்ததாயவரினல்லாய்நீயேபிரானாயடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே.செற்றிருந்ததிருநீலகண்டனீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ. (௬)

எல்லாவுலகமுமானாய்நீயேயேகம்பமேவியிருந்தாய்நீயே, நல்லாரைநன்மையறிவாய்நீயேஞானச்சுடர்விளக்காய்நின்றாய்நீயே, பொல்லாவினைகளறுப்பாய்நீயேபுகழ்ச்சேவடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே, செல்வாயசெல்வந்தருவாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ

ஆவினிலைந்துமமர்ந்தாய்நீயேயளவில்பெருமையுடையாய்நீயே, பூவினாற்றமாய்நின்றாய்நீயேபோர்க்கோலங்கொண்டெயிலெய்தாய்நீயே, நாவினவிலுரையாய்நின்றாய்நீயேநண்ணியடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே, தேவரறியாததேவனீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ. (அ)

எண்டிசைக்குமொண்சுடராய்நின்றாய்நீயேயேகம்பமேயவிறை
வனீயே, வண்டிசைக்குநறுங்கொன்றைத்தாராய்நீயேவாராவுலகரு
ளவல்லாய்நீயே, தொண்டிசைத்துன்னடிபரவநின்றாய்நீயே தூமலர்ச்
சேவடியென்மேல்வைத்தாய்நீயே, திண்சிலைக்கோர்சரங்கூட்டவல்
லாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ. (௮)

விண்டார்புரமூன்றுமெய்தாய்நீயேவிண்ணவர்க்குமேலாகிநின்
றாய்நீயே, கண்டாரைக்கொல்லுநஞ்சுண்டாய்நீயேகாலங்களூழியாய்
நின்றாய்நீயே, தொண்டாயடியேனையாண்டாய்நீயே தூமலர்ச்சேவடி
யென்மேல்வைத்தாய்நீயே, திண்டோள்விட்டெரியாட்டுகந்தாய்நீ
யேதிருவையாறகலாதசெய்பொறசோதீ. (௯)

ஆருமறியாவிடத்தாய்நீயேயாகாயந்தேரூரவல்லாய்நீயே, பே
ரும்பெரியவிலங்கைவேந்தன்பெரியமுடிபத்திறுத்தாய்நீயே, யூரும்
புரமூன்றுமட்டாய்நீயேயொண்டாமரையானுமாலுங்கூடித், தேரு
மடியென்மேல்வைத்தாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதீ()

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவையாறு - பண் - காந்தாரபஞ்சமம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரவும்பரிசொன்றறியேனான்பண்டேயும்மைப்பயிலாதே
னிரவும்பகலுநினைந்தாலுமெய்தநினையமாட்டேனான்
கரவிலருவிகமுகுண்ணத்தெங்கங்குலைக்கீழ்க்கருப்பாலை
யரவந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௧)

எங்கேபோவேனாயிடினுமங்கேவந்தென்மனத்தீராய்ச்
சங்கையொன்றுமின்றியேதலைநாள்கடைநாளொக்கவே
கங்கைசடைமேற்கரந்தானேகலைமான்மறியுங்கனன்மழுவுந்
தங்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௨)

மருவிப்பிரியமாட்டேனான்வழிநின்றொழிந்தேனொழிகிலேன்
பருவிச்சிமலைச்சாரற்பட்டைக்கொண்டுபகடாடிக்
குருவியோப்பிக்கிளிகடிவார்குழன்மேன்மாலைகொண்டோட்டந்
தருவந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௩)

ழுகனின்றுபணிசெய்வார்பெற்றபயனொன்றறிகிலனி
ழாதுமக்காட்பட்டோர்க்குவேகபடமொன்றரைசாத்தி
குழகவாழைக்குலைத்தெங்குகொணர்ந்துகரைமேலெறியவே
யழகார்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௪)

பிழைத்தபிழையொன்றறியேனான்பிழையைத்தீரப்பணியாயே
மழைக்கணல்லார்குழைந்தாடமலையுநிலனுங்கொள்ளாமைக்
கழைக்கொள்பிரசங்கலந்தெங்குங்கழனிமண்டிக்கையேறி
யழைக்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௫)

கார்க்கொள்கொன்றைச்சடைமேலொன்றுடையாய்விடையாய்நகை
மூர்க்கர்புரமூன்றெரிசெய்தாய்முன்னீபின்னீமுதல்வனீ [யினான்
வார்க்கொளருவிபலவாரிமணியிமுத்தும்பொன்னுங்கொண்
டார்க்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௬)

முலைக்கண்மடவாளொருபாலாய்ப்பற்றியுலகம்பலிதேர்வாய்
சிலைக்கொள்கணையாலெயிலெய்தாய்செங்கண்விடையாய்தீர்த்தனீ
மலைக்கொளருவிபலவாரிமணியுமுத்தும்பொன்னுங்கொண்
டலைக்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௭)

போழுமதியம்புனங்கொன்றைபுனல்சேர்சென்னிப்புண்ணியா
சூழுமரவச்சுடர்ச்சோதியுன்னைத்தொழுவார்துயர்போக
வாழுமவர்களங்கங்கேவைத்தசிந்தையுய்ந்தாட்ட
வாழுந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௮)

கதிர்க்கொள்பசியையொத்தேநான்கண்டேனும்மைக்காணாதே
னெதிர்த்துநீந்தமாட்டேனானெம்மான்றம்மான்றம்மானே
விதிர்த்துமேகமழைபொழியவெள்ளம்பரந்துநுரைசிதறி
யதிர்க்குந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௯)

கூசியடியாரிருந்தாலுங்குணமொன்றில்லீர்குறிப்பில்லீர்
தேசவேந்தன்றிருமாலும்மலர்மேலயனுங்காண்கிலாத்
தேசமெங்குந்தெளிந்தாடத்தெண்ணீரருவிகொணர்ந்தெங்கும்
வாசந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளே. (௰)

கூடியடியாரிருந்தாலுங்குணமொன்றில்லீர்குறிப்பில்லீ
ரூடியிருந்துமுணர்கிலேனும்மைத்தொண்டனூரனேன்
தேடியெங்குங்காண்கிலேன்றிருவாரூரேசிந்திப்ப
னாடுந்திரைக்காவிரிக்கோட்டத்தையாறுடையவடிகளோ. (௰௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.
